

Ondřej Neff – Millénium

1. část

Paže o rozměrech mužského stehna se vynořila ze stínu, prsty se roztáhly jako pařát kondora, pak spěchající chodec stačil jen zahlédnout odlesky pouličních lamp na hranatých chromovaných cvočcích na rukavici a vzápětí už jenom vnímal nesnesitelnou bolest na hrdle. Profesionál ho uchopil s přesností stroje za hrtan a stiskem prstů ho ochromil, takže mu v pažích nezůstala síla pětiletého dítěte.

Bolest netrvala dlouho.

Paže ho vtáhla do vchodu domu páchnoucího močí a kouřem hašiše s touž strojovou nesmlouvavostí, s jakou mu prsty sevřely hrdlo.

Byl za ten stisk vděčný.

"Vezměte mě s sebou... prosím," zasípěl, když sevření povolilo. Úpěnlivě se snažil spatřit útočnickovu tvář, doufal, že ho uprosí očima. Chtěl, aby ho odvěkli, kamkoli, a třeba aby s ním udělali cokoli, co uznají za potřebné – jen když se odsud dostane pryč.

Tma zadusila jeho naději. Nebylo ani vidět, že tiskne dlaně do znamení vroucí žádosti.

"Cože?" ovanul mu obličej sprostý parfém kořalky saké. Naprostá lhostejnost k jeho osudu. Lhostejnost, a účelovost přesných pohybů profesionálů zla.

Ohmatávaly ho drobné ruce. Byly hbité, cílevědomé. Ty pohyby ho v zápětí uvedly do zmatku, neměly totiž smysl, hbitost zůstala, cíl se však vytratil. Co to s ním dělají? Ruce minuly jeho peněženku bez povšimnutí, elektronická databanka zůstala na svém místě v pouzdře na opasku. Útočníků bylo víc, nedokázal je ale spočítat. Nějaký záblesk ho na chvíli takřka oslepil, úlek byl vystřídán čistou hrůzou, když ho na dlaních zastudil kov. Snad ho nechtějí mučit... Bankogští lupiči někdy drtí svým obětím prsty, aby se dozvěděli kódová čísla bankovních karet.

Bylo by to strašné, ale dávalo by to smysl.

Mohl by je zastavit, mohl by je přesvědčit, že jim řekne a dá všechno i bez mučení, jen když ho vezmou s sebou.

Nechtěli však po něm nic.

Venku se ozval dupot, hulákání.

Je to jako hon na lišku, blesko mu hlavou. V dětství se jednoho takového podniku zúčastnil. Docela ho to bavilo. Byl mezi honci, připltl se mezi ty krásné muže v červených oděvech jako šlachovitý chlapík v džínách, jako honec, neměl mezi nimi co dělat, kdokoli ho mohl přetáhnout bičíkem, ale neudělali to, nejspíš je strhnul pohled na jeho nadšení, na jeho živočišnou radost z organizované vraždy, sami byli přece také vrazi, bavila je smrt.

I toto je hon. Nyní ho baví už podstatně méně. On je tou liškou.

Byli tady.

Zmalátněl, kolena se mu podlomila, pootevřel ústa. Pozdě...

Ve vchodu zařval revolver a ohnivý ďábel bujně prohnal temnotou devítimilimetrovou střelou.

Opřel se o plesnivou stěnu, pokusil se o ni zachytit dlaněmi, ale nohy ho už neposlouchaly, klouby mu povolily, takže se těžce sesul na udupanou zem.

"Stát! Ani hnout! Policie!"

Výzva potvrzená dalším výstřelem.

Dusot prchajících bosých nohou připomínal cupitání prchajících krys. Kdybych tak mohl být jedním z nich... pomyslí si.

A byly tu další ruce, neméně silné a bezohledné. A znovu chlad kovu, dvou ocelových prstenců obemykajících zápěstí.

Světelné trámy svítilen bořily hradbu tmy. Narážely však jen na plesnivé stěny domu, na okamžik se zastavily na červeně nalakovaných dvířkách opatřených masivním visacím

zámkem, na potřhaném plakátu zapovídacím prodej psychostimové elektroniky, na plastickém pytlí naditým hniječím zbytky.

"Vstávejte, Garrette," křičel někdo. "Vstávejte. Hlavu vzhůru, teď budete pro změnu umírat vy."

Však já už umírám, nechte mě být, blesklo muži hlavou.

Postavili ho na nohy. Venku zakvílely pneumatiky. Bodejt' by tak prudce nebrzdili, pomyslí si, když pneumatiky neplatí ze svého. Proč takový chvat? Už jsem váš...

Když ho vystrkali na chodník, stačil ještě zahlédnout, jak se veliký štábní offimobil thajské policie živočišně chvěje na rozkmitaném pérování. Měli byste si nechat vyměnit tlumiče...

Policisté uniformovaní i v civilních oblecích vedli zajatce k vozu. Ulička, ještě před chvilkou plná lidí, připomínala mrtvou filmovou kulisu dva dny po natáčení. Jen smečka vychrtlých psů tudy běžela za svým vůdcem, který se pyšně rozhlížel, jako by to bylo jeho zásluhou, že se lidská chasa odtud tak rychle vytratila.

Z offimobilu vystoupili dva muži, jeden Thajec, druhý Evropan. Evropanovi mohlo být padesát, možná dokonce pětadesát let. Na jeho těle bylo možno nalézt tři balvanovité útvary, dvojici pěstí a lebku. Pěsti byly zvyklé rány udílet, lebka je dokázala absorbovat bez viditelné újmy na integritě. Oči měl však ten muž zvědavé, mladistvě čilé. Přestože se rád tvářil mrzutě – měl totiž za to, že mrzutost patří k jeho povolání, vrásky u koutků očí ho zrazovaly: rád se smál a dovedl i prohry brát z humorné stránky.

Asiat ukázal na zajatce rukou. To je on, vyjadřovalo Thajcovo gesto. Je váš.

Evropan si zajatce pozorně prohlížel.

"Představoval jsem si vás jinak, Garrette. Myslel jsem, že terorista s tolika mrtvými na kontě bude nějaký superman. Jenže vy vypadáte jako živá sračka."

Jeden z policistů, kteří zajatce třímali za paže, se zasmál a volnou rukou ho nepříliš silně ze strany udeřil do obličeje.

"Nechte toho," řekl Evropan. "Koneckonců, je to studovaný člověk. Pilot, informatik... a samozřejmě hlavně terorista. I to je vlastně druh filozofického vzdělání."

"Vyblíjete si oči, Salzmann," doporučil mu zajatec ne právě vybranou mluvou.

Evropan se zasmál.

"Oči. Ano, i ty nás zajímají. Odved'te ho dovnitř," řekl policistům a ukázal na otevřené dveře offimobilu.

Žluté a červené kruhy, které až dosud zajatci mátlý zrak, se rozptýlily. Vnímá už vnitřek vozu. Spatřil kovové křeslo s okopaným nátěrem, přišroubované rezavými maticemi s důkladnými podložkami k podlaze, se širokými řemeny na madlech a na opěradle. Vykřikl a pokusil se vzepřít nohama o práh. Úder pěstí na žaludek mu vyrazil dech. Padla na něho beznadějí. Čekal, že ho budou mučit, ale překvapilo ho, že to začne tak brzy, už teď, na ulici.

Policisté obvykle nechají zadrženého nějaký čas vyžrát ve vězeňské cele. Pak si ho teprve vezmou do parády.

Mají nejspíš naspěch.

Odemkli mu pouta, ale vzápětí mu kolem paží, ale i nohou, hrudi a krku utáhli řemeny. Byly na omak slizké. Napadlo ho, zdali je to pot anebo krev předchozích obětí.

Evropan nastoupil za ním, otočil se k němu zády a něco kutil u pracovního stolu.

"Jste Herbert Garrett, narozený 29. listopadu 1960 v Dublinu," konstatoval. "Povolání... terorista. Vy byste řekl, příslušník Hnutí za osvobození Jihu."

"Já bych řekl," ozval se spoutaný, "že jste smradlavý impotentní sráč."

"To říkáte teď," usmál se na něho Evropan vlídně. "Uvidíme, co budete říkat za týden. Teď si vás identifikujeme."

Úleva i úlek současně.

Nebudou ho tedy hned mučit, nechají si to na potom. Nejdřív mu sejmou otisky prstů a obraz kresby očních duhovek kvůli identifikaci. Jaké další informace ale vyplavou na hladinu informačních tůní počítačové databanky? Hnutí za osvobození Jihu, no dobrá. To ale není všechno, zdaleka to není všechno...

Do třetice ho cosi zastudilo na rukou. Daktyloskopické scannery... Zavřel oči, aby znesnadnil zaměření duhovek, ale Evropanův asistent mu prsty otevřel víčka. Zatčený divoce rejdl očima ze strany na stranu, ale záblesk výbojkového světla dokázal vystihnout ten správný zlomek vteřiny. Scanner zachytil kresbu jeho očí a předal informaci databance. Evropan se zasmál.

Past sklapla. Informace se ocitla v čelistech mikročipů, které ji teď budou – ne moc dlouho – žvýkat.

Venku se ozvaly nějaké hlasy.

"Co se děje?" houkl Evropan.

"Přijeli lidi od Group Eight" odpověděl mu kdosi starostlivě.

"Pošlete je do hajzlu," doporučil Evropan. "Větší bere. Jsme Světová antiteroristická. A tohle je vrah, a pěkně svinský k tomu."

"Máte pravdu, Salzmann, že větší bere," řekl někdo venku. Zajatec ho nemohl vidět, protože řemeny mu nedovolovaly pohnout hlavou na stranu, ale podle přízvuku odhadoval mluvčího na Japonce. "Musí to ale být správná karta."

"Garrett je velmi správná karta. Řekl bych... eso, samozřejmě kulové."

"Omyl. Tenhle člověk se jmenuje Brian Tevis."

"Vy jste se zbláznil, Macumuro. Včera odpoledne na letecké základně zabil vysokého důstojníka a pět nevinných lidí..."

"Upřímně lituji smrti generála Schloempa a lidí, které kolem sebe shromáždil jako živý štít. To ostatně výmluvně vypovídá o jeho mravním profilu. Skončil tak, jak skončit musel. Brian Tevis ale neměl s atentátem nic společného. Musel jste se zmýlit. Chytil jste jiného člověka. To se při policejní práci stává, není to žádná tragédie. Pokud se o tom nedozví tisk, samozřejmě."

Zajatec tiskl oční víčka k sobě. Mozek se pomalu probíral informacemi, které k němu doléhaly zvenčí. Pět nevinných lidí... Proč stáli tak blízko? Proč se pokusili tyrana a zaprodance vykořisťovatelů krýt vlastními těly? Proč se nechali zpitomět imperialistickou propagandou? Proč je zkorumpoval bezduchý blahobyť, vzestup národního produktu a proč jim nevadí úpadek prastaré kulturní tradice, která jediná může chudý Jih zachránit před vlivem bohatého Severu? Proč se postavili před ústí samopalů, třebaže jim muselo být jasné, že smrt je neodvratná? Schloemp je k tomu donutil, to je jediné vysvětlení. Byli nevinní, můj Bože!

Co to ale ti lidé ještě povídají... Kdo je to Brian Tevis?

Macumura měl se Salzmannem fyzicky, ale i vystupováním mnoho společného. Stejně povolání, podobné metody, příbuzná letora... Kdyby se ti dva utkali, kdo ví, jak by to dopadlo!

Do hovoru vstoupila kratičká melodická znělka. Salzmann se rychle otočil. Čekal, že na monitoru počítače spatří jméno Garrett, ale stálo tam Tevis, ať se díval jak se díval. V roce 1960 se narodil, ale v dubnu. Na listině hledaných zločinců byl, ale ne pro terorismus a masové vraždy, nýbrž pro pašování hodinek, krádeže automobilů a padělání elektronických letenek.

Zatracený Macumura, je snad čaroděj? Vždyť tohle je tak jasný případ. Jsou svědkové, kteří dosvědčí, že dnes odpoledne...

Prokurátor bude chtít přesnou identifikaci. Otisky prstů, oční duhovka... O kom tady jde řeč, o teroristovi Garrettovi, nebo o jakémsi Tevisovi, podvodníkovi desátého řádu?

"No tak, Salzmann, pusťte pana Tevise. Musíme se ho na leccos vyptat. Singapore Airlines ošidil o patnáct tisíc babek, hajzl jeden. Nebo snad... Mám zavolat státní policii? Víte přece, že s ní nemáte nejlepší vztahy."

Salzmann chvilku hrál roli Lotovy ženy, pak přistoupil ke křeslu a uvolnil řemeny. Byl si jist svou věcí. Tenhle chlap je Garrett. Čert ví, kdo dokázal vstoupit do databanky a vyměnit v ní informace o identitě. Čert to ví, pokud to neudělal on sám.

Na vstup do databanky si netroufne jen tak někdo.

Salzmannovi svitlo.

Group eight... No ovšem. Ti přeci pracují pro Macušitu, jeden z největších průmyslových koncernů světa, jednoho z Leviathanů, z firem, které si mohly dovolit koupit si pro svoji soukromou potřebu celý suverénní stát, a s jeho suverenitou křeslo v OSN a další výhody... Za obrovskou cenu, která ovšem v budgetu takového Leviathanů nehrála významnou roli.

Já proti Macušitě nemám šanci, řekl si Salzmann.

Zatím.

Pokynul svému asistentovi, aby pomohl zajatci vstát a Thajec celkem správně usoudil, že to nemusí dělat právě ohleduplně. Garretta – Tevise z offimobilu více méně vykopli a nejspíš by odchod nezvládl v plné důstojnosti. Naštěstí ho zachytila masitá náruč pana Macumuro.

"Tak pojd'te, Tevisi, pojd'te. Není to jen Singapore Airlines. Proč jste si zasedl zrovna na Deltu? To jsou velmi nedůtkliví pánové..."

Dřív, než nasedli do širokánské american style Toyoty, dostihl je Salzmannův hlas:

"Nemyslete si, že jste z toho venku, Garrette. Group Eight, seru na vás, Macumuro! Seru na Macušitu, seru na všechny zasraný Leviathany. Soukromý státy... seru na ně. Dobře, dokázali jste tady tomu vrahounskému hajzlovi prohodit záznamy v databance. Ou kej. Jenže, já vám něco povím, Macumuro. Já nejsem sráč koupenej nějakou zkurvenou firmou. Já jsem normální policajt. Vy taky, Garrette, poslouchejte, co vám uši stačej. Já vás nespustím z merku... i kdybyste mi měl utéct třeba na Mars."

Toyota odjela do tmy a do zvuků obyčejně tajemné ulice a do světla lucerny se vrátilo obvyklé společenství mužů, žen, dětí a kryš.

Salzmann se za ní díval, dokud mu nezmizela ze záměrné, jak by řekl balistik. Pak vsedl do offimobilu a řekl řidiči, aby jel pryč. Na otázku, kam že má jet, odpověděl dosti sprostou nadávkou.

Část první

1.

"Ještě jsme nemluvili o zárukách, pane Loewensteine," řekl Georg van Grof.

Chystal se uzavřít kontrakt s firmou Matra-Messerschmitt na utajený záznam funkce zbraňového systému Pointer firmy Macušita, řečeno velmi zdvořile; šlo ovšem o docela obyčejnou průmyslovou špionáž, řečeno věcně, dokonce krádež, řečeno drsně, avšak pravdě nejbliž. Pan Loewenstein, zástupce Matra-Messerschmittu, který se právě chystal přiložit titanový hrot svého plnicího parkem k ručnímu papíru smlouvy, zvedl oči barvy ubrusu ve vinárně Blue Laguna, Nice.

"Záruky z vaší strany?" opakoval měkkou, jakoby zastřenou angličtinou. Pětatřicetiletý šéf tajných operací firmy Matra-Messerschmitt patřil k tomu druhu Němců, kteří vypadají jako Američané, chovají se jako Francouzi a tvrdí jsou jako Teutoni. Nebylo by ku podivu, kdyby se mezi jeho předky našli Heydrich i Canaris. "Ty jsou přece obvyklé. Váš život, van Grofe. Život vaší ženy. Životy zde přítomných pánů." Usmál se na Golanze a profesora Németha, kteří strnule seděli opodál. "Nebo jste snad myslel... záruky ze strany Matra-Messerschmittu?"

Hrot pera tkvěl ve vzduchu. Loewenstein se ledově usmál.

"Možná, že jsem vás měl na naši podmínku upozornit dříve. Chci ale jednat solidně. Máte ještě cestu zpátky. Můžete od smlouvy odstoupit a my odejdeme a už se nikdy nevrátíme. Nic zlého mezi námi nebude. No tak, van Grofe?"

Širokým oknem vroubeným holandskými krajkami nahlíželo dovnitř šedé nebe britské metropole. Ve vzduchu byl trvale přítomen dým tabáku Flying Dutchman, pára čaje Orange Pekoe silně aromatizovaného bergamotovými oleji a pak ještě cosi těžko popsateľného, snad nejlépe jako "atmosféra klidu". Snad tak voněla kůže klubovek, snad plátna starých obrazů, na kterých převládala hnědá a tmavozelená barva, snad srst koberce původu, zdálo by se podle složité symetrie květinových motivů, savonnerijského na podlaze, a možná se do této směsice vloudily i molekuly par dobrého koňaku, jež proklouzly kolem zabroušených zátek vsunutých do hrdel křišťálových karaf, ukrytých před zrakem návštěvníka za vykládanými dvířky domácího baru. Nicméně cosi přece jenom poněkud vybočovalo z aristokraticky poklidného rázu výzdoby místnosti. V intarziích baru by bedlivý pozorovatel objevil symboliku salamandra, vedle hada požírajícího vlastní ocas další posvátné znamení alchymistů. Řádka rytin ve zlatavých rámech, rozvěšených vedle dveří, zobrazovala fáze mystické technologie výroby filozofického zlata. Tantristická soška na stole zase připomínala mystiku orientální. To byly stopy po jemné ruce a zvláštních zálibách Juliany van Grofové, amatérské, zato však nadšené vyznavačky tajných nauk všeho druhu, čím starobylejších, tím lépe.

Georg van Grof, majitel bytu – a tím tedy i všech těch vůní kolem, seděl ve vysokém ušáku potaženém goblénovou látkou zdobenou vinnými listy. Vypadal jako postava z Vernova románu zobrazená Bennetem nebo Fératem: muž asi šedesátiletý, nicméně mladistvě svěží. Kudrnaté černé vlasy mu neřídly, ale ani příliš nešedivěly; nezdálo se však, že si je barví, jejich lesk byl přirozený. Zato plnovous měl prokvetlý bílými nitkami, po stranách dokonce hustě. Kdo neznal jeho způsoby, mohl by si myslet, že se chystá na recepci dánského vyslanectví. Měl na sobě tmavomodrý, černě proužkovaný oblek z anglické vlny, bělostnou košili a tmavou kravatu. Obutý byl do střeviců původu zřejmě italského. Seděl v křesle, nohu přes nohu, pohodlně opřený, ruce v klíně a s hlavou poněkud nakloněnou na stranu pozoroval svého hosta.

Pak pohlédl na Viktora Golanze, svého tajemníka, na svoji pravou ruku, na své alter ego.

Golanzi jistě nebylo ani třicet, avšak čísla z něho autorita muže disponujícího velikou mocí. Byl to ovšem přenašeč, nikoli zdroj moci, rozhodnutí vždycky jen vykonával, nikdy nevydával. Měl na sobě nenápadně šedavý úřednický oblek, sice velmi kvalitní a drahý, avšak rozhodně ne aristokraticky vznešený. Byl štíhlý, jeho pohyby byly atleticky energické a pružné, v tmavých očích měl jiskru a u koutků úst se mu rýsovaly přísné vrásky. To vše by se hodilo k obrazu výkonného úředníka mezinárodní korporace, jaký najdeme v každé příručce typu Cesta k úspěchu. Měl ale cosi navíc, nějaký vnitřní klid a sebedůvěru, možná i humor a rozhodně ironický nadhled. Pokud mu cosi chybělo, pak asi jakási stopa po dekadenci, stigma osudovém dotyku, který vytváří z chytrých lidí génie a z mocných lidí vládce.

Golanz nepatrně pokývl.

"Nechápu, o čem hovoříte. Měl jsem za to, že už jsme se dohodli," řekl van Grof.

Golanz se neznatelně pousmál.

Němec se ještě chvíli na van Grofa díval, snad mu chtěl dát ještě vteřinku na rozmyšlenou, a pak se prudce naklonil nad deskou psacího stolu a několika energickými tahy podepsal šek na jeden milión osm set tisíc liber šterlinků. Pečlivě si dokument prostudoval a když na něm neobjevil žádnou chybu, podal ho přes stůl.

Zatím co van Grof dokument pročítal, Loewenstein věnoval pozornost vzdálenějšímu konci stolu, kde seděl tvůrce přístroje, profesor Béla Németh, usměvavý padesátník, oblečený do ryšavého homespunového obleku, který mu měl zřejmě přispět na pocitu stoprocentní anglickosti.

"Musím přiznat, profesore, že všechny reference – a že nebyly špatné – by naší firmě nestačily, kdybychom nevěděli, že firma van Grof disponuje mozem vaší kapacity."

"Máte pravdu. Od této chvíle prakticky všechno záleží na lidském faktoru," podotkl van Grof. "Naše firma je schopná bezesbýtku monitorovat celý program Pointer a computerové pracoviště profesora Németha data vyhodnotí a rekonstruuje. Na jedné podmínce ovšem trváme. Sběrač a transmitter dat musíte dopravit na bojiště vy. Na operativní práci nemáme kapacitu."

"To je domluveno," připustil Němec. "Sběrač je připraven, i... se speciálními modifikacemi podle našeho přání." Golanz se na něho pozorně díval. To asi bude pěkná všivárna, tyhle vaše speciální modifikace. Nechtěl bych být v botách muže, kterého pošlete na bojiště. Nahlas ovšem neřekl nic. Pan Loewenstein pokračoval: "Už jsme svého muže vybrali a instruovali. Válka, to je naše starost, přinejmenším částečně. I koncem dvacátého století je válka věcí přinejmenším dvou stran... Zpracování informace je ovšem stoprocentně vaší věcí." Uklonil se profesorovi Némethovi, který sebou potěšeně zavrtěl, jako by zpracování dat z jakési bedýnky bylo maximální potěšení jeho života.

Van Grof neodpověděl, mlčení neporušil ani Golanz. Němec usoudil, že už není co podstatného dodat. Usmál se, pokynul svému asistentovi a osobnímu strážci v jedné osobě a ten vyjmul z kapsy pouzdro, podobné elektronické databance. Přístroj byl černý, pokrytý měkkou porézní hmotou odolnou proti špíně. Golanze nepřekvapilo, že víko přístroje je ozdobeno módní postavičkou ještěrky.

"Vaše vyprávění, pane van Grofe, o zvláštních zálibách vaší paní zaujalo naše vývojové pracovníky. Toto je skutečně databanka, ovšem značně specializovaná. Postavila ji pro nás firma OKIDA. Obsahuje prakticky veškerou esoteriku evropského kulturního okruhu. Přímá návaznost na tajná učení starého Egypta. Elektronický čaroděj v kapse, tak nějak by mohl znít reklamní slogan, kdyby se tento produkt dostal někdy na trh, o čemž ostatně pochybuji. Vaše paní ho může naučit mluvit vlastním hlasem, obsahuje značné množství zaklínadel. Kompletní kabbala, alchymické spisy počínaje Smaragdovou deskou až po Fulcanelliho, Lassenika a Bora, primitivní lidové faustbucky, tibetskou Knihu mrtvých. Věřím, že se vaše paní bude dobře bavit."

"Jste velice laskav, pane Loewensteine," přikývl van Grof. "Musím přiznat, že dárek pro moji paní přijímám se smíšenými pocity. Zajímá mne jako vynikající dílo advanced technology, ovšem odpuzuje mne jeho vazba na šarlatánství a pavědu. Jsem to, čemu Američané říkají outlaw, muž mimo zákon – ale hlavně proto, že vnímám technologii ze stránky na výsost estetické. Každý zločinec se snaží akceptovat život zkratkovitou cestou, nemyslíte? Nu, ačkoli jsem – jak tvrdím – outlaw, jedny zákony bezvýhradně ctím – to jsou ty přírodní. Nicméně, jako estét a ovšem i milující manžel dárek přijímám a děkuji za něj co nejsrdečněji."

Pan Loewenstein se usmál na znamení, že plně chápe van Grofův postoj.

Také Golanž si přístroj zaujatě prohlédl.

"Nikdy jsem o žádné firmě OKIDA neslyšel. Je to vaše nová filiálka?"

"Nemám tušení," odpověděl pan Loewenstein s pokrčením ramen.

"Já už to jméno někdy zaslechl," vraštil čelo van Grof. "Vždycky ve spojení se špičkovou technologií. Nevzpomenou si ale, kde vlastně..."

Pan Loewenstein se uklonil. "Společnost Matra-Messerschmitt vám přeje hodně štěstí," řekl na rozloučenou a šel ke dveřím.

Dvoumetrový blondýn, podle všeho Švéd, který zřejmě měl skvěle vyvinuté všechny svaly kromě těch, které ovládají mluvicí orgány, otevřel Němci dveře. V předpokoji čekali další muži, postavy zápasníků v oblecích top executives londýnské City.

Když Loewenstein vyšel ven, Švéd se na chvíli zastavil na prahu. Ještě jednou si prohlédl Georga van Grofa, Viktora Golanže i profesora Bélu Németha. Zřetelně měl vřelý jako ústí pistole. Loewenstein zatím vytáhl z kapsy radiokomunikátor a vyvolal kód. Jeho hostitel by byl neobyčejně překvapen, kdyby spatřil tvář, která se mihla na miniskrínu: nepatřila člověku, ale nějakému zvířeti, nejspíš ještěrovi. Švéd, když se vynadíval na van Grofa a jeho spolupracovníky, překročil práh a neslyšně za sebou zavřel dveře.

"Takže, milý profesore, jak vidíte..." řekl van Grof a zlehka zamával šekem ve vzduchu.

"Jste skvělý," řekl profesor Németh. "Slibuji vám... slibuji vám..."

"Že budete pracovat tak efektivně, jako dosud. To ovšem je samozřejmé, milý profesore. Jak odhadujete další časový postup?"

"Slibuji... promiňte. Plně funkční psychoelektronický supercomputer bude hotový do poloviny příštího roku. Ano, konec června 1998, to je víc než pravděpodobný termín. Za těch mizerných pár švestek od Matra-Messerschmittu vám postavím první psychoelektronický počítač v dějinách! A pak, van Grofe, pak budete..."

"Pán světa..." podotkl van Grof ironicky.

"To ne," řekl profesor Németh vážně. "Ale třeba mu lépe porozumíte." Vstal.

"Mám za to, že moje přítomnost už není nezbytná, pane van Grofe," řekl. "Mám dole ještě hodně práce."

Van Grof ho pokynem hlavy propustil. Profesor se zřejmou úlevou spěchal ke dveřím. Na prahu se otočil, chtěl ještě něco říci, ale jenom potřásl hlavou a zmizel.

Oba muži se za ním chvíli dívali.

"Na spojení počítače páté generace a lidské psychiky se teď pracuje na celém světě," řekl van Grof starostlivě. "Kdo bude první..."

"Dokáže ostatním znepříjemnit život," doplnil ho Golanž. "Z toho mám největší obavy. Myslíte, že profesor bude včas hotov?"

"Je nejlepší," řekl Golanž. "Někdy mám dokonce dojem, že to je podvodník."

"Jak to myslíte?"

"Že už má hybrid mozku a computeru hotov... a nosí ho ve své lebce."

Van Grof se suše zasmál. Pak řekl vážně:

"Dobrá, teď k věci, k té všední věci. Musíme si zasloužit oněch – jak řekl profesor – pár švestek. Je to milión osm set tisíc, pro upřesnění a vaši informaci. Věnujme se nudnému

problému zvanému Pointer." Golanž si otřel ústa hřbetem ukazováku a po kratičkém odkašlání řekl: "Ve válce mezi Paňdžábem a Kašmírem Macušita zcela určitě Pointer nasadí. Věřme, že Matra-Messerschmitt pošle na jeviště operací opravdu spolehlivého člověka. Schopného sběrač dat ovládat, včetně ultimitové nálože."

"Nálože?" podivil se van Grof. O tomto detailu nebyl informován. Golanž přikývl.

"Samodestrukční zařízení. Předali jsme přesné instrukce. Jakmile transmitter předá všechna data, po třiceti vteřinách vybuchne a zmizí ze světa a s ním všechny důkazy. Jedna exploze granátu navíc se na bojišti ztratí, jak si myslím."

"Takže... v čem je teď hlavní problém, Golanži?"

Van Grof se díval na svého tajemníka a pravou ruku poněkud ironicky. Golanž by ho neobtěžoval detaily, kdyby nenarazil na nějakou pro něho nepřekonatelnou bariéru.

"Vidím dva hlavní problémy. Především potřebujeme znát přesný čas, kdy konflikt vypukne. Program Pointer je chráněný na všech úrovních, jak jistě chápete."

Poslední poznámka byla zbytečná. Van Grof velmi dobře chápal.

"Co to znamená, přesný čas?"

"Znamená to alespoň den. Když budu znát den konfliktu, ručím za výsledek."

"Golanži, Golanži..." podotkl van Grof káravě. "Vy mi ručíte za výsledek v každém případě. Slyšel jste, co pan Loewenstein řekl. A druhý problém?"

"Podle toho, co zatím o Pointeru víme, jde o vysoce sofistikovaný program individuálního řízení zbraňových systémů. Úloha jednotlivce je prakticky redukována na jejich fyzický transport. Cíle vyhledává počítač, rozhoduje i o okamžiku palby."

"V další fázi vývoje," poznamenal van Grof, "vojáky nahradí roboti. Tím se ovšem dostaneme zcela do sféry zakázaných technologií."

"Není pochyb o tom, odkud bude Pointer řízen: z paluby raketoplánu Diamond, vlajkové lodi paňdžábského letectva. Pokud máme úspěš, musíme dostat do systému počítače parazitní program, který bude monitorování řídit."

"Nelze to udělat jinak? Je to přece transmitter jako každý jiný..."

"Nedovedete si představit dokonalost ochrany systému Pointer," řekl Golanž. "Samotný sběrač s transmitterem nestačí, ale ani parazitní program na palubě Diamondu by nic nezmohl. Spolupráce obou komponent je nutná."

"Vy tedy máte v rukávu nějaký trumf," řekl van Grof.

Golanž se pousmál.

"Běžná zpravodajská rutina. Každý projekt má svoje slabé místo. Myslím, že dokážeme zjistit přesné datum konfliktu."

Van Grof se opřel o opěradlo a spojil konečky prstů do úhledné stříšky, jako vždy, když přemýšlel.

"Poslouchám."

"Pointer je komplexní projekt. Macušita přirozeně rozptýlila jeho vývoj po celém světě. Stabilizační zařízení vyvíjí firma Zero-Zero. Sídli v Gdaňsku v Polsku. Je údajně francouzská, a ve skutečnosti japonská. Její hlavní eso je ale Francouzka. Anne-Marie Letierová se jmenuje."

Ted' musím být opatrný, táhlo Golanžovi hlavou.

"Macušita v Polsku," řekl van Grof. "Zajímavé." O Letierové se nezmínil. Dokonce předstíral, že jméno té ženy přeslechl.

"Tahle Marie-Anne Letierová je fyzik. Propadla fononové teorii," pokračoval

"Nu?" poznamenal van Grof lhostejně.

"Vypráví o ní kdekdo. S koncem tisíciletí, s Miléniem, nastane konec světa," nenechal se vyrušit Golanž. "Podle téhle teorie bude provázen masivní emisí fononů, subelementárních částic rychlejších než světlo. Letierová vyrobila fononový detektor, zamontovaný do kosmické družice. Má sloužit jako hláska. Oznámí lidstvu, že nastává požár."

Pokrčil rameny. Tak to je, šéfe, já si fononovou teorii nevymyslel. A humbuk kolem Milénia je mi stejně směšný, jako vám.

"Fononový detektor," opakoval van Grof. Ach bože, jakých nesmyslů se ještě dočkám, vyjadřovala křivka jeho ušlechtilého profilu. Podepřel si hřbetem pravé ruky bradu, jako by se obával, že usne, hlava mu poklesne a důstojnost zjevu bude ta tam.

"Potíž je v tom, že detektor funguje jen na oběžné dráze kolem Země."

"Jak to ví ta Letierová, že funguje," zeptal se van Grof, "když ho na oběžné dráze nikdy neměla?"

"To je podobný druh otázky, jako je ten, týkající se skokanů z vysokého můstku. Skákat může jen ten, kdo to umí, a naopak, ten kdo to neumí, se nemůže na můstek vypravit. Jak se tedy může někdo naučit skákat z vysokého můstku?"

"Musí si věřit," řekl van Grof.

Golanz přikývl: "Letierová svému projektu věří stoprocentně. Její fononová družice váží osm kilogramů. Je to fakticky jen termoska s kapalným dusíkem a uvnitř je detektor, pár mikročipů a komunikační a stabilizační zařízení."

"Něco jako čutora," podotkl van Grof.

"To není špatné jméno pro družici," chválil Golanz. "Je tu tedy fanatická vědátorka, je tu družice, je tu bláznivá teorie. Jenom jedno chybí: prostředky, jak družici dostat na orbitu."

Cítil, že mu prudčeji buší srdce. Věřil, že přes Letierovou se dostane k tajemstvím Macušity, že francouzská vědkyně je slabé místo utajení programu Pointer.

V místnosti bylo slyšet tikot sloupkových hodin, zdobených slonovinovou řezbou loveckého výjevu: psi se vrhali na jelena. Golanz vstal a odešel k vysokému oknu. Venku kroužilo tyrkysově zelené ultralehké letadlo. I ono připomínalo ještěra. Tahle ještěrčí móda začíná být otravná, pomyslel si Golanz, pohlížeje na letadélko. Komu patřilo? Macušitě? Nedávno se firmě van Grof podařilo získat výsledek norského výzkumného programu: odposlech hovorů uvnitř letícího vrtulníku. Celkem jednoduché zařízení... Lidé uvnitř helikoptéry vždycky tolik křičí! Stačí odfiltrovat snadno definovatelný hluk motoru a konverzaci můžete poslouchat i z paluby jiné helikoptéry. Slyší ještěří letadélko, co si oni dva povídají?

Chvilku letoun pozoroval, pak se obrátil do místnosti a opřen o parapet si založil ruce na prsou.

Místnost byla stíněná proti odposlechu lepší elektronikou, než jakou měli v Bílém domě. I to vysokánské okno s bíle natřeným rámem bylo elektronicky stíněno proti odposlechu, jistě k velikému vzteku posádky lehkého letounu – pokud to byli čmuchalové. Žijeme krásnou dobu, uvažoval Golanz. Lidé jako van Grof si bezpečně udržují technologický náskok před upachtěnými úředníky.

Miloval tyto chvíle. Nelegální technologie se staly vášní jeho života. Byl to výnosný byznis, to bezesporu, ale zároveň i báječné dobrodružství. Ve světě, kde je všechno plánováno, je vlastně každý nápad nelegální: pokud je skutečně originální, musí nutně kolidovat s tím, co na světě už je trvale usazeno a vkořeněno. Nápad vždycky má v sobě destabilizující funkci. Proto je všude tolik výborů a rad a grémií, proto je tolik týmů a tak málo individualit. Systém se brání před genialitou jako před zhoubným virem. Svět se brání své transformaci, ať ke zlému nebo dobrému.

Van Grof, sám geniální, pomáhá genialitě likvidovat systém. For money and fun, pro peníze a švandu, jako když Bonnie a Clyde kdysi vylupovali banky. Co asi myslel tou větou, že hledá vhodného člověka... uvažoval Golanz. Van Grof zřídka kdy mluvil do větru, odtazitě.

Van Grof přemýšlel.

Fononová teorie... Všichni hned mluví o teoriích, o každém nesmyslu, který spadne z nebe a zaplaví nedělní přílohy novin. Vědecké objevy se rodí jinak. Nejprve se projevují jako matné červánky nad temným horizontem nevědomí, jako náznaky čehosi tušeného. Pak

přichází prudká bouře. Myšlenka se rodí v bolestném střetu vědecké oponentury. Žádný hrdelní proces není tak přísný a nesmlouvavý. Je to spíš bitva než cokoli jiného. Někdy trvá celá léta a zdaleka ne vždycky je vítězná pro ty, kteří ji rozpoutali.

Pokud uspějí, pak ovšem nastává v kalendáři lidského poznání nový den.

Fononová teorie... Zase jeden z těch humbuků, které zazáří jako rachejtla a vyvolají potlesk hlupáků. Nevytvoří nový den, spíš zvíří kal u dna.

Ovšem van Grof miloval kalné vody...

"Co je to zač, ta Letierová? Skutečný fanatik?" zeptal se.

Sláva, zajásal Golanž v duchu. Jakmile šéf položí tuhle otázku, vždycky to znamená, že se o dotyčného opravdu zajímá. Třeba právě ona...

"Myslím, že by udělala všechno pro to, aby tu svoji Čturu dostala na oběžnou dráhu. A program Pointer je velice nablízku."

"Proč si to myslíte?"

"Nechtěl jsem zabíhat do takových podrobností... Je to dcera fyzika a archeologa a taky astrologa a bůhvíčeho ještě Raymonda Letiera."

"Ten přece zmizel někde v Africe!"

"V Egyptě. Fononová teorie je jeho dílo. To on vymyslel Čturu. Marie-Anne ji jenom realizovala. Podle všeho má na otce velkou vazbu. Chce mu dokázat, čeho je schopná. Prostě, komplex slečinky z dobré rodiny."

"Musí vědět, že slovo milosrdenství v japonském slovníku neexistuje."

Golanž pokrčil rameny.

"Francouzská, která žije v Polsku. Musí to být tvrdá nátura, i když je z dobré rodiny."

Golanž nedokázal pochopit, co se teď děje ve van Grofové ušlechtilé hlavě, dovedl to ale popsat: mistr už sprádá plány, jak to zařídit, aby se Čturu s fononovým detektorem dostala na oběžnou dráhu s minimem nákladů a maximem peněžního efektu. A tím přijít na kobyliku programu Pointer. Tím proslul a vynikl v šerem světě nelegálních technologií. Pohyboval se ve vztazích a vazbách světových výrobců špičkové techniky jako pavouk v pavučině. Za většinu úspěchů vděčil schopnosti postavit jedny proti druhým tak, aby z toho on měl prospěch. Zřídka za něco platil. Většinou to dopadalo tak, že společnosti, které mu prokazovaly službu, za ni ještě samy zaplatily – aniž tušily, komu vlastně slouží. Takže tedy Letierová... Jestliže je opravdu fanatik, je i zranitelná. Prozradí přesně datum konfliktu.

"Jak chcete vypustit družici? To není tak snadné ani v tomhle dnešním bláznivém světě. Věřím, že máte nějaký nápad, Golanži," řekl van Grof. V jeho hlase byla výzva. "Rusové?"

Golanž samozřejmě věděl, že ta tam je doba, kdy Rusové byli nelegálnímu obchodu s technologiemi užiteční. Jejich zlatá doba trvala dva, tři roky po rozpadu Sovětského svazu a pak pohasla. Něco ale říci musel, šéf si to přál. Van Grofovi ovšem nepřipadal ten nápad dobrý.

"Dejme tomu, že váš nápad je dobrý. Já ale nechci platit za vypuštění družice málo, Golanži. Nehodlám platit nic. Maximální zisk za žádných výdajů – to je cíl, pravda, obtížný, avšak dostatečně krásný na to, abychom se ho snažili dosáhnout."

Van Grof přitahoval Golanže takřka fyzicky. Nikdy nepotkal člověka, který v sobě soustřeďoval tolik bohatství, moci, ale i inteligence a ušlechtilosti. Byl to zločinec? Samozřejmě. Radioaktivní i chemický odpad, genetické inženýrství, zbraňové systémy, ale i nedovolený počítačový software, vědecké informace včetně tak na pohled nepraktických věcí, jako jsou vysoká prvočísla, to všechno patřilo do okruhu van Grofových zájmů. Jeho operačním polem byl celý svět, ke spolupráci byl schopen získat kohokoli – zpravidla tak, že dotyčný netušil, komu a proč slouží, ba dokonce, že vůbec někomu slouží.

Golanž byl ve van Grofově organizaci číslo dvě, ovšem číslo jedna bylo tak vysoké, že druhořadost postavení ho věru nemusela urážet.

"Fononová teorie je nesmysl," řekl van Grof, "ale je třeba ji vést v patrnosti,"

"Instinkt?" usmál se Golan.

"Opatrnost. Vyplácí se."

"Nevěřím vám, šéfe."

"Že ne?"

"Nevěřím, že vám jde jenom o zisk. Právě proto ne, že o něm pořád mluvíte." Někdy rád šéfa dráždil drzími poznámkami. Jemu ano, jemu šlo jenom o zisk. A taky o trochu zábavy. Ale van Grofovi? Na to Golan nikdy nedokázal najít odpověď.

"Zisk, to je klíč k dnešní šílené době," řekl van Grof. "Právě proto, že je tak nesmyslný. Proč my bychom potřebovali zisk, Golanzi... Chceme snad něco?"

Já třeba jo, pomyslel si muž číslo dvě. Třeba bych se rád jednou oženil. A měl vilu v Bangoru ve Walesu, na některém z útesů z fialové břidlice nad fialovým mořem pod fialovým nebem.

"Nechceme nic," odpověděl si van Grof, "kromě jediného: chceme dobu prožít tak, jak si zaslouží. A ta si zaslouží být týrána do krajnosti. Nelegální technologie. Ještě větší humbuk než fononová teorie. Ovšem, že jsou na světě technické prostředky, které slouží ke škodě i dobru lidstva. Cyklon B vynalezli chemici IG Farben jako prostředek k hubení štenic. Zabíjeli jím Židy. Je to snad argument proti chemii?"

Golan se ohlédl po ultralehkém letadle. Už bylo pryč. "Jsou technologie, které přímo obtěžují lidi a neposkytují jim žádné dobro. Třeba odposlech hovorů v helikoptěře."

"Jste si jistý, že nemůže přinést žádné dobro?"

Golan pokrčil rameny. Van Grof se na něho usmál.

"Jednou vám připomenu tuhle chvíli, Golanzi."

"Možná. Stejně si ale myslím, že technika by měla mít nějaké meze."

"Kdo je stanová? Které grémium mudrců?"

"Zdravý rozum."

"Mám ho já? Máte ho vy? Potíž je v tom, Golanzi, že člověk je živočich jako každý jiný. Jeho mozek je mimořádně sofistikovaný, ale pořád je to jenom mozek živočicha ovládaného prastarými rodovými instinkty. Živočich dokáže působit na své okolí, umí je i zásadně změnit, ale jeho akční rádius není v zásadním rozporu s regenerační schopností okolí. Prostě, co jednotlivec natropí, v daném čase tlak prostředí zahladí. Člověk se ale dopustil zásadního zločinu tím, že vynalezl velkou skupinu, Golanzi, přesahující rozsahem jeho přirozené dispozice. Ne oheň, ne střelný prach, ne atomová energie – ale ustavení velké skupiny, této inteligentní bytosti bez rozumu je tím hlavním zločinem, k němuž došlo už v dávné minulosti. Lidstvo koná takové činy, které mají neodhadnutelné, natož pak ovlivnitelné následky. Nejenže následky činů lidstva nelze v dané časové jednotce normalizovat – nejde je předvídat a zvládat."

"Vy ovšem pomáháte těm nejbrutálnějším technologiím rozšířit se co nejvíce po světě. Fandím nelegálním technologiím. I tam, kde se lidstvo pokouší postavit bariéru svému poznání, stojí van Grof a bariéry proráží zlodějským hasákem."

"Pokusy lidstva stavět bariéry poznání... Nenechte se vysmát. Jsou to řeči alkoholika na téma už nikdy ani sklínku."

"Mám někdy strach..."

"Vy, Golanzi?"

Golan pokrčil rameny.

"Třeba na těch hloupých řečech o Miléniu něco je. Třeba se blížíme k bodu, ze kterého není návrat. Třeba uvolníme něco, co bude mít následky... nenapravitelné v žádném čase."

"Invaze ještěrek?"

"Mluvím vážně."

Van Grof si prohlížel ještěří kresbu na grimoiru a pak vzhlédl ke Golanovi. „I já se toho bojím, Golanzi. I těch ještěřů se bojím. Proč se o nich teď všude tolik mluví? Proč přišly na

svět želvy Ninža, ten protivný Leonardo, Rafael, Michalangelo a Donatello, proč je vystřídal Ještěr Jakub a po nich Veselí Salamandři, proč ještěrky vytlačily tradiční medvídky z dětských postýlek? Toto je pro mne důvod k neklidu. Jenže, protože jsem autenticky skromný, nemyslím si, že lidstvo dokáže na bod bez návratu nedojít jen proto, že já se vzdám své vášně pro nelegální technologie. Jsem nepatrný a můj význam je nulový. Lidstvo dojde i beze mne tam, kam je mu určeno. A pokud zůstanu v byznysu, alespoň se budu královsky bavit. Nemyslíte, že na to mám právo?"

Van Grof zavřel oči. Pro Golanze to byl jasný pokyn. Uklonil se, nejspíš zbytečně, ale co když jeho mocný šéf nějak zkoumá míru jeho zdvořilosti, a tiše opustil místnost.

Po jeho odchodu van Grof vzal do ruky Loewensteinův elektronický grimoire, jak se kdysi říkalo čarodějným knihám, a bedlivě si ho prohlížel. Byl v odolném plastickém pouzdře, z hmoty, kterou van Grof ještě nikdy neviděl. Tmavohnědá, až černá, na pohled matná, na omak pružná asi jako tvrzená guma. Na vrchní desce byl vskutku vykreslen Salamandr, bájný ještěr, žijící v plamenech.

Ještěr... Milénium, konec světa. Jak to stojí v Apokalypse? Z hlubin Země vystoupí Zvíře. Bude to ještěr, pozůstatek pradávných dob? Japonci kdysi natočili několik filmů o Godzilla.

Jsi elektronická Godzilla, oslovil v duchu ještěří postavu na grimoiru.

Zamrazilo ho. Kdyby měl podlehnout bezprostřednímu nutkání, hodil by přístroj do nádoby na odpadky a před tím by ho zničil řádným úderem kladiva.

Ježto ale byl muž střízlivý a rozumné uvažující, odmítal předtuchy a osudová předznamenání a vsunul dárek do kapsy s pevným odhodláním ho své ženě předat.

K čemuž vskutku záhy došlo.

2.

Brian Tevis se naklonil nad pracovním pultem. Už dávno si přestal uvědomovat, že venku plyne všední den, že za devaterou slupkou simulačního komplexu svítí slunce, že tam drobní pilní Japonci spěchají za svými přesně vymezenými úkoly, rozhodnutí je splnit ve jménu císaře a své firmy. Dokonalá iluze ho pohltila beze zbytku.

Obrazovka palubního počítače simulátoru raketoplánu Diamond plála uklidňující zelenou barvou ještěří kůže. Ukazovala mapu za deset dní výcviku už důvěrně známou, nevelkou výšeč indického subkontinentu. Nepravidelný trojúhelník paňdžábských hranic vroubily světlé body. To byly kontrolní hlásky, které střežily neprostupnost pohraničního území. Senzory citlivé na lidské kroky, jiné naladěné na přítomnost elektromagnetického pole, čidla infračervená, číhající na teplo spalovacích motorů, ale i hlásky docela obyčejné, osazené vousatými sikhskými bojovníky – ty byly ovšem nejméně spolehlivé. Klid vládl i v horkém sousedství u Matra-Messerschmittu, přesněji řečeno v Kašmíru. Měňavé sloupce číslic sice naznačovaly, že třetí obrněná divize MM opustila kasárny a pohybuje se údolím řeky Nubry k tibetským hranicím, ale firemní vyhodnocovací centrum v Sapporu v tom nevidí důvod ke znepokojení. Mezi MM a M, Matra-Messerschmittem a Macušitou, vládne vzácná shoda, napětí by nikomu neprospělo, válka se zatím konat nebude.

Tevis zvedl hlavu. Zdálo se mu, že v hukotu agregátů něco slyší, nějaké nepravidelné zvuky.

Colin Zappa, velitel raketoplánu, otevřel poklop průlezu a vklouzl do řídicí sekce. Až společně poletí naostro, jeho pohyby v beztlákovém prostoru budou mnohem ladnější.

Tys mi tu chyběl, pomyslel si Brian.

"Jak to vypadá?" zeptal se ho Zappa.

"V normě," odpověděl Brian. "Jedeme na vlastní počítač, dole přepínají. U Messerschmittu si hrají na vojáky, ale nejspíš se jdou jenom poklonit dalajlámovi."

Důsledně se řídil pokynem "jedeme jako na ostro". Instruktoři své studenty nabádali, aby i v běžném hovoru hráli hru, že jsou na oběžné dráze.

"Vidím," řekl Zappa nepříjemně.

Když vidíš, proč se ptáš? Brian ale nahlas neřekl nic. S panem velitelem je dlužno hovořit uctivě. Na palubách japonských lodí, pardon, v daném případě lodi pandžábské, vládnu tradiční pořádky. Velitel mužstvu vyká, mužstvo ho oslovuje pane veliteli. Pokud možno s úklonou. Je to šaškárna, ale co může člověk dělat? Srazit kufry a držet krok. Takhle dopadají bojovníci za svobodu, pomyslel si Tevis ironicky.

Zappa se nakláněl nad skřínem. Pomalu napřáhl ruku a zlehka se dotkl citlivého povrchu. Obraz okamžitě zmizel a nahradil ho přehledný diagram. Předsunutá hlídka osmé horské divize. Patnáct mužů pod vedením poručíka. Tři muži bdí, ostatní odpočívají. Muž u konzole okamžitě zareagoval na kosmickou výzvu, s prodlevou snad jen půl vteřiny položil dlaň na identifikační senzor.

Vojín Heinrich Wolf, šestadvacetiletý profesionál, vycvičený na Srí Lañce...

I vojáci se připravovali na svůj úkol, také na simulátorech.

Funguje to, usmál se bezděčně Brian, když se obrázek Paňdžábu vrátil na obrazovku. Člověk by nikdy nevěřil, že něco tak složitého může pracovat, a přece...

Zázrak na sklonku dvacátého století.

Jenže největší zázrak je v něčem jiném, uvažoval Tevis: jak jsem se sem vlastně dostal a co mě ještě čeká.

Zatím to byla jenom hra. Ne pravý raketoplán, ale pouhý trenažér, umístěný v nejlépe strážené sekci vědeckého komplexu v Sapporu. Ale to, co předcházelo, to nebyla hra.

Bangkok. Už myslel, že je na konci cesty. Objevila se ale nečekaná odbočka, Macumura se vyskytl v té mizerné uličce právě včas, aby ho vytáhl Salzmannovi z drápů. Garrettovi, vlastně už Tevisovi, bylo jasné, že to nebude zadarmo. Macumura nedělal okolky a vyklopil všechno ještě v autě.

"Jste proudový stíhač a informatik. Vynikající kombinace. Mohl byste vydělávat obrovské peníze, kdyby nebylo..."

"Mé politické činnosti, rozumím," řekl Tevis suše.

"Ano, tím spíš, že vaše metody jsou poněkud... explozivní. Někomu jsou proti srsti, jiným zase nevádí. Já zastupuji ty druhé. Ti se zajímají o vaše dovednosti a politické názory a postoje jsou jim lhostejné."

"Kdo je to... ti druzí?"

Macumura se mu díval do očí. Toyota se už vymotala ze spleti uliček na sběrný okruh a Tevis – rychle si zvykl na to jméno, nebylo to ostatně poprvé, kdy nějaké měnil – usoudil, že zamířili k letišti.

"Budu k vám upřímný, jako bych mluvil k příteli. Nebo k mrtvému. Ani jeden, ani druhý mne nezradí, vy jste kombinace obou."

Tevis se ohlédl. Nemýlil se, Salzmannův offimobil je jim v patách.

"Toho si nevšímejte," řekl Macumura, aniž se ohlížel. "Na Macušitu je krátká i Světová antiteroristická."

"Ta Macušita?"

"Ano. Říše Macušita. Majitel svobodného státu Paňdžáb. Chystá vypuštění vlastního raketoplánu. Berte to jako... nábor posádky pro kosmický letoun s paňdžábskými výsostnými znaky. Na světě jsou tři miliardy lidí, které nemohou zavadit o žádnou práci, ale nevěřil byste, jak je těžké najít člověka, který by dělal něco pořádného."

"Já mám dělat..."

"Ano. Čeká vás výcvik, pak akce. Až se vrátíte, osobně si zakódujete vstupy k vašim materiálům v databance, aby je už nikdo nikdy nemohl modifikovat. Do té doby máme přístup v rukou my, jak jste se stačil přesvědčit."

Tervisovi to najednou bylo jasné.

"To přepadení..."

"Ano, naši lidé. Museli pracovat ve spěchu. Sejmout otisky, zkopírovat obraz oční duhovky. Základní informace. A pak se museli dostat do policejní databanky a údaje trochu zamíchat. Práce chvatná, a přece perfektní. Legendu o Brianu Tervisovi jsme ovšem připravili předem. Bylo to poněkud napínavé. Víte, že transfer dat do policejní databáze probíhal ještě ve chvílích, kdy vás ten pitomec Salzmanna poutal ke křeslu?"

Nu a teď seděl Brian Tevis ve velitelské sekci trenažéru raketoplánu Diamond a hrál si na vojáky.

Zappa si odkašlal.

"Šéfinstruktor vás hodnotí, hmmm, dobře, Tevisi. Je teď nejvyšší čas začít se skutečným výcvikem."

"Cože?" podivil se Tevis. "Tohle nebyl výcvik?"

"Zatím jen elementární," zachrčel Zappa. "Na to by stačily automaty. To hlavní teprve přijde. Náš úkol je jiný. Náš skutečný úkol se jmenuje Pointer."

3.

Van Grof měl sídlo v samém centru Londýna, v elegantní vilové nástavbě typu penthouse na ploché střeše čtrnáctiposchodového kancelářského komplexu přímo na Heymarketu. Před deseti, patnácti lety by taková adresa byla důvodem k pýše. Nyní už Heymarket, ostatně jako celé centrum města, už zdaleka přestal být synonymem bohatství a vznešenosti. Van Grofovi ale mohlo být jedno, že nízko umístěné vrstvy velebných budov jsou zabrány asiatskými restauracemi a pokoutními obchodními domy, a vrstvy podzemní dokonce doupaty neřesti a rozkošného narkotického umírání. Bydlel dostatečně vysoko a dostatečně izolovaně, aby nízké vrstvy reality nemusel vnímat. Hned pod plochou střechou, na níž stál jeho penthouse sídlila firma TURBO-NEWS, která mu patřila a která tvořila viditelnou část jeho nevelké, avšak mocné obchodní organizace.

TURBO-NEWS, tisková agentura, tak nějak to stálo na firemním znaku. Spojení na adresu na Heymarketu fungovalo, eventuální obchodní partner nemusel o pravdivosti lokálního označení pochybovat. Nedůvěru by pojal už poté, kdy by se na Heymarket vydal, aby osobně navštívil – ne samozřejmě van Grofa, který zůstával vždy ve stínu, ale pana Kazimíra Polanského, generálního ředitele agentury TURBO-NEWS. Zjistil by, že žádný dům označený 47/d na Heymarketu není. Teprve po delším usilovném pátrání by našel uzoučkou uličku, učiněnou vlasečnicí ve srovnání s ponurou tepnou jménem Heymarket, na samém jejím konci pak velmi ošklivý dům, ve kterém našly útočiště rozmanité, většinou pochybné instituce a firmy, mezi nimiž nechyběla filiálka kalifornského Ústavu pro nesmrtnost, Světové ústředí mravní obrody, Lidová fronta odporu, přičemž nikde nebylo blíže specifikováno, o jaký odpor a proti čemu zde jde, masérské salóny, kde bylo možno se nakazit AIDS, a hned v sousedství léčebny, které disponovaly zaručeně účinnými procedurami proti všem chorobám včetně AIDS, ale i proti kornatění tepen a rakovině. A zde, ve třetím dvoře tohoto rozsáhlého domovního komplexu, sídlila agentura TURBO-NEWS.

"Že je moje kancelář šoufl? Jak by ne, je šoufl, a proč by neměla být šoufl, když je laciná," prohlašoval Kazimír Polanski, její generální ředitel, či spíš manažer, vždyť – jakýpak generální ředitel firmy, která nemá ředitelů negenerálních, obyčejných? V zájmu plné pravdy

nutno říci, že pan Polanski zaměstnával dva informatiky, uklízečku a sám sebe. To byla celá firma TURBO-NEWS, když ovšem nepočítáme záhadnou figuru profesora Bély Németha, vědeckého poradce firmy, který měl svoji laboratoř o patro níže. To byla zase jiná kapitola, opět jiná vrstva, jiné pojetí. Luxusní penthouse, pod ním bohémsky špindířské kancelárium, a ještě níže laboratoř moderního doktora Frankensteina, dílna strohá, chirurgicky aseptická, do níž neměl přístup téměř nikdo, snad s výjimkou Golanze, který ji po stránce praktické pomáhal udržovat v chodu, a Van Grofa, který ji financoval. Všechny tři vrstvy, spíš kapitoly, spojovalo vnitřní schodiště, nepřístupné odnikud, než z haly před van Grofovým příbytkem.

Veřejnosti byla jakž takž přístupná jen prostřední vrstva, agentura. Na první pohled tedy žádná sláva. Druhého pohledu se zatím nikdo neodvážil. Pokud ano, asi by žasl – po tu krátkou dobu, která by mu zbývala do smrti: co záleží na počtu zaměstnanců, když TURBO-NEWS disponuje počítačem páté generace, který v oblasti nelegálních technologií patřil k vrcholným výkonům van Grofova podniku. Když byl uveden do provozu IBM – Legend, vědecký dohled uvalil přísnou kontrolu nad dalším vývojem podobných superpočítačů. A přece se na Heymarketu, v budově nevzbuzující důvěru, objevil stroj osazený tak zvaným úlovým procesorem, který je schopen vnitřního dělení a rozvoje a generuje uvnitř sama sebe nové virtuální procesory podle potřeby úkolu, který je mu svěřen, anebo který si sám zvolí. TURBO-NEWS AGENCY prosperovala znamenitě, její zprávy se objevovaly v médiích celého světa, ale ne tak dobře, aby vyvolala podezření. Pan Polanski byl sice mistrem konspirace, ale ani on si nemohl být jistý, že se mu podaří za všech okolností zakrýt skutečnost, že ve skutečnosti je TURBO-NEWS databázová agentura van Grofova podniku. Nebyla to tedy směla, ale dlouhodobý záměr, že agentura dosud nikdy nepřinesla žádný scoop, který by vydoloval celosvětový zájem na půl dne, natožpak na týden.

Pan Polanski obratně předstíral, že ho to mrzí.

"Jeden scoop mi stačí, abych byl z nejhoršího vevnitř," prohlašoval žertovně, a kdykoli se dostavil některý ze smluvních spolupracovníků, některý z news-scoutů, radoval se, jako kdyby právě přišel ten osvobozující okamžik.

Ke Golanzi nemusel vlídnost hrát. Byl to jeden z těch lidí, kteří byli zasvěceni do všeho. Přicházel, když van Grof rozjížděl nový projekt, aby se radil s počítačem jako s novodobým orákulem.

"Co je nového, pane Golanze? Po čem jdete tentokrát? Čím nás překvapíte? Bude to pořádná rána? Bylo by jí třeba, vsutku, vsutku!"

Takto hlaholil pan Polanski, zatímco Golanze usedal do utrápeného koženého křesla, když se byl přesvědčil, že na něm neulpělo nic, co by mohlo potřísnit jeho šedivý úřednický oblek. Prosklenými dveřmi zněla z vedlejších dveří hudba. Informatik, který měl službu, si krátil dlouhou chvíli sledováním televizního programu: seděl na kovové židli omotané toaletním papírem, upíral zrak na rybí ústa mluvících hlav na obrazovce a poslouchal při tom Ostensenovu Pátou symfonii. Golanze věděl, že informatik dovede hlavám číst slova z úst; to chápal, avšak schopnost poslouchat Ostensena pochopit nedokázal.

Naproti tomu, uvažoval pan Polanski, zaplat'bůh, že čidikt zatím jen poslouchá muziku, byť takovou. Když se totiž skutečně inspiroval, střílel hokejkou tenisák do zdi, lapal ho, zklidňoval a pak znovu střílel. Kdyby aspoň tu hokejku nenatřel na růžovo! Řekněte, proč musí být hokejka růžová, to by ten kluk dostal horší nápad, kdyby byla, dejme tomu, zelená, tázal se Golanze, ale nikdy se mu nedostalo odpovědi. Píbí na růžovosti své hokejky z nějakých tajemných důvodů trval a jelikož jeho nápady nebyly nejhorší, pan Polanski neměl důvod podnikat proti hokejce žádné kárné kroky.

Pan Polanski, starý, tlustý Žid polského původu, trůnil za staromódním stolem, na kterém dokonce stál psací stroj. Telefon vypadal moderně, s osmnáctiokénkovým přenosem obrazu, ale Golanze věděl, že není zapojený. Také ohromná informační kryobanka, která stála hned vedle dveří vedoucích do místnosti s počítačem, byla falešná. V téhle plechové krabici se

neskrývá ani jediný bit informace, a pokud v ní něco je, sotva je to infobáze. Švábi, ti snad, ale infobáze určitě ne.

Pan Polanski si všiml, že Golanž se dívá na plechovou skříň, a svůj úsměv ještě rozšířil, jakkoli se to zdálo technicky nemožné.

"Vy jste můj stálý spolupracovník, pane Golanži, ne, vy nejste spolupracovník, vy jste přítel. Nemám před vámi co skrývat."

Vstal, podivuhodně svižně na to, jak byl břichatý, a údajnou kryobanku otevřel. Byla to docela obyčejná, zato ale nadobyčejně dobře vybavená lednička, zejména pokud jde o pití. "Mohu nabídnout?"

"Chivas, prosím."

Polanski blaženě přimhouřil oči a několikerým kývnutím volbu schválil. Nalil do sklenice s ledem, položil sklenici před Golanže na stůl, vrátil se na své místo za psacím stolem a oznámil, že naslouchá.

Golanž začal vyprávět o fononech, těchto předběžných hlasatelích ultimativní pohromy, která nastane v roce Milénia, na závěr druhého tisíciletí od Kristova narození.

Polanski udržel svoji žvanivost na uzdě a ani jednou do Golanžovy řeči nevstoupil.

"Dobře, uděláme, co je zapotřebí. Jenže, jak potom? Fonony, to je věda, i když praštěná," shrnul Polanski Golanžův referát. "Věda nikoho nezajímá. Co myslíte, má smysl z toho dělat story? Samozřejmě, až bude po všem, až se zametou stopy, až ta družice bude na oběžné dráze." Polanski byl svým založením přece jen hlavně novinář.

Golanž pokrčil rameny.

"Nejdřív musíme vymyslet, jak družici na oběžnou dráhu dostat. Je na to málo peněz. Prakticky žádné. Budeme muset pořádně potrápit ten váš automat."

Pan Polanski vstal, donutil své těžké tělo dojít k proskleným dveřím, vzdychl, než vzal za kliku, ale pak přece jen dveře otevřel.

Vešli do rozsáhlého sálu, který zřejmě vznikl probouráním příček několika menších místností. Nebyla tu okna, ale světelné panely přilepené ke stropu rozdávaly rovnoměrně světlo po celé ploše místnosti. Jako by se tu prolínaly dva světy, jeden technický, druhý lidský, jeden vybudovaný na principu řádu, druhý podmaněný chaosem, jeden logický, druhý absurdní. Počítač stál u stěny, obklopený specializovanými computery starší generace, avšak ne tak starými, aby bylo nutno je vyřadit z provozu. Diskové stojany, ba dokonce tu ještě byly stojany na magnetické pásky. Plechové skříně na ROM disky obsahovaly prakticky veškerou sumu tradičních vědomostí lidstva: koho dnes ale zajímaly? Tyto skříně však někdo zřídka otevíral: van Grofa a jeho spolupracovníky zajímaly především vědomosti netradiční, horké, které se chvěly ve vzduchu a jež bylo nutno polapit pudovou palbou od boku. To vše se dalo čekat v computerovém středisku. Proč ale kovové židle byly omotány růžovým toaletním papírem? Proč na monitorech poskakovaly kybofigurky, zpodobňující ještěří hrdiny televizních seriálů? Proč byl na podlaze nalepen kabalistický obrazec, složený z vyřazených ROM disků? Koho měla znázorňovat figura oběšence, spletená jako nadmíru složitý cop ze streamerových pásků, pověšená hned vedle počítače? Přítomnosti skříně s manuály by se sotva kdo divil. Proč ji ale někdo provrtal skrz naskrz a do díry navlékl ocelovou tyč a oba konce přivařil k bokům plechové skříně – snad proto, aby dokázal, že manuály nepotřebuje? Proč tu tedy byly?

Nejbizarnějším objektem v místnosti byl ovšem sám informatik, čidikt Píbí.

Když ho spatřil, Golanž vzdychl. Spolupráce s informatikem firmy TURBO-NEWS patřila ke stinným stránkám jeho povolání.

Byl to míšenec čehosi s čímsi, napůl – snad – Arab, napůl – snad – Číňan, a mezi jeho předky byl pravděpodobně i gibbon. Ani slepého nemohl nechat na pochybách, že patří k takzvané chemické generaci. Odmítal jakoukoli potravu organického původu, živily ho jen tablety energetické, vitamínové a samozřejmě narkotické. To, že kouřil cigaretu, na něm bylo

nejméně obvyklé a nejméně nesympatické. Celý čpěl acetonem, tetrachlórem anebo snad yperitem; podstatné bylo, že příšerně páchl, proto ta poznámka o slepci. Nechal si říkat Píbí. Jednou, ve chvílce sdílnosti, prozradil panu Polanskému, že je to chemická značka olova. Píbí čili plumbum škodí zdraví a zatím se žádnému z čidiktů, jak si tito mladí, na chemii závislí lidé, mezi sebou říkali, nepodařilo odolat olovu, jakkoli usilovně se o to snažili. I s arzénem, fosforem a rtutí se dovedou čidikté vyrovnat lépe než s olovem, není-liž to zajímavé, pane Polanski?

Píbí se pohupoval na zadních nohách židle, hleděl na televizní obrazovku a bez ohledu na to, že bedny o velikosti šatní skříně hučely naplno, až se zdálo, že Ostensenovy tóny je přimějí k levitaci, na uších měl sluchátka přenosného CD přehrávače. V koutku úst mu visela nezapálená cigareta, druhou, dýmající, třímal mezi žlutými prsty.

"Máme tu práci, Píbí," řekl pan Polanski vlídně.

Výzvu musel opakovat nejméně třikrát, než Píbí k němu stočil oko. Procedura pak trvala ještě velmi dlouho a pan Polanski vystřídal několik metod slovních ataků rozmanitě citově zabarvených podle zásady cukrátky a biče.

Konečně Píbí projevil cosi jako náznak zájmu o případ svého zaměstnavatele. Promluvil totiž.

"Už jsem makal. Vyližte mi..."

Pan Polanski měl upřímnou radost, že Píbí se alespoň nějak projevil, a vítězně se na Golanze usmíval. Van Grofův muž se také usmál, ale poněkud kysele. Pan Polanski je zvyklý, kdežto on nedělá tak často asistenta. Nyní bude vedle smrdutého čidikta sedět a zírat s ním na jeho nesrozumitelné skříně. Ostensen s nimi zůstane jako druhý asistent.

Počítač vypadal jako obyčejný kovový stůl, jehož vrchní desku tvořily tři skříně, které bylo možno nezávisle zvednout až do úhlu pětáctýřiceti stupňů. Píbí vstal a zvedl je víc než rázně. Pan Polanski se oťrásl při představe, že ten zatracený čidikt jednou celý skřín utrhne a stroj zničí. Prý takový nemají ani v Pentagonu. Co tomu řekne pan van Grof? Je to velkorysý pán, ale jeho shovívavost má svoje meze. Počítač však nešetné zacházení ve zdraví přežil. Čidikt se vrátil na židli, znovu se na ní zhoupl, ale tentokrát položil nohy na okraj počítače. "To snad ne," vydechl pan Polanski.

Sotva dořekl, rozběsněný čidikt stál před ním a šermoval mu před očima sevřenými pěstmi. Na předloktí bylo vidět bohatá souhvězdí vpichů.

Čidikt byl značně vynalézavý, pokud jde o bohatost vzájemných kombinací několika málo vulgárních slov. Do sítě oplzlostí nezapředl jenom pana Polanského a Golanze, ale též celou firmu, matku pana Polanského, jeho ženu, jakož i dítku a nakonec celý svět, který strpí bez protestu existenci výše jmenované sebranky, ale jeho trpělivost se chýlí ke konci a v roce Milénia prostě spáchá sebevraždu na protest proti hovadské existenci pana Polanského a jeho spřeženců.

S rozčileným Píbí zacházel Polanski ohleduplně, chlácholil ho jak jen uměl, omlouval se a prosil ho, ať na celý incident zapomene, vždyť se nic nestalo, a jen ať se, proboha, soustředí na svůj úkol.

Golanž dobře věděl, že tohle je něco jako smluvená hra, nezbytný rituál. Chemický mládenec je na tom psychicky tak – dejme tomu – prapodivně, že už mu nestačí ani drogy, ani psystimová Ostensenova hudba. Aby mohl pracovat, musí se autenticky rozčílit, musí se rozběsnit do nejvyšší míry, na samu hranici mentální únosnosti.

"Jednou tady sebou praští," staral se pan Polanski, "a bude po něm. Rozteče se a zbydou po něm smrduté vodičky, nejspíš zelené. Do té doby ale odvede pěkný kus práce."

Píbí, tvář zalitou potem, jako by se skutečně už začal roztékat, roztřesený na celém těle, usedl na židli, ale už nechal nohy na zemi. Naklonil se vpřed a polohlasně vyslovil několik kódových slov. Pak se obrátil k oběma mužům.

"Co ode mě chcete?" vyštěkl.

Pan Polanski se tázavě podíval na Golanze. Formulujte to, jste odborník.

"Potřebujeme vypustit umělou družici," řekl Golanž po chvilce přemýšlení, "a nezaplatit za to ani pětník."

Čidikt zaklel. Nebyl to výraz podivu nad neobvyklostí zadání, prostě dal najevo, že úkol bere na vědomí.

Skríny zahrály barvami prvních fraktálu. Byly ovšem starší generace, takže poněkud nepříjemně zářily. Vytryskly na nich složité, květinám podobné tvary rozmanitých barev. Obrazce žily, rozvíjely se a zase uvadaly, vzájemně se proplétaly a pak se rozpadaly, najednou nabyly třetího rozměru, ubíhaly kamsi do dálky a iluze prostorovosti byla tak dokonalá, že Golanž se chvilkami bál pádu do nějakých nekonečných hlubin.

Mladý čidikt se do nich vpíjel očima. Zaťal prsty do kolen, rval si tlustou látku džín.

Informatik se strojem hovořil, dával mu povely a poslouchal jeho odpovědi. Ale byla to řeč tajná, proti níž jsou kryptické výroky starých alchymistů jasnost sama. Ne, ani vynález počítačů páté generace nezbavil počítačovou elitu jejího výsadního postavení. Samozřejmě, i pan Dotyčný se mohl kdykoli k počítači páté generace postavit, mohl k němu promluvit a počítač by poslušně odpověděl. Na požádání dokázal odříkat jízdní řád kteréhokoli dopravního prostředku na světě, poradit recepturu Chateaubriandovy omáčky a sdělit, kdy se odehrála osudná bitva u Filippi. Na této úrovni komunikace pana Dotyčného a počítače páté generace končila. Stroj byl využitý do té míry, jako kdyby někdo použil psystimového rekordéru jako těžítka.

Počítač, aby pracoval tak, jak pracovat měl, musel komunikovat na úrovni přímého duševního kontaktu. Mezi jím a uživatelem musel vzniknout komunikační most. Slova, to byly jen základní opěrné body. Mezi nimi bylo ještě něco. Co vlastně? Na to nedovedl nebo nechtěl odpovědět nikdo z těch mála lidí, kteří odpověď znali.

Z nesmírné hlubiny ozářené fialovým světlem, složeny z nekonečně jemné mozaiky neexistujících květin, vystupovaly tváře a tvary. Golanž mohl jen odhadovat, do které báze dat se čidikt právě probořil, které pláně tajných informací znesvěcuje svou smrdutostí (nepochyboval, že penetrantní pach prolíná i po datových sítích), zda je na kontinentě americkém či někde v Asii, kde se všiví partyzáni snaží aktivovat beznadějně zakódované atomové bomby, zda poroučí nebo prosí, zda krade nebo rozdává.

Hrome, tohle je slon, uvědomil si Golanž.

Obrovské zvíře se rozběhlo po skrínu, Golanž nemusel dlouho přemýšlet, aby pochopil, že prchá před smrtí. Ta je však lepší běžec, atlet nad atlety. Byl to druhohorní ještěr, nějaká condylarthra, která se rychle měnila ve vzpřímeného tenkoocasého amblypoda; eocén se prolнул přes oligocén do miocénu a skrínem běžela desmostyilia, slonu podobný tvor, nápadný krátkým rypákem. A už tu byl i slon a s ním i čtvrtohory, současnost. Obrazovka plála červení, znamením zla a nebezpečí. Obrovskému tlustokožci se podlomily nohy a vzápětí udeřil tělem do země. Ta to však vydržela.

"Hlídací pes," řekl čidikt.

Golanž nejistě pohlédl na pana Polanského. To jsme se moc nedozvěděli, pomyslnil si. Věděl, že tihle mládenci od počítačů jsou zvyklí na klikaté stezky, že často dělají nečekané odbočky, že jejich zájem je vede do stran, mnohdy i nazad, ale zřídka kdy přímo. Avšak tentokrát si nebyl zcela jistý, zda chemický chlapec nevstoupil do slepé uličky: po tak dlouhé době se dostal k obrázku, který si mohl nalistovat ve kterékoli encyklopedii a který dozajista neměl s vypouštěním umělých družic nic společného.

Pan Polanski byl ale klidný. Pozoroval mladého čidikta při práci častěji než Golanž a odvykl si čemukoli se divit. Ať ten chlapík dělá, co umí, je za to placený, taková byla jeho filozofie. Jen klid. Píbí dobře ví, proč sem plete obrázek nějakých pravěkých potvor a nakonec i obyčejného chobotnatce a proč žvaní o hlídacích psech.

Obraz slona se najednou začal rozpadat jako deska automobilového bezpečnostního skla po prudkém úderu kamenem. Vločky byly stále drobnější, chvěly se, vibrovaly v třetivém vetru, rysy tváře se rozplynuly – a už z mlhy vystupoval jiný tvar: Byly to číslice, ano, byly to zeměpisné souřadnice.

"Co to má být," zabručel pan Polanski.

"Konec světa," řekl Píbí úplně klidně.

"Cože?" ozval se Golan.

"Ostrov na konci světa. Najděte si ho sami, tady máte adresu."

"Co tam?" vyhrkl pan Polanski.

"Tam budou vypouštět ekologickou družici Hlídací pes, krucinál, copak jste takoví blbci, že to nechápete?"

Ted' už ani pan Polanski nebyl přesvědčen o zdravém rozumu mladého muže. Píbí se jednou zbláznit musel, proč by to nemohlo být právě dnes?

Čidikt neustával v práci. Štěkal nesrozumitelné rozkazy a hlasový generátor počítače mu klidně odpovídal. Golan si představoval tu nesmírnou informační síť, rozprostřenou po celém světě. Pavučina kabelů optických, kryonických i těch klasických, koaxiálních, spojovací centrály pohřbené do betonových sarkofágů ponořených do moře kapalného dusíku, diskové antény namířené k nebi jako žebravé dlaně, spojovací družice, ti šerední brouci putující vakuem, zavěšení na niti gravitace napnuté odstředivou silou, a hlavně počítače, mrtvá hmota, která zešílela po dotyku lidské ruky. Počítače zkonstruované jinými počítači, pomocníci, kterým nikdo nerozumí a nikdo ani neví, zda opravdu pomáhají; džin, který vyletěl z láhve, ale možná v ní nikdy nebyl, stroje komunikující s člověkem, ale hlavně jeden s druhým, rakovinové nádory, požírající informace, ber kde ber. Informace jsou jejich jediná vášeň, jediný smysl života. A na této síti rozhoupané v imaginárním prostoru tančí Píbí, k smrti nemocné dítě. Zbavený mozku, s kyanidem v žilách, v mnohém ohledu připomínající mouchu vysátou pavoukem.

Najednou se Golanovi z té podívané udělalo špatně. Nejraději by odešel, ale nesnesl pomýšlení, že by za sebou zanechal toho ubožáka připoutaného k mučicímu nástroji. Měl by odstrčit starého tlustého vyřídudcha, měl by mladíka vytrhnout z třetivého snu, měl by ho vyvést na vzduch, měl by mu koupit krabici mléka, měl by mu ukázat rozkvetlou lípu, měl by...

Sklopil oči.

Zato pan Polanski dychtivě pozoroval skřín.

Nerozuměl informatice ani za mák a sám by nedokázal z počítače vydolovat ani informaci o tom, kolik je hodin, ale něco přece jenom pochytil za tu dobu, po kterou Píbí umíral v jeho službách.

Dokud se na skříni objevovaly obrazy, ať už konkrétní tvary předmětů, krajin či osob, dokud po světelné ploše bloudily nápisy a číslice, dokud počítač vyslovoval kódovaná hesla, potud bylo vše v pořádku: Píbí stále krácel po klikaté stezce vedoucí bludištěm informací. Propojoval počítač se stroji vzdálenými desítky tisíc kilometrů, nebo možná jen pár set metrů. Získával informace výměnou, lstí, a snad i vydíráním. Sám prohlašoval, že mnohdy ani neví, odkud se která informace bere, a hlavně – za jakou cenu. Kde jsou ty časy utajovaných údajů! Úředník natiskl na spis razítko Důvěrné, Tajné, Přísně tajné a každému bylo jasné, jak se spisem nakládat, komu je určen, komu zapovězen, ve které skříni a ve které zásuvce má spřádat své papírové sny. Ve věku počítačů páté generace nic takového nebylo možné. Počítač sám rozhodoval, kterou informaci utají a za jakou cenu je ochoten tajemství uvolnit. Některá tajemství počítače údajně sdílejí samy mezi sebou a doposud je nesdělily žádné lidské bytosti, tak se to aspoň tvrdí a Píbí nejednou prohlásil, že to nepovažuje za vyloučené. Někdy, naštěstí ne často – se mu stalo, že narazil na neprostupnou hradbu. Cesta skončila a on, ať se namáhal sebevíc, nepokročil kupředu.

Tehdy se skřín zbarvoval rudě a stejné barvy nabývala i vyzáblá tvář chemického chlapce. Byl to jenom odraz od skřínů? Anebo bylo rudnutí důkazem, že v jeho žilách přece jen nekoluje čistá kyselina dusičná?

Pan Polanski měl příležitost o této delikátní otázce uvažovat, protože šarlatová barva právě na skřín vstoupila. Nejdřív takřka neznatelně, ale prosazovala se čím dál tím výrazněji.

Píbí zprudka dýchal. Své rozkazy už nedrmoval, křičel je a žíly na krku se mu napínaly. Pan Polanski sáhl do kapsy pro kapesník a otřel si čelo. Hlučně funěl nosem. Poškrábal se na prsou. Golanž si všiml, že má ruce porostlé tuhými černými chlupy.

Obrazovka zahořela jak pouliční semafor.

"Tady něco je... Stopa...stopa... Brian Tevis, komunikační důstojník raketoplánu Diamond bude vypouštět Hlídacího psa... Garrett... Herbert Garrett... Terorista, hledá ho Světová antiteroristická..."

Píbí, teď už vyčerpaný, prsty potřísněné krví, zabořil tvář do dlaní a zaskučel.

To už i otrlému panu Polanskému povolily nervy, kývl na Golanze a oba bez otálení přiskočili k mladíkovi a podepřeli ho právě včas, aby se nezhroutil na zem.

Toto všechno se odehrálo tak rychle, že Golanž nebyl schopen nějakých rozumných úvah o tom, co vlastně spatřil. Když ale podpíral to neuvěřitelné vyzáblé lehoučké tělíčko, v duchu mu vytanula nejasná vzpomínka. Uvědomoval si, že před krátkou dobou, když Píbí už jen chrčel či skučel, zaslechl cosi povědomého, nějaké slovo – nebo to snad bylo jméno? – které má podivný význam.

"Angolmois," vyslovil to jméno.

Mladík potřásl hlavou jako boxer po těžkém úderu.

"Kdo je to? Co je to Angolmois?" ptal se Polanski.

"Nevím." Odmlčel se.

Jaký Angolmois? Co to slovo Angolmois znamená? Polanski nenaléhal. Věděl, že v informatikově hlavě často uvážnou zbytky informací, zbavené souvislostí. Ale jsou i jiné prostředky, jak je doplnit a ověřit, než je komunikace s tím zatraceným počítačem – našťastí.

Golanž si žádným Angolmoisem hlavu nelámá. Přemýšlel o Marie-Anne Letierové, kterou zatahl do téhle hry, která nabrala prudší tempo, než jaké předpokládal. Co o ní věděl? Francouzská vědátorka, pracuje v Polsku. Vědátorka, vědátorka... To zní ošklivě. Kdepak ale jsou ty doby, kdy vědátorky byly automaticky šeredné. Naopak, doba je vymknuta z kloubů a právě ty nejhezčí dívky propadají do nejhlubších propastí učenosti. Snažil se představit si tu tvář a hlavně postavu mu neznámé Francouzsky.

Hlídací pes, Brian Tevis, terorista pronásledovaný mezinárodní policií. Ne, nesmí udělat chybu. Van Grof by mu ji nikdy neodpustil. Informací už získal dost, aby se šéf mohl rozhodovat.

Rozloučil se s Polanskim a také s čidikem. "Mimochodem, Píbí, slyšel jste někdy jméno OKIDA?"

"Jestli slyšel?" podivil se chemický chlapec. "Děláte si srandu, nebo co? To je přece ta sráčská firma, která vyrobila tuhle zkurvenou mašinu, aspoň teda z větší části."

Na důkaz pohrdání výrobkem firmy OKIDA Píbí uštědřil stroji výchovný kopanec.

Golanž nechtěl být svědkem dalších výstředností smrdutého mládence, vyšel soukromým východem na zadní schodiště, které spojovalo Némethovu laboratoř, výpočetní středisko TURBO-NEWS a van Grofův byt a spěchal za svým šéfem.

Ten byl s dosavadními výsledky spokojen.

Van Grof hovořil úsečně, takřka telegraficky. Tak nějak si lidé kdysi představovali, že budou mluvit kybernetické stroje, pomyslel si Golanž. A vida, zase je všechno jinak. Stroje nehovoří, ale ukazují obrázky. Pokud promlouvají, pak ústy svých médií.

Čidikt Píbí. Když si na něho vzpomněl, Golanž se otřásl nevolí. Van Grof si toho všiml a projevil o Golanze starost. S poloúsměvem vyslechl Golanžovo vyprávění.

"Řekl Angolmois? Zajímavé... Bude dobře se poohlédnout i po téhle stopě."

4.

Salzmann vyslechl poručíkovo hlášení na lavičce posilovny, kam usedl, zrudlý, zalitý potem po hodinovém zápase s činkami a boxovacím pytlem.

"Takže Garretta nám vyfoukla Macušita..." opakoval zamyšleně. Mrkal přitom, jak mu pot stékal do očí. Usmál se. "Já mu to řekl, hajzlovi. Nám neuteče, ani kdyby chtěl zdrhnout na Mars." Úkosem na poručíka pohlédl. "Ještě něco? Ven s tím."

"Dostal jsem hlášku, ale moc velký smysl to nedává. Týká se to Slona."

"To je ten filipínskej chirurg, co kšeftuje s čerstvě vyrobenejma mrtvolama?"

"Ekologické sdružení Slon," řekl poručík trpělivě. "Patnáct miliónů členu, z toho tři sta tisíc aktivních. Sídlo mají v Chicagu, oficiálně, neoficiálně na Maltě. Cíl sdružení je prostý: chtějí zachránit slona afrického před vyhubením."

"Slon," zavrčel Salzmann. "To jste měl říct hned, že jde o ekologisty. Mě moje stará zapsala k Veverkám. Má moc ráda veverky, moje stará. Pokud jde o mě, Robinsi, já na veverky dost seru. Tak dál."

"Slon bude napřesrok vypouštět monitorovací družici. Stacionární dráha družice bude nad Afrikou, samozřejmě. Technické detaily neznám. Možná laserové dělo, které pytlákům vypálí druhou díru do prdele. V každém případě, tenhle pes má dávat pozor na pytláky."

"Kdyby tak chtěl vypálit druhou díru do prdele Garrettovi, to by bylo něco," povzdechl Salzmann a oťel si obličej, znovu zalitý potem.

"K tomu třeba taky dojdeme. Hlídacího psa bude vypouštět Macušita. Nejdřív na nízkou dráhu, pak přes Diamond na stacionární."

"A sakra," řekl Salzmann. Ručník si přehodil přes šíji jako šálu.

"A teď to hlavní a zajímavý: Projekt Hlídací pes šéfuje nějaká Draskarová. Dostala na konto prachy. Ne moc velký, ale slušný."

"Lidi upisujou na ekologii. Někdo z nadšení, někdo z posranosti. Ekologisti mají čím dál větší moc."

"Dostala víc, než dávají lidi a míň, než upisujou korporace. Jsou to divný prachy."

"Původ?"

"No..."

"Je mi jasný, že jste tu informaci nesehnali legálně. Ven s tím, nepíšeme žádný hlášení."

"Georg van Grof, Londýn. Kšeftuje s elektronikou. Softwarový pirátství, průmyslová špionáž. Disponuje nelegálním počítačem, výrobce OKIDA. To je ta firma, co stojí za kdekou nelegální technologií od Grónska po Ohňovou zemi. Van Grof je šikovnej, nikdy na něho nic neprasklo. Ne moc velká firma, ale zatraceně výnosná. Prostě, dalo se pár chytřejch lidí bez skrupulí dohromady a lížou smetanu."

"Nechali líznout jinýho."

"Jo. Jenže... Proč? Slon prachy potřeboval, to je jasný. Dával inzeráty. Jenže každej podělanej ekologickej spolek dává inzeráty."

Salzmann zavrčel: "Jo. Veverky taky."

"Proč tedy nějaký šmelinář s elektronikou upisuje divný prachy na záchranu slona africkýho? Tohle mi vysvětlíte, Salzmann," řekl poručík naléhavě. "Třeba je to hloupost. Třeba potřebujou odpis z daní. Třeba... zní to srandovně, ale vyloučený to není, třeba má ten van Grof opravdu rád slony."

Poručík zmlkl a upřel na Salzmannův zrak. Ten se zamyšleně poklepával pěstí do dlaně.

"Dobrý. Jo, moc dobrý. Uvidíme."

Vstal, navlékl si rukavice a zasadil do těžkého pytle první z dlouhé série krátkých prudkých ran.

Madame Juliany van Grof... Žena ze starobylého portrétu. Pocházela z dynastie holandských loďařů. Na její výchovu v mládí bylo vynaloženo dost prostředků, jako na výcvik bataliónu hudebníků a filozofů, což rozhodně neznamenal, že byla amuzikální a nedovtipná. Na určité společenské úrovni se ale vzdělání nepoměruje tím, čemu se říká output, měřitelný efekt a výsledek. Madame Juliana van Grof byla zhmotněním imaginárního pojmu vysoká kultura. Nedokázala by složit symfonickou báseň nebo napsat esej o Heideggerovi, ovšem dovedla by na vynikající úrovni hovořit se skladatelem i esejistou a byl by to hovor k prospěchu obou. Štíhlá, vzpřímená, působením přemnohých technologií legálních i nelegálních mladistvě svěží přes svůj věk, po němž nebylo radno pátrat. Byla asi tak krásná a přitažlivá, jako Pygmalionova Galatea, zřejmě první android lidských dějin: obdivovat mohl každý, ale milovat ji dokázal pouze její tvůrce. Měla na sobě černou řízu z dokonalého polyvizního materiálu, který se vyráběl kdesi v Koreji – nebo snad v Peru – navzdory zákazu Světové zdravotnické organizace, podplacené, jak se tvrdilo, firmou Benetton.

"Všude se mluví o Miléniu, o blížícím se konci světa," poznamenal van Grof. Seděli spolu u snídaně, při které je obsluhoval mladý Kanak ve sněhobílém stejnokroji.

"I pan Schuster si myslí, že bude konec," odvětila paní van Grof starostlivě. "V roce 2000 nastane konečný a definitivní zánik toho světa, jak ho známe."

"Ovšem," souhlasil van Grof. "Každou vteřinou zaniká svět v té podobě, jak jsme ho až dosud znali. Konec je nejtrvalejší a nejvíce charakteristický režim jeho existence." Zvláštní..., pomyslí si. Milénium se opravdu zavrtává lidem do hlav jako cizopasný červ. "Co je to rok 2000? Pouhá konvence, navíc omezená na křesťanský svět. Jaká pýcha musí vězet v lidském pokolení, že se někdo odváží spojit ideu konce světa s nicotností zvanou křesťanský letopočet!"

"Ty mne chceš poplést," hněvala se paní van Grof. "Pan Schuster hovoří o skutečném zániku a ne o tvých metafyzických subtilitách."

"Pan Schuster, jak jsem slyšel, je astrolog a snad i alchymista. Rozhodně je to esoterik vysokého "stupně zasvěcení."

Paní van Grof si nebyla jista, zda její muž nežertuje. Zнала dobře míru jeho skepse vůči okultním naukám, které sama vyznávala a milovala, ovšem někdy ji zaskočil přiznáním příbuznosti skutečně vysokých technologií s magií.

"Říká, že lidstvo riskuje zánik světa každých tisíc let," pravila paní van Grof. "Tento rytmus se táhne až k úsvitu dějin, takže tvůj odkaz na křesťanskou tradici a na kalendární konvenci není na místě. Doposud se vždycky podařilo zánik odvrátit, avšak tentokrát, při nastávajícím Miléniu, hrozí nebezpečí vyšší, než kdykoli před tím."

"Proč?" otázal se van Grof klidně. Zdálo se, že jeho paní čekala tu otázku, neboť odpověděla bez zaváhání.

"Ještě nikdy nebylo tolik nezodpovědných lidí tak blízko magickým klíčům, jako dnes. Pan Schuster praví, že mezi ně patříš i ty."

"Cože?" podivil se van Grof, "já že nemám smysl pro zodpovědnost?"

Tato předhůzka mu připadala zcela komická.

Kdyby paní van Grof byla méně umělá, patrně by se zapýřila. Zazdalo se jí, jako by ji manžel přistihl při čemsi velmi podobném nevěře. Trvala však na svém.

"Schuster ví, že jsi technik. Tvrdí, že technici jsou lidé, kteří stavějí přírodu proti přírodě, A to je zásadně špatné. Velmi ho popudil elektronický grimoire"

"Cože?" Van Grof zapomněl na čarodějnou databanku, dárek od pana Loewensteina. Předal ho své ženě v pořádku a vzápětí na něj zapomněl. Teprve teď se přístroj dostal na pořad jednání vědomých vrstev jeho mysli. S jistým zneklidněním si uvědomil, že si

automaticky vybavuje nepříjemné pocity podobné zlé předtuše, jež zakoušel po Loewensteinově odchodu.

"Hugo Schuster tvrdí, že je neodpovědné svěřit tajné vědomosti přístroji, který je každému k dispozici."

"Není k dispozici každému. Je to vývojová OKIDA, tak trochu speciálně postavená. Byl to dárek pro tebe," řekl van Grof poněkud méně vlídně, než mívával ve zvyku. "Pana Loewensteina by mrzelo, kdyby se dozvěděl, že jsi ho dala někomu jinému."

"Hugo jej dovede lépe ocenit, než já," řekla paní Juliana, poněkud v rozpacích. "Pokud jsem ti rozuměl, pomluvil jej."

"Rozuměl jsi mi špatně. Hugo se hněval, že přístroj je příliš dobrý. Říká, že by se neměl dostat do rukou laiků. Mohli by ho zneužít."

"Zničili by svět. Obydlili by ho démony. Nebo ještěry. Už teď jich je všude plno."

"Podle toho, co Hugo říká, i to je možné," řekla paní Juliana upjatě. Hněvalo ji, že manžel si tropí z jejího Huga šprýmy. Z Huga a ještěří módy. I ona měla platinového salamandra zdobeného rubíny na límci kostýmu.

Van Grof chtěl vybědnout z debaty, která mu připadala bezbřehá a neproduktivní.

"Takže pan Hugo nechce, aby se příroda stavěla proti přírodě."

"Ano," přijala paní Juliana návrh na smír. "Ať vyhraje kdokoli, vždycky to bude příroda, která bude podrobena."

"Ovšem jiná příroda zvítězí," ušklíbl se van Grof. "Neměla by ses stýkat s panem Schusterem. Jenom ti mate hlavu."

"Sám jsi řekl, že je to vynikající esoterik."

"To je o důvod víc, proč bys měla s ním přerušit styky."

Byl to příkaz? Paní van Grof se zakabonila. Muž jí zřídka něco nařizoval, ale pak trval na svém. Podobně jako pan Schuster neměla ani ona ponětí o pravé povaze jeho aktivit, myslela si, že je to řádný obchodník a finančník, ale cosi ji vnitřně varovalo před temnými vrstvami jeho osobnosti, z nichž může vyvřít cokoli. "Jak si přeješ," pravila upjatě a pozvedla číšku čaje ke rtům. Zadumaně ji pozoroval. Tak tedy Schuster... Erotická žárlivost v něm vyhasla už před mnoha lety. To, že mu věnovala grimoire, ho popudilo jen proto, že porušila jakýsi řád. Dar byl určen jí, nikoli jemu. Přesto však cítil osten jakéhosi neklidu. Napadlo ho, že by měl se Schusterem promluvit, vzápětí však tu myšlenku zavrhl. Vnitřní hlas mu však napovídal, že Schuster je nějak nebezpečný, ať už se stýká s jeho paní nebo ne. Bude třeba na něho dohlédnout.

Bože, jedna starost navíc! Svět, ten strašný, vteřinu za vteřinou zanikající a obnovující se svět, je stále složitější a dohled na něj klade stále větší nároky na jeho pány, mezi něž se van Grof ve skrytu duše považoval.

"Když už jsme mluvili o přírodě," ozvala se paní Juliana. "Udělala jsem ti možná ostudu."

Mínila to jako žert, ale jakýsi osten jí v hlase zůstával. Manžel se ale rozhodl, že bude lépe se usmát.

"Nu?" vybídl ji laskavě.

"Odpovídala jsem na takové směšné anketní otázky, nějaký spolek pro ochranu savců byl zvědavý na vztah populace ke zvířatům. Já mám ráda zvířata a taky jsem jim to řekla. Ale pak přišla otázka, týkající se životního druhu. Nenávidí zvířata, řekla jsem jim."

Usmívala se. Také van Grofův plnovous se přívětivě vlnil.

"I slony," dodal. "Řeklas jim, že nenávidím slony."

"Jak to víš, že se vyptávali na slony?" podivila se paní Juliana.

"Který ze suchozemských savců si zaslouží větší ochranu, než ten největší? Teď mne omluv, drahá, musím se věnovat povinnostem."

Otřel si ústa bělostným ubrouskem, uklonil se jí a spěšně se odebral do pracovny. Byla to náhoda, nebo známka nebezpečí, pomyslí si, když otevíral dveře. Ptali se na slony. Kdo se ptal na slony, a proč?

Asi stárnu. Asi bych měl předat podnik Golanzovi a odejít na odpočinek.

Golanz... Schopný člověk, ale Bože, tak lehkomyšlný!

6.

"Kamelky, prosím," řekla Marie-Anne Letierová.

Číšník před ní položil krabičku cigaret. Už na první pohled bylo zřejmé, že s ní někdo manipuloval: při troše píle a trpělivosti lze udělat z deseti cigaret jedenáctou.

Zaplatila a bez meškání roztrhla obal. Opravdu, cigareta byla lehoučká a vyhublá, a když ji zapálila, okamžitě uhořela nejméně o pět milimetrů. Je to banda hnusná, zlodějská, pomyslela si, ale bez velkého hněvu. Dým jí vnikal do plic a v duši se rozhostil mír.

Bylo jí jednatřicet let. Týden v Paříži by ji vrátil do normálu, tady vypadala jako běžné děvče, které málo spí a hodně flámuje. Mezi jinými děvčaty vynikala tím, že nedbala na svůj zevnějšek tak, jak je v kraji zvykem, byla – dalo by se říct – šmudla. Vlasys nakrátko ostříhané, střapaté, bez lesku, také pleť zavadlá kouřením a dlouhým posedáváním u počítačového terminálu. Na sobě volné ne moc čisté palety, pod ním tričko neurčité barvy. Džíny, na nohou tenisky. Přestože se nijak nesnažila sympatie vyvolávat, měla v sobě cosi přitažlivého – snad samozřejmost Evropana, který se dokáže s bezstarostnou sebedůvěrou pohybovat kdekoli po starém kontinentu a kašle na to, co si o něm kdo říká.

Vypustila ze sebe dým a teprve teď byla schopná vnímat okolí.

Zvláštní společnost se tu schází, v hospůdce v přístavní čtvrti Gdaňska, přísně utajené před všudypřítomným národem turistů, kteří svou upocenou uniformitou připomínají spíš invazi Marťanů, než odnož lidského rodu! Muž, který seděl u vedlejšího stolu pod velkým žertovným plakátem znázorňujícím pohlavní akt ještěra a vlnadné plavovlásky a bavil se s nějakými místními děvčaty, se na ni letmo podíval, pak vstal, aniž se s Polkami rozloučil a přisedl si.

Vypadal na chlapíka protřelého světem, který moc stojí o to, aby vypadal jako chlapík protřelý světem. "Posílá mě Slon," řekl.

"Neznám," odpověděla Marie-Anne. "Odpalte."

Blbeček, ocenila ho. Mluvílo z ní zklamání. Před rokem ji takto oslovil také neznámý muž. Představil se jako spolupracovník jejího otce. Vyřídil pozdravy. Musel s ním být ve styku, protože znal detaily, které by jinak znát nemohl. Předal jí výkresy monitorovacího zařízení, které se musí dostat na oběžnou dráhu. A dal jí i doporučení na firmu, která klíčově důležité díly vyrobí. Brzy se prý objeví znovu. A otec? I ten se ukáže, zatím je třeba být trpělivý. A pracovat. Věc je důležitá.

Marie-Anne pracovala. Navázala kontakt s doporučenou firmou, družici sestavila. A našla i spojence, který jí pomůže družici dostat na orbitu.

Těšila se, že se brzy objeví prostředník, nebo dokonce otec. Proto takové zklamání, když lady ten obejda žvaní něco o slonech. Kdo je to? Nepřátelsky si ho prohlížela. Nemám ráda fízly, říkaly její oči.

"Slon, to je Sandra Draskarová. Vzkazuje, že zboží je na cestě." Ulevilo se jí. Spojenec, to byla žena, která se jí skutečně představila jako Sandra Draskarová, jméno tedy souhlasilo. Udělala jí skvělou nabídku: bude sponzorovat vypuštění její družice! Mezinárodní úmluvy něco takového jako soukromé družice nedovolují. Proto je třeba zachovat mimořádnou obezřetnost a hlavně – chovat všechno pod pokličkou, než přijde ten správný čas. O družici se

postará ekologické sdružení Slon. Všechno je dohodnuté. Marie-Anne přistoupila na dohodu. Technik, který vypadal schopně, převzal její přístroj. Výsledek usilovné práce jejího otce i jí samotné. Uvěřila mu. Nezbyvalo jí nic jiného. A teď...

Ruka se jí trochu třásla a div se nepopálila, když si zapalovala cigaretu. Teď je tu tenhle chlap.

"Zboží..." odpověděla nepřítomně a natáhla do sebe kouř. Nepříjemné označení umělého satelitu! Je prý na cestě... Dlouho by mělo být na cestě. Chvilinku dole na Zemi, a pak dlouho na oběžné dráze. Dobrá zpráva? Ovšem, je to skvělá zpráva, ubezpečovala Letierová sama sebe, ale srdce odmítalo uvěřit.

"Všechno je v pořádku," pokračoval neznámý. "Ale někdo musel žvanit. Kdyby se lidi z Macušity dozvěděli, že Hlídací pes má blechu..."

"O čem to mluvíte? Jakou blechu?"

"Tak se říká nelegálním satelitům..." Její přístroj... blecha! Ovšem, je to nelegální satelit.

"Kdo mluvil?" vyhrkla. A je to tady. Je to fízl, hučelo jí v hlavě. Ti ale mluví jinak. Pojďte se mnou, řekl by jí skutečný tajný. A provokatér by mluvil zase jinak. Určitě by ji takhle neděsil.

"Kdo mluvil? Myslil jsem, že jste to byla vy," řekl ten hnusný chlap.

"Už si to nemyslíte?"

"Už skoro ne."

"Proč skoro a proč ne?"

"Ne proto, že jsem si zboží ohmatal, abych to řekl obrazně. Pěkná čutora. Chladicí agregáty, fononové snímáče... Vám na tom projektu hodně záleží, vidíte?"

Pozorné se na mladou ženu díval. Bylo patrné, že jí představa jeho rukou ohmatávajících umelou družici nečiní žádnou radost. Její družice, v jistém směru památka po otci... Popadl ji stesk. Chtěla by sedět vedle táty, poslouchat jeho fascinující vyprávění o zániku světa jaký známe a o zrození světa nového, o ještěrech, o Miléniu. A ráda by mu řekla: všechno jsem zařídila, tatínku, je na mě spolehnoutí, nezklamala jsem tě. A tenhle chlap?

Nezdálo se, že by byl schopen pochopit... Díval se na ni jako na kus hovězího. Chce moje tělo? Má ho mít. Udělám cokoli, aby...

"Kdybyste nás chtěla podrazit, družice zmizí. Navždycky," řekl.

"Je to výsledek mé práce... za celý život," řekla mladá žena. A výsledek tátova celoživotního loptění. Co ten chlap chce? vířilo jí hlavou. Ať už se, proboha, vymáčkne!

"To není tak dlouhá doba, mladá paní," řekl muž. Přehlédla poklonu.

"Věříte mi?" zeptala se.

"Skoro."

Zase to slovo...

"Proč – skoro?" naléhala.

"Zvyk. Profesionální deformace. Nikdy nevěřím nikomu a ničemu – úplně," pokrčil muž rameny. "Zboží je pořád ještě na Zemi. V Japonsku, po pravdě řečeno."

"Kdo jste?"

"Jeden pán, který vám chce pomoci."

"Jak?" zeptala se Marie-Anne chladně.

"Bude to ale něco stát," ušklíbl se.

Cítila se najednou bezmocná, bezbranná. Cigareta dohořela a začala ji pálit do prstů. Sáhla do kapsy, vytáhl platinové pouzdro a nabídl jí camelku. Opravdovou, voňavou, suchou, ale zase ne příliš, nacpanou právě tak jak má být...

S dalším kouřem do ní vstoupil mír.

"Nemám víc peněz, než..." řekla. Nemá smysl o penězích mluvit. Její úspory? K smíchu. "Takže... věc je ztracená. Prachy nemám."

"Nerozumíte mi. Vy přece pracujete pro Macušitu."

Němě přikývla. Skutečný vlastník firmy Zero-Zero měl být přísně utajený, ale už jí bylo jasné, že před tímhle chlapíkem hned tak nějaké tajemství neobstojí. "Chystá se válka. Macušita a Matra-Messerschmitt. V podstatě testovací záležitost, na severu Indie."

Rozkašlala se. Tohle už na ni bylo moc! Rozhlédla se kolem sebe a pak zašeptala:

"Držte hubu, proboha. Tohle by mohlo stát krk vás zrovna tak jako mě. Kde jste k tomu přišel?"

Její reakce ho zřejmě uspokojila. Pokud měl pochybnosti, že na něho mladá žena něco hraje, teď ho opustily.

"Musíme přesně vědět, kdy ke konfliktu dojde."

"To neví nikdo, jen ti nahoře."

"Vy mi nerozumíte. My to prostě musíme vědět. Jinak..."

"Co si zase chcete na mě vymyslet?"

"Nic. Je to vymyšlené. Pokud se to nedozvíme, vypuštění družice je nerealizovatelné."

"Kdo jste, sakra?" opakovala.

"Člověk, který hodně ví," ušklíbl se. "Jenom jedno nevím a vědět to musím – kdy ta zatracená válka vypukne. Vy mi to zjistíte. Rozhodují ti nahoře. Ale tušení mají i ti dole. Třeba proto, že se fasují nové smetáky... Co já vím? Pointer se vyvíjí i u vás. Neříkejte mi, že bezpečáci nikde nenechali díru."

"Chlap, co hodně ví," opakovala po něm. "Já bych to řekla jinak. Jste podvodník a vyděrač. Chlap, kterého co nejdřív kopnu do prdele."

"To jste řekla opravdu moc hezky," řekl jí přívětivě. Opřel se do židle a dal úsměvem najevo, že má dost času a že umí čekat.

"A co se stane, když vám nakašlu?"

"Dopravíme vaši družici leda tak na dno moře. I s doprovodem."

Vstal, ledabyly se jí uklonil a utrousil na stůl kartičku s telefonním číslem. Pak se vrátil ke svým Polkám.

Marie-Anne rozdrtila jen do poloviny dokouřenou camelku v popelníku. Přestanu kouřit, sakra, pomyslela si vztekla. Popadla kartičku a roztrhala ji na malé kousíčky. Zaplatila a vydala se ke dveřím. Na polovině cesty se zastavila. Číšník se chystal – kupodivu – vynést popelník.

"Počkejte," řekla mu. Povysunul obočí v mírném očekávání nějakého kšeftíku. Výraz vlašného zájmu se ale vzápětí změnil v masku neskrývaného úžasu, když si mladá žena nasypala obsah popelníku, popel, nedopalky a nějaké papírky, do kapsy svého poněkud obnošeného, ale původně jistě drahého paleta.

Část druhá

1.

Cizinec, který by se v polovině roku 1998 plavil teplými vodami v oblasti souostroví Lingga v jižním úskalí Malajského průlivu a byl by dost odvážný na to, aby se nezalekl několikrát opakovaných výstražných radiogramů, a dost obratný, aby proplul minovými poli a vyhnul se útokům lehkých člunů a náletům vrtulníků, našel by přímo na rovníku, na sto čtvrtém stupni a šesté minutě a čtyřicáté páté vteřině východní délky, dvojici námořních staveb. Podivil by se, protože v těchto místech se ropa z mořského dna nikdy netěžila, a přesto tyto stavby vypadaly, jako by k těžbě ropy sloužily.

Jedna plošina měla tvar obdélníku o rozměrech sto krát třicet metrů. Stála na třiceti pilířích sestavených do dvou řad. Hloubka v těchto místech dosahovala dvaceti metrů. O necelý kilometr dále se v klidné hladině shlížela druhá plošina. Byla menší, ale měla složitější tvar. Nahlížena shůry vypadala jako trojúhelník o straně čtyřiceti metrů, rozumí se trojúhelník rovnostranný. Z bočního pohledu na ní byly nápadné příhradové věže s parabolickými anténami. Uprostřed se zvedala do nevelké výše stavba, určená k obývání.

K bližšímu pozorování by cizinec asi neměl čas. I kdyby proplul bez úhony minovými poli a unikl člunům a helikoptérám, dozajista by ho zasáhla samonaváděcí střela systému stinger, vypálená ať už z jedné nebo druhé plošiny. Budovatelům a obyvatelům obou plošin ani tak nevadily zvědavé zraky: cudnost ztratila ve věku špionážních družic a bezpilotních letadel zbytek smyslu. Báli se však pirátů, kterých se v jižních mořích objevilo koncem dvacátého století podstatně víc, než kolik jich tu bývalo za dob Salgariho Malajského tygra. Vzhledem k tomu, že malajská pobřežní stráž si v poslední době obstarala bitevní vrtulníky a stíhací letouny s kolmým startem, zdejší piráti, který nebyli nikdy v minulosti pomalí a útlocitní, se naučili ještě větší rychlosti a tvrdosti: jejich údery byly neočekávané, bleskové. Když se policie dostavila na místo přepadu, přivolána nouzovým voláním, našla jen vraky nebo trosky a v nich mrtvolu nebo umírající.

Obyvatelé obou plošin se měli co obávat zájmu mořských vrahů. Jejich plošiny totiž nesloužily k těžbě ropy, ale k vypouštění kosmických raket. Základna patřila mezinárodní společnosti SPASE, zaměřené na "vesmírný servis", odtud podivné znění jejího názvu. Kapitál společnosti byl nepatrný, ale znalci obchodního dění věděli, že za SPASE stojí velká sdružení, mezi nimiž nechybí ani švýcarský bankovní svaz, Chase Manhattan a další úctyhodné instituce tohoto světa.

Také personál zde byl mezinárodní. Lidé obého pohlaví a všech myslitelných ras tu spolupracovali a komunikovali v angličtině, která se vzdalovala – k hněvu ba zoufalství lingvistů – klasické King's English jako patois klasické latině, aniž to komunikaci samé nějak významněji vadilo. Ale takový už byl konec století: zatímco v některých částech světa se sváděly války, jejichž krutost a krvavost byly přímo úměrné nesmyslnosti, jinde docházelo k doposud nevídanému vyrovnávání staletých rozporů. Učenci o tom psávali sáhodlouhá pojednání. Objevily se i teorie, že princip vzájemného pochopení národností a ras má souvislost s vědomím individuality živočichů. Dětská obliba ještěřích figurek, která zachvátila doslova celý svět jako mor, byla provázena i prohlubováním ekologického a etologického vědomí. Do vědomí vzdělaného člověka se stále silněji vřazovala úcta k jednotlivému zvířeti jako k vědomé bytosti, jako k boží, jednotlivě stvořené entitě. Ale ať už měli učenci pravdu nebo ne, v těch částech světa, kde se podařilo princip porozumění prosadit, se žilo výrazně lépe než tam, kde se lidé vraždili a mučili ve jménu přiboudlých

hesel kmenové, nacionální či náboženské zášti. K těmto šťastným místům světa tedy patřily i obě plošiny kosmického přístavu.

U větší z nich kotvila nákladní loď. Technici už přeložili nosnou raketu, zdokonaleného potomka někdejších osvědčených scudů. Stála na rampě, nepříliš elegantní a vznosná, ozdobená módním emblémem ještěra. Další fáze, čerpání paliva, však dosud nenastala. Užitečný náklad nebyl totiž kompletní. Technici se proto shromáždili pod lehkým, snadno demontovatelným přístřeškem, kde hleděli přečkat odpolední vedro, a čekali.

Menší poklid vládl na sousedním umělém ostrůvku.

Velitel kosmodromu kapitán Džinángír, který po léta sloužil na indickém kosmodromu Šríharikota pod doktorem Vikramem A. Sarabhaiem a jako mladý technik se zúčastnil vypouštění první indické družice Arjabháta – jak ten čas letí, vždyť je tomu víc než dvacet let – měl co dělat, aby neztratil nervy. Zdrojem neklidu na velitelském stanovišti byla doktorka Sandra Draskarová.

Mezi svými předky měla zřejmě geparda. Uhlově černé pleti, v ustavičném pohybu a teď, navíc k tomu všemu, pořádně vzteklá.

Kupodivu ji k zuřivosti nedobáhlo to, co se dělo na kosmodromu. Tam se totiž nedělo vůbec nic: o zvýšení hladiny adrenalinu v její i beztak divoké krvi se postaral Martin Lings, člen posádky kosmického doku Diamond, která už dva týdny kroužila na oběžné dráze kolem Země.

Doktorka Draskarová měla Lingse na příjmu. Spojení bylo dobré, dokonce umožňovalo vizuální kontakt, ale Draskarová raději přikryla obrazovku telefonu plastikovými deskami, které sebrala někomu ze stolu, aby se na Lingsův stupidní obličej nemusela dívat.

Martin Lings celý nešťastný opakoval, že na palubě Diamondu je všechno připraveno na příjem Hlídacího psa. Co se tedy, sakra, tam dole děje?

Totéž opakoval spojovací důstojník Diamondu Brian Tevis.

"Nemáme čas," zuřila Draskarová. "Když přiletí později, musíme operaci odložit!"

"Podle meteorologické předpovědi nejmní o sto devadesát hodin," upřesnil kapitán Džinángír, který seděl opodál v otáčivém křesle, co možná nejbliž silnému ventilátoru, který stál na psacím stole.

"Proč, proboha?" ozýval se Martin Lings z reproduktoru.

"Za týden čekáme vichřici, bouři, rozumíte?"

"Číslo jedenáct Beaufortovy stupnice," doplnil kapitán Džinángír. "Možná že i víc."

"Víte, jaké jsou instrukce. Já nemám přístup do sítě, vy ano. Proč něco neděláte, sakra?"

Taková hezká ženská, uvažoval Džinángír. Měla by to být tanečnice. Nebo barmanka. Doktorka přírodních věd nepotřebuje takovou podporu přírody jako ona!

Nedbala současné cudné módy. Měla na sobě vojenské kalhoty a přiléhavé bavlněné tričko, ozdobené oficiálním znakem Mezinárodní strany slona. Kapitána Džinángíra před časem také donutili, aby se politicky organizoval, a vstoupil tedy do Tygra. V tak velké politické straně ale nemohl nikdy sehrát významnější úlohu, tím spíše, že pro ekologii nijak zvlášť nehořel. Tělem i duší byl technik. Proti přírodě nic neměl, bral ji jako příjemnou dekoraci, ale v skrytu duše si o ní myslel, že pokroku lidstva jen vadí a že bez ní by lidem bylo líp. Žádná podobně kacířská myšlenka nikdy ani nebleskla v kučeravé hlavě doktorky Draskarové. Ve Slonu byla prý v užším výboru, dokonce snad ve vedoucí pětce. To ovšem nemohl nikdo vědět přesně. Vedení Slona, podobně jako vedení všech významných stran, organizací a korporací světa, pracovalo v podmínkách přísné konspirace z obavy před útoky teroristů.

"Paní doktorko," řekl Martin Lings pomalu, "musíme družici dostat nahoru za každou cenu, a včas. Rozumíte? Za každou cenu."

"Já vám ji donesu, třeba v zubech," řekla doktorka Draskarová. "Třeba vlastníma rukama vám ji tam dotlačím. Je to v mém zájmu stejně jako ve vašem, Lingsi! Udělám to. Ale pod jednou podmínkou."

"Jakou?" otázal se Lings nešťastně.

"Musím ji mít. Musím ji tady mít, a já ji nemám, dokážete to pochopit?"

Kapitán Džinángír poslouchal ten dialog trochu pobaveně, ale také s jistým znepokojením. Patřil k Tygru, do nějakých slonů mu nic nebylo. Ale byl to i profesionál a záleželo mu na tom, aby práce šla kupředu. Tón rozhovoru se mu přestával líbit. Napřímil se ve svém křesle a přemýšlel, jak se zachovat. Snažil se nevnímat spílání rozhořčené ženy. Pomalu vstal, přistoupil ke stolu a sejmul plastické desky, jež až doposud zakrývaly obrazovku. Spatřil obličej Martina Lingse. Obraz nebyl o nic lepší, než měly běžné videotelefony loňského ročníku, obrazová frekvence pět snímků za vteřinu, ale i přes všechny technické nedostatky bylo zjevné, že Lings má divné oči. Podivný člověk. Nejspíš fanatik. Od takových lidí se dá čekat cokoli.

Poodstoupil ze zorného pole objektivu, který snímal tvář doktorky Draskarové, obešel stůl a varovně zvedl obě ruce. Na okamžik k němu vzhledla. Pozor, opatrně, sděloval jí svým gestem. Ten člověk není úplně normální. Neměla byste ho dráždit.

Pohodila hlavou, pokračovala ve výčitkách, ale zdálo se, že žár jejího hněvu poněkud polevil. Snad i ona něco podvědomě vycítila...

"pane kapitáne..."

Džinángír se ohlédl.

"Už jsou tady," hlásil mu mladý Malajec, jeden z techniků radarového týmu.

"Jsou?" opakoval kapitán udiveně.

"Ano, jsou dva."

"Uklidněte se, Lingsi," řekla doktorka Draskarová. "Jak se zdá, všechno je v pořádku. Teď končím, mám práci."

Přerušila spojení.

Kapitán se na ni vážně zadíval.

"To je dobře, že jste mu neřekla, že letouny jsou dva. Nelíbí se mi to."

Žena povytáhla obočí. Zamračil se a rychle vyšel na ochoz.

Opravdu, nad severovýchodním obzorem se objevily dvě tečky.

"Je to vrtulník a nějaké letadlo, pane kapitáne," upřesňoval Malajec.

"Divná kombinace," poznamenal kapitán. Tam nahoře na věži, pod velkou talířovou anténou družicového příjmu, bylo strážní stanoviště. Zvedl tři prsty: bojová pohotovost.

"Nám se to taky nelíbilo, pane kapitáne. Hned jsme si říkali, že..."

"Vrať se na místo, chlapče," řekl mu kapitán vlídně. Zašel do své služební místnosti a sejmul ze stěny silný triedr. Doktorka Draskarová na něho hleděla a bílé zuby jí svítily v antracitové tváři.

"Takže...?" otázala se.

Pokrčil rameny.

"Jsou dva," řekl znovu a znovu vyšel na ochoz. Pospíšila za ním.

Vrtulník byl sikorsky nejnovější konstrukce, model S-95. Rotor měl zablokováný v příčné poloze v režimu nosného křídla a dva proudové motory pracovaly na plný tah. Za zádi se mu něco zablesklo... Kapitán chvilku pátral po obloze, než dostal doprovodné letadlo do zorného pole. Spatřil lehký proudový stíhač s kolmým startem, neznámého typu, ale zřejmě odvozený od klasického britského harrieru: podobná letadla se vyráběla v pokoutních továrnách nově industrializovaných zemí jihovýchodní Asie pro potřeby teroristů, pašeráků, gangsterů a pirátů.

Další záblesk...

Bylo to jasné. Prchající sikorsky vypouští vzdušné miny, aby zmátl infračervené naváděcí systémy raket typu vzduch – vzduch, jimiž se ho stíhačka snaží sestřelit!

Bez váhání vztáhl paži a rozevřel pět prstů do vějíře. Stupeň pět, bojové nasazení obranných systémů kosmodromu! Hned nato ukázal prstem vpravo: Cílem je ten letoun, který letí z hlediska našeho pohledu na pravé straně. Potom opět uchopil dalekohled i pravou rukou, opřel lokty o zábradlí, aby zmírnil chvění, a vyhledal prchající vrtulník.

Byl to skutečný vzdušný souboj, už spatřil ohnivé krupičky, které poskakovaly na zádi es pětadevadesátky. I sikorsky měl zuby, bránil se kulometnou palbou. A že to byla palba jiná, než na jakou byl zvyklý Bigglesworth, legendární kapitán RAF příteli zvaný Biggles! Závěr a podávací zařízení kulometu poháněl motor. Kadence střelby byla tak vysoká, že by hlaveň nestačilo uchladiť žádné chladicí médium. Před expanzní komorou se proto otáčel tlustý svazek hlavní, po čtvrt vteřině se střídaly asi tak, jak tomu bývalo v osmnáctém století, kdy se používalo pradědečků pozdějších revolverů, takzvaných pepřenek. Pro tento druh kulometů je charakteristický jednoduší ječivý tón palby. Vzdálený potomek holandského goalkeeperu dokázal cíl přeseknout na dva kusy jedinou třívteřinovou dávkou.

Stíhačka div nevpadla do snopu olova a opravdu jen v posledním zlomku vteřiny pilot postavil stroj na levé křídlo a propadl se o nějakých patnáct metrů níže. Nezachránil ji pilotův postřeh – lidské smysly nehrály už dlouho ve vzdušných soubojích roli. Senzory letounu byly naštěstí tak citlivé, že zaznamenaly studený polibek elektromagnetických vln zaměřovačů vrtulníku. Sikorsky stíhačku nezasáhl, ale přesto získal výhodu. Doposud ovšem nevyhrál, a co hůř, jeho palubní zbraň měla obrovskou spotřebu střeliva – jak dlouho se dokáže bránit? Zásoby stačí ještě na tři kulometné dávky. A potom... Džinángír, aniž se ohlédl po strážní věži, namířil na stíhačku prstem. Bylo to kratičké gesto, prudké, jako když kočí práskne bičem. Vzápětí se ozvalo vztekklé zařvání raketového motoru. Kapitán se ani neohlédl. Dovedl si představit postavu střelce, tohoto novodobého těžkooděnce, oblečeného do kompozitového brnění, krátkou tlustou rouru připevněnou k pancéřovému ramennímu plátu. Stinger nejnovější generace, nadaný vizuální pamětí. Nežene se po zdroji tepla, jak tomu bylo zvykem před deseti, patnácti lety, v dobách bojů v afghánských horách, čadských pouštích a angolských džunglích! Pamatuje si tvar cíle, jeho tvář, svou oběť dokáže doslova poznat.

I kdyby se mělo dít cokoli, dožene ji a zničí.

Pilot stíhače pochopil, že se přiblížil vosímu hnízdu příliš blízko, a pokusil se o obrat tak prudký, jak jen to rychlost stroje dovolovala. Zpod křídel vytryskly oranžové plameny pomocných raketových motorů. Chlapík v pilotní kabině teď jistě prožíval nepříjemné chvílky. Přetížení bylo strašlivé a ani jeho anti-g kombinéza nedokázala zabránit ztrátě vědomí. Pilot musel počítat s tím, že – pokud z pasti vyvázne – jeho mozek ponese trvalé stopy tohoto dobrodružství.

Televizní kamera umístěná pod levým křídlem stíhačky však dál zaznamenávala informace bez ohledu na přetížení, jež se snažilo rozdrtit její čipy na křemičitý prach.

2.

Knajpa Zlatá konvice v Hrnčířské ulici v Gdaňsku není tak bídná, aby nedisponovala toaletami, a dokonce telefonní kabinou. Je však natolik bídná, že záchody přesahují svou odpudivostí i dosti značnou míru otrlosti návštěvníků, a ti si chodí ulevovat do zmíněné kabiny určené k telefonním hovorům. Marie-Anne Letierová, která stála v budce se sluchátkem u ucha, však nevnímala štiplavý pach močoviny vzlínající vzhůru od provlhlé podlahy ani nebrala na vědomí oplzlé obrázky a nápisy na stěnách. Dívala se na maličký televizní přijímač, položený vedle telefonního seznamu, podobného podestýlce pro morčata.

Hezký dárek. Předal jí ho posel, asi takový chlápek, jaký jí před časem předal otcovy plány na postavení fononové družice. Dárek? Prostředek k vydírání.

Záběr vrtulníku v záměrném kříži se na barevném displeji opakoval už pošesté.

Dívej se, to vyjadřoval záběr vrtulníku. Dívej se a přemýšlej. Vyzradíš tajemství firmy, pro kterou pracuješ? Pověš nám, kdy vypukne válka mezi Paňdžábem a Kašmírem? Přemýšlej a dívej se. Rozhodnutí je na tobě.

Zvedla oči. Její zrak prostupoval stěny, sledoval zaoblení zemské koule, a pokud něco zaznamenával, pak to byly na žluto natřené konstrukce, omývané vlnami jižního oceánu. Sem směřuje vrtulník s nákladem, který je jí cennější než život.

Náklad, který se ocitl uprostřed záměrného kříže.

3.

Raketa byla nesmírně rychlá.

Stíhačka se ocitla ve vrcholu své zatáčky, když ji střela dostihla. Řídící počítač umístěný ve špici střely měl možnost výběru: buď nechá explodovat nálož v blízkosti cíle, anebo ji nechá vybuchnout v okamžiku kontaktu. Konstrukteři počítače ponechali elektronické inteligenci široké pole pro rozhodování a snad vložili do obvodů i jakési centrum estetické libosti. Nechájí počítač, aby si zvolil nikoli to, co uzná za nejvýhodnější, ale to, co se mu bude zdát krásné. Vždyť, koneckonců, ať si vybere jednu, nebo druhou variantu, výsledek bude týž, totiž zkáza stroje.

Za daných okolností počítač usoudil, že nejkrásnější bude přímý zásah. Ano, ten mu udělá největší radost. Pokusil se dokonce zamířit na geometrický střed trupu, ale to se mu dokonale nepodařilo, takže zasáhl stíhačku na její zádi, a dokonce ani ne v ose. Dovedl počítač pocítit i cosi jako zklamání? Pokud ano, pak tento nelibý pocit netrval dlouho, nanejvýš několik nanosekund.

Nálož ultimitu, jehož podstatnou (byť váhově i objemově bezvýznamnou) složkou byl kovový vodík, vybuchla.

Letoun vyrobený jen z titanu a kompozitu by skončil tak, jak by skončila můra, která omylem vlétla do martinské pece. Věru toho nebylo mnoho, co by spadlo do moře, snad jen keramické lopatky turbodmychadel obstály. Byly na vysoký žár zvyklé.

Jenže toto letadlo mělo ještě cosi navíc: aktivní pancéřování, voštinovou strukturu drobných náloží, které v přesném načasování vybuchují a odvracejí účinky útočící střely. Ještě před deseti lety patřil aktivní pancíř k největším vymoženostem tanků. Nyní došla miniaturizace tak daleko, že jím mohou být vybavena i letadla.

Pilot stíhačky, za mohutné výpomoci palubních počítačů, vyrovnal příšernou vývrtku, do níž ho exploze rakety vmetla, nabral kurz a vrhal se znovu na svoji kořist. Tentokrát je osud helikoptéry zpečetěný.

4.

Marie-Anne Letierová udeřila pěstí do pancéřového krytu telefonního automatu.

"Slyšíte mě, vy svine jedna vyděračská?" řekla chraptivě do mluvítka. Z plastické mřížky k ní stoupal pach tisíců lidských úst.

"Ovšem," odpověděl vlídný hlas.

"Poznamenejte si: 26. června."

"V pořádku," řekl hlas, jasné slyšitelný, a přesto nesmírně vzdálený.

Uchopila sluchátko teď i druhou rukou a přitiskla si je k líci. Zadívala se znovu na displej.

Ona cenu zaplatila... a co oni? Splní svůj slib... anebo svoji hrozbu?

5.

Doktorka Draskarová křičela vztekem a hrůzou, kapitán Džinángír strnule hleděl před sebe a zoufal si, že nedokáže odvrátit oči od podívané, která je zřejmě neodvratná.

V posledním zlomku vteřiny, kdy se už už daly očekávat záblesky raket vzduch-vzduch, stíhačka však opsala prudkou zatáčku, užaslé diváky zasáhl výbuch forsáže, a dravý stroj se vzápětí změnil v nevinnou tečku, v pihu krásy oblohy, než zmizel nadobro jako zlý sen.

Pilot helikoptéry uvolnil blokovaný motor a chystal se k přistání. Zakroužil nad kosmodromem, zamířil na plochu, vyznačenou velkým bílým kruhem a spustil se dolů jako unavený holub. Podvozek propéroval až na doraz, ozval se kovový třesk a budova se zatřásla.

Do půl pasu nazí mechanici nečekali, až se rotor přestane točit, a přiběhli ke kabině. Otevřeli ji, jeden podržel dveře a druhý se vsoukal dovnitř. Vzápětí vypadl, křičel a držel se za ústa. Mezi prsty mu prýštila krev. Rotor se stále ještě točil, ale už jen pomalu. Hrany kompozitového listu, ostré jako čepel, zavile tepaly vzduch. Pilot vylezl ven.

Mechanik, který držel dveře, poodstoupil o několik kroků, zřejmě připravený odrazit pěstní útok.

To už se sem blížil kapitán Džinángír, následovaný doktorkou Draskarovou.

"Všichni na místa!" rozháněl kapitán Džinángír okounějící personál. "Máte málo úkolů? Na místa, povídám!"

Pilot sejmul přilbu z hlavy a třískl jí o kovovou přistávací plochu. Kryt z organického skla se roztrhl, kompozitová přilba poskakovala po ploše jako míč, div netrefila mechanika, který se tu potácel a držel si rozbitý nos.

Pod pilotem se najednou podlomila kolena. Klesl na všechny čtyři. Džinángíra napadlo, že je snad raněný, ale neviděl žádnou krev. Šel tedy blíže, ale vzápětí se zastavil.

Pilot začal zvracet.

Džinángír počkal, až se letci uleví. Ten ještě chvíli potřásl hlavou, pak pomalu vstal a ubíral se ke kapitánovi.

"Náklad je v pořádku?" zeptal se Džinángír, jako by se nic nebylo stalo. Pilot unaveně pokýval hlavou. Byl to mladý Malajec, snad dvacetiletý. Je to chyba, uvažoval Džinángír, že takovým mladíkům svěřují nejmodernější stroje. Za mých časů... Darmo mluvit. Svět se změnil. A to jsme ještě ve dvacátém století. Jak to bude vypadat za pár let?

Také Džinángír občas podléhal iluzi, že konec století, ba tisíciletí, je jako vrchol kopce. Lidstvo překoná vrcholek – a naskytne se mu zcela nový pohled. Co nalezneme za vrcholem? Žírnou krajinu, nebo poušť?

Obrátil se a pokynul muži ve žlutém overalu. Byl to vedoucí transportní skupiny. Družici je třeba vyložit, otestovat, lodí převézt na startovací plošinu a namontovat do nosné rakety, to vše v přesném časovém harmonogramu. Vrtulník přiletěl právě včas. Kdyby se opozdil, startovací okno by se zavřelo. Po ploše už čile uháněl kanárkově žlutý vysokozdvižný vozík. Nějací lidé se ujali vrávorajícího pilota a odvedli ho do kantýny. Na přistávací ploše začala rutinní přepravní operace. Malajští technici na sebe pokřikovali nářečím svého ostrova. Kovová fólie, kryjící kontejner s družicí Hlídací pes, hořela tisícovým slunečním odleskem. Další skupina techniků už připravovala zkušební sál. Kapitán Džinángír na ně bude muset dohlédnout. Naposledy se ohlédl směrem, kudy odletěl stíhací letoun. Jen vlny se pohupovaly

v lenivém větru a vydechovaly tu zvláštní vůni, u níž si nikdo nemůže být jistý, zda je průvodcem života nebo smrti.

6.

O několik hodin později se vrtulník znovu zvedl z plošiny a prudce stoupal do výše. V několika málo okamžicích byly z kosmodromů jen malé skvrnky, nadobro ztracené v nesmírné modré ploše. Obzor byl zahalen šedavou mlhou. Na severozápadě byla mlha zřetelně hustší, tam někde vydechovaly vodní páru zelené plíce souostroví Lingga.

Turbínové motory vrtulníku hučely v nejvyšších otáčkách.

Fázové silencery umístěné v přílbě doktorky Draskarové se darmo snažily hluk umlčet. Cítila ten nesmírný zvuk rozběsněných strojů celým povrchem těla. Tónina se najednou změnila, stroj se zachvěl. Kapitán Džinángír stabilizoval osu rotoru, sikorsky přestal stoupat a jeho pilot nasadil na kruhový kurs.

Do startu nosné rakety zbývalo šest dnů. Prohlídky už začaly a projevíly se první potíže. Bylo třeba vyměnit radarový maják včetně zdrojů. Džinángíra ale zdržení neznepokojovalo a doktorka Draskarová usoudila, že se nemusí starat ani ona. Času je přece dost, špatné počasí má nastat až za týden.

A přece se nedokázala zbavit divného pocitu, jakési tísně. Kapitán ji vyzval k obhlídkovému letu. Bylo třeba vizuálně zkontrolovat rozmístění sledovacích plavidel. Docela snadno mohl na obhlídku vyslat kohokoliv jiného. Proč trval na osobní vizitě?

"Tohle je jediné místo, kde nás nikdo nemůže odposlouchávat," ozval se Džinángír ve sluchátkách. "Ještě je čas. Můžeme přípravy zastavit."

Neřekla nic, jen se upřeně dívala před sebe. Z mlhy na obzoru se vyhoupllo první sledovací plavidlo. Na skrínu laserového zaměřovače naskočily červené souřadnice. Poloha souhlasila s normou.

"Hlídací pes má v kožichu blechu. Pořádného macka. Našli jsme ji při prohlídce. Nejdřív jsme si mysleli, že je to puma. Uvnitř ale nejsou výbušniny. Je to nějaká měřicí aparatura utopená v kapalném dusíku. Přišli jsme na to dost pozdě... Úplnou náhodou. Demontáž družice nepatří k rutinním zkouškám," dodal trochu omluvně.

Doktorka Draskarová se dívala strnule před sebe. Nebe bylo modré, ale nad severním obzorem se už objevily první roztrhané čáry cyrů. V d'ábelském kotli zdejšího počasí je už zaděláno na pořádnou bouři. Kam odletěla stíhačka? Kdo ji vyslal? A proč?

"Já o té bleše vím," řekla znenadání.

Džinángír uvolnil ramena. To jsou tihle ekologisti. Vždycky u nich můžete čekat falešnou ruku v rukávě. Ekologisti, komunisti, teroristi, fašisti... To je zvláštní, že všechno, co má na konci označení "ista", je nějaké svinstvo.

Doktorka Draskarová po chvilce přemýšlení dodala: "Spolky ochránců přírody nejsou tak bohaté, aby..."

Podívala se na Džinángíra a smutně se usmála. Technik povytáhl obočí.

"Černý pasažér si zaplatil a nechce být jmenován. Chápu. Je vám jasné, jaké to může mít důsledky?" zeptal se.

"Teď už jsou věci jasnější..." řekla, aniž odpověděla na otázku. "Zjistili jsme, že pilot stíhačky dostal fonogram. Naše palba ho nezastrašila. Někdo ho prostě odvolal. Lámu si od té chvíle hlavu, kdo to mohl být a proč to udělal. Třeba... třeba to má něco společného s tou blechou. Hodně jsem o tom přemýšlel, ale nic kloudného mě nenapadlo. Leda..."

"Vyprávění," řekla.

"Vypadá to tak. Splň podmínku, nebo družice skončí v moři. Jakou podmínku? Proč... a kdo koho vydíral?"

Oba se odmlčeli a dívali se na maličkou, hračky podobnou konstrukci kosmodromu.

"Myslíte si, že by to mohlo ohrozit projekt Hlídací pes?" zeptala se.

"Proto jsem vás vytáhl sem nahoru. Je to vaše odpovědnost. Já jsem technik."

Jsi chlap, napadlo Draskarovou. Já jsem ženská. Ty bys měl rozhodovat.

"Co si o tom myslíte?"

Sarkasticky se uchechtl.

"Vy jste dobrá! Zapletete se do černoty a pak se vyptáváte, co si myslím. Kdo všechno o tom ví?"

"Samozřejmě zákazník, který si vypuštění svého satelitu objednal. A potom taky..."

"Kdo ještě?"

"Technik Macušity. Brian Tevis, spojový důstojník na Diamondu. Dodali jsme mu hardware i software. Postará se o to, aby se černá družice dostala na orbitu."

"Sakra!"

"Jinak to nešlo! Hlídací pes je stacionární družice. Ta černá potvora se má dostat na nízkou oběžnou dráhu."

"Takže ten váš Tevis má implantovat do systému Diamondu virus."

"O čem to mluvíte, Džinángíre? Jaký virus?" okřikla ho pohoršeně.

"Co jiného, než parazitní program je ten váš software? Chápete vůbec, s čím si to zahráváte? Víte, co je to Macušita? Je to Leviatan! Patří jí samostatný stát! Může sem poslat celou eskadru raketových nosičů..."

"Zbytečně to dramatizujete."

"Dramatizuju? Copak jste to neviděla na vlastní oči?"

"Džinángíre, odpovědnost je... moje."

"To jsem opravdu rád."

"Navrhuju kompromisní řešení. Budeme Macušitu informovat."

"To je i můj návrh. Nic kompromisního na něm ale nevidím."

"Uděláme to, až se Hlídací pes dostane nahoru. Až bude na palubě Diamondu. Džinángíre, já to myslela vážně, že satelit nahoru dostanu i v zubech."

Měla krásné, silné zuby. A jestliže prsty onoho neznámého by dokázaly uškrtit, tato žena by byla schopná prokousnout hrdlo.

"Jak myslíte. Vy poroučíte, já poslouchám."

Ekologisti... Fanatici... Já jsem profesionál, pomyslel si Džinángír. Byla to chyba, nebo výhoda, nedostatek nebo přednost? Nahlas ale neřekl nic. Mlčky pokračoval v letu, postupně zkontroloval všech pět plovoucích řídicích stanovišť a vrátil se na kosmodrom.

Přípravy pokračovaly normálně, vážnější technické komplikace se nevyskytly. Ve stanovenou dobu mohl začít odpočet. I ten probíhal v klidu, pouze v deváté hodině skutečného času došlo k úniku tlakového plynu. Zdržení trvalo jen třicet minut. Čtyřiaadvacátého června v jedenáct hodin skutečného času Džinángír osobně odpočetí posledních deset vteřin, spustil zážehovou sekvenci, a když motory dosáhly devadesátiprocentního tahu, oddělilo se propojení na pozemní zařízení, nosná raketa se vzápětí odpoutala od vypouštěcího zařízení a s Hlídacím psem i jeho blechou se vypravila na schůzku s orbitálním kosmodromem Diamond.

7.

Brian Tevis si povzdychl. Podíval se na hodinky a otřel si dlaně o nohavice overalu. Uvědomil si monotónní hukot, stálou zvukovou hladinu, která každému kosmonautovi v prvních dnech pobytu na oběžné dráze ničí nervy a připravuje ho o spánek, až si na ni zvykne a přestane ji vnímat docela. Stovky motorů, čerpadel, ventilátorů udržovaly v chodu organismus kosmického doku Diamond, kroužícího kolem Země pod paňdžábskou vlajkou. V trenažéru měl možnost si na tyto zvuky zvyknout, ale tady, na oběžné dráze nezáleží jen na kmítočtech a decibelech. Každý fakt, který by dole na Zemi byl docela banální, je posouván do jiné roviny prostě tím, že za tenkou vrstvou kovu, kompozitu a keramiky je bezvzdušné nekonečno. Vesmírné ticho? To bylo tam venku za tlustými průzory, v prázdnotě, kam Brian, pokud všechno půjde dobře, pomůže vypustit soukromou kosmickou sondu.

Hlavně aby se teď nic nesešlo. Až se to stane, pak může vypuknout třeba deset válek. Peníze budou převedené na kontě.

Sloní peníze... Poněkud komická představa.

Paňdžáb, mateřský stát raketoplánu Diamond, byl na obrazovce, ovšem dole, v průzoru, se líně rozvalovala Jižní Amerika, ta hruška na špičku postavená! pořádně nahnílá: tam, kde se ještě na začátku devadesátých let zelenala Amazonie, zela šeredná rána barvy zkaženého hnoje. Brian nebyl ekologický fanatik, jako je Martin Lings. Věděl dobře, že za blahobyt pro všechny se musí zaplatit a že příroda je nevyhnutelně na položce ztrát. Čert vezmi Amazonii. Do pěti let tam budou stát termonukleární elektrárny a kolem břehů Amazonky celé baterie továren budou vyrábět volný kyslík a metalizovaný vodík. Zblízka to jistě budou krásné, architektonicky fešácké stavby. Ale odtud z výšky je ten pohled s prominutím k poblití. Pohlédl na časový displej. Teď. Jde se na to.

Skrín zmodral, obrázek paňdžábských hranic zmizel. Z modré hlubiny vyplula žlutá písmena, seřadila se do slov, a ta utvořila lakonickou větu: "Řízení lodi přebírá středisko WASA v Singapuru." Zapojení záložního stanoviště potrvá pět minut. Po tu dobu se Diamond musí spoléhat na vlastní řídicí systémy.

Na tuhle příležitost Brian čekal.

Jenom ve krátké chvíli předávání spojení, kdy Diamond letí po oběžné dráze sám, bez pozemní kontroly a odposlechu, mohl připojit svoji extenzi ke konzoli palubního počítače. Jindy to prostě nešlo.

Celé hodiny Brian strávil úvahami nad mírou nebezpečí. Třeba by se to podařilo, třeba by si toho nikdo nevšiml, třeba...

Jenže Brian Tevis odmítl všechna "třeba"! Není žádný hazardér. Nestojí o nic jiného než o jistotu. Vsází přece celý svůj život. Nesvěří to náhodě.

Ještě dole na Zemi, ve výcvikovém centru Macušity, pardon, Paňdžábu, se probouzel uprostřed noci, propocení, s prostěradlem zkrouceným do nepravidelně tlustého provazu. Pak už neusnul. Kolikrát si za takových bezesných nocí řekl, že vymyslí jiné řešení. Ale jaké? Neměl na vybranou. Pořádně ho zmáčkli. Ta černá bestie, Draskarová se jmenuje, mu dala na vybranou. Peníze, anebo...

"Rozmyslete se dobře, Garrette," řekla mu a cenila na něho ty odporně bílé zuby. Představoval si, jak vyrůstají z lebeční kosti a přál si, aby tu lebku někdy mohl spatřit, zbavenou všech měkkých částí, jako jsou svaly, šlachy, tukové vrstvy a pleť. Na vybranou...

Musel by utéct, jenže kam? Jak mu to řekl Salzmann? "Neutečete, ani kdybyste utekl na Mars," tak nějak to na něho křičel tenkrát v Bangkoku. Ale potom, když nastalo jítro, nahlížel věci z lepší stránky. Půjde to. Dostane Čutoru na orbitu.

Všechno do nejmenších podrobností promyslel. Věděl přesně, co má dělat. Otevřel skříňku s náhradními moduly. Malý, ale úplný sklad dílů. Dole na Zemi se cvičil mnoho dnů ve spojování bloků a v přepínání mikrospínačů v takových kombinacích, že by "laik žasl a

odborník se divil". Konečně doplnil své podivuhodné dílo vložení pěti paměťových švábů. Vznikl mikropočítač zcela originální generace, vybavený šesti čtyřiašedesátibitovými mikroprocesory paralelně spojenými. Ale tato výstřední skládačka byla tak chytrá, že si mohla povídat s palubním počítačem Diamondu. Z malé krabičky připevněné k víku Brian vyjmul konektor bezdrátového spojení. Uvolnil bajonetové uzávěry vrchní desky, odklopil ji a zasunul konektor do volného lůžka. Potom uzávěr znovu zaklapl. Položil prsty na klávesnici. Cítil, že jsou opět vlhké, ale tentokrát už nepoužil nohavic jako ručníku. Váhal. Ještě je čas, ještě může udělat krok zpátky.

Prsty se jako čilí mravenci rozeběhly po klávesnici.

Na skřínu mikropočítače naskočily první hlášky. Operační systém přešel ve dvou třech vteřinách z ROM do operační paměti. Jako dokonalý sluha, připravený k jakékoli službě, tu stál a říkal svému pánovi: Jsem připraven.

"ČUTORA," napsal Brian Tevis.

Sloupce znaků, barevné plochy. Tvary, průniky tvarů. Dialog slov. Brian si všiml, že po ploše skřínu se prochází angličtina, ale také němčina a japonština. Neznámí programátoři zřejmě slepili dávkový program ČUTORA ze všeho, co jim padlo pod ruku.

"Program ČUTORA aktivován."

Brian myslel na to, co se v těchto chvílích dělo mezi oběma počítači, tím velikým, palubním, a mikropočítačem, složeným z náhradních modulů, které byly původně určeny ke zcela jiným účelům.

Ať se dělo, co se dělo, výsledek bude – nebo alespoň měl by být – jednoznačný: program původně připravený k vypuštění ekologické družice Hlídací pes pozměněný tak, aby současně s Hlídacím psem bylo možno vypustit soukromý satelit zvaný Čutora, citlivý kosmický detektor, který má hlídat průběh konce světa, k němuž dozajista dojde už za pár let, na konci tisíciletí, k příležitosti Milénia.

"Program ČUTORA je ukryt," oznámil mikropočítač. Od této chvíle ho nebude možno běžnými prostředky odhalit. Je zašifrován mezi terrabyty dat v palubním počítači jako nějaký mimořádně důmyslný virus. Nechce ovšem škodit, naopak, pomáhat: dostane družici Čutora na oběžnou dráhu kolem Země.

Samozřejmě, tajně a načerno.

Je to tedy vlastně škoda. Jenže ta nikoho bolet nebude.

Brian znovu uvolnil vrchní desku, vytáhl konektor a vrátil ho do pouzderka, moduly rozpojil a uschoval ve skřínce.

První část operace proběhla hladce.

Kdyby mě nachytali, Orlando mě zabije, pomyslel si.

Nebo by to udělal Kazanawa?

Výsledek by byl stejný, ale akce sama by proběhla jinak. Oba dva nastoupili do posádky raketoplánu Diamond až těsně před odletem. Vojáci, nebo... hlídači? Jeden jako druhý stejně nebezpeční. Orlando Singh patřil k sektě škrtičů a dlouhá červená šňůra, omotaná v několikanásobné spirále kolem jeho nepřilíš štíhlého pasu, byla zbraň, tichá a zákeřná, a co hlavního – o čemž Brian Tevis nikdy nepochyboval – Orlandovým rukama nejednou vyzkoušená. Kazanawa by pracoval mnohem rychleji. Jediným šuto-uke, vedeným na krk, dokázal zabít kohokoli. Tento karateka školy šotokan, nositel šestého danu, byl jedním z následovníků legendárního Ojamy, korejského karateky, který sestoupil z hor, kde se naučil drtit bulizníky holými pěstmi, a pak, dole v nížině, zabíjel na požádání býky tak, že jim úderem nukite prorazil a vyrval srdce z těla.

S nimi by se Tevis nerad střetl.

Po pravdě řečeno, milejší protivník by mu byl ten starý dobrý Salzman, který teď bezmocně zuřil tam někde dole na Zemi.

Část třetí

1.

Třetí kašmírsko-paňdžábská válka vypukla 26. června 1998 ve čtyři hodiny patnáct místního času. Tak to bude zaznamenáno v databankách, tento údaj bude první informace, již získá eventuální zájemce o tento konflikt mezi firmami Macušita a Matra-Messerschmitt. Předmětem sporu se stal tříkilometrový úsek hranice mezi oběma státy. Tvořil ho potok Sasšra, nikoli nevýznamný přítok pandžábské řeky Ráví. Po březnových záplavách se utrhl jižní úbočí Topasové hory, suť zahradila část dosavadního koryta potoka a posunula jeho tok do sousedního údolí, položeného půl kilometru do paňdžábského území. Paňdžábská vláda, potažmo správní rada koncernu Macušita, trvala na původním vyměření hranice; de iure by se situace nezměnila, ani kdyby potok Sasšra vyschl a docela zmizel, hranice je pojem právní, vymezený geometrickými souřadnicemi, a pranic nezáleží na tom, zda je množina bodů tvořících hraniční klikatinu ponořena do vod potoka, anebo je vystavena působení horských větrů.

Tomu odporovala vláda kašmírá, respektive rada direktorů firmy Matra-Messerschmitt. Zdaleka ne náhodou se při delimitaci hranic vychází z přírodní situace, přičemž vodní toky tvoří nejspolehlivější oporu dohodě. Hranice slouží lidem, vymezuje jejich práva i povinnosti. Příslušníkům horských kmenů je těžko vysvětlovat, co je množina bodů určených geometrickými souřadnicemi. Nejsou schopni chápat pojmy tak abstraktní. Zato snadno pochopí pokyn, že jejich území sahá až k potoku a že za potokem začíná území souseda ne zcela přátelského. Kdyby se nezřítilo úbočí Topasové hory, tvrdili kašmířští, nýbrž protilehlé hory Karasišná a řečiště potoka Sasšra by se obrátilo nikoli k jihu, nýbrž k severu, oni, kašmířští, by bez odporu postoupili ten mizerný půldruhý čtvereční kilometr skalní jaloviny sousedovi, jednají totiž rozumně. Osud to však zařídil jinak, zřítilo se úbočí severní, potok teče jižněji než dříve a kašmířští teď apelují na rozum a dobrou vůli vlády pandžábské. Nato paňdžábská, že se to kašmírským hezky mluví o tom, co by se stalo a jak by se byli zachovali, kdyby se byla bývala zřítila část hory Karasišná. Vzhledem k tomu, že se zřítila hora Topasová, řeči kašmírských jsou jalové a mají jen jeden jediný cíl, totiž pod vrstvou medu zamaskovat ostří dýky, kterou se chystají odříznout životně důležitou část z těla nejcennějšího, z těla matky vlasti Paňdžábských.

Výměna názorů trvala, jak řečeno, až do ranních hodin jednoho z posledních červnových dnů osmadesátého roku.

Ve čtyři hodiny patnáct hlídka osmé horské divize spatřila podezřelý pohyb v protilehlém údolí. Velitel oddílu poručík Vamibi spal, u komunikátoru sedel jeho zástupce podporučík Szeged. Bez prodlení uvědomil jak Sapporo, tak i Diamond. Stručně a jasně ohlásil výsledek vizuálního pozorování. Žádný radarový, magnetický či tektonický signál zaznamenaný nebyl. Sapporo i Diamond potvrdily, že ani kosmický průzkum nehlásí nic podezřelého, pro všechny případy byl vyhlášen čtvrtý stupeň poplachu.

Dvoučlenná hlídka byla v tuto chvíli už moudřejší. Oba vojáci totiž zřetelně viděli ve svých dalekohledech dravci křídla šedých miniplánů. Z údolí přilétalo mračno těchto létajících přístrojů. Nejbližší už byl jen nějakých dvě stě metrů a další a další se vynořovaly zpoza skal.

To se už poručík Vamibi probudil a zaujal své místo u řídicí konzole. Měl mysl dosud zatemněnou spánkem, ale ani podporučík Szeged, muž jaksepatří čilý, si nedovedl zodpovědět

otázku, jak to, že útočníci (nepochybovali, že je to útok) jsou vidět dalekohledem, ale žádné přístroje o nich nic nevědí?

To už v zázemí startovaly první stíhací letky, lehké, radarem téměř neviditelné stroje, výrobky – jak jinak – firmy Macušita. Takřka současně se zvedalo letectvo kašmírské. Probuzení leteckých zbraní obou států ovšem neuniklo pozornosti kosmických monitorů a lidé, kteří seděli u konzoli, věděli dobře, kolik uhodilo. Kašmír zareagoval rychle, příliš rychle. Čekal na vzlet paňdžábských letounů. Časový snímek mobilizace ozbrojených sil znesvářených států bude předložen k posouzení OSN a Radě bezpečnosti, která rozhodne, kdo byl agresorem. Zda Macušita, nebo Matra-Messerschmitt.

To už se na hranici střídalo, první krev se vpíjela do kamenité půdy, první miniplány, rozstřílené palbou samonaváděných parainteligenčních kulometů, se třepotavě snášely do nevlídné náruče skalin.

2.

Válka vypukla krajně nevhod.

Posádka Diamondu se chystala přijmout na palubu družici Hlídací pes. Nosná raketa v pořádku dopravila náklad na oběžnou dráhu. Hlídací pes pokračoval v třetí desítce oběhů kolem Země. Při každém oběhu jeho iontové motory provedly korekci dráhy. Ještě dva – a družice se dostane na stejnou hladinu, na jaké letí Diamond. Martin Lings s Davidem Langhammerem seděli u zadní konzole a sledovali radarové obrazovky ve střední části panelu. Skosenými okny viděli do nákladového prostoru stanice. Umělá ruka, třicet metrů dlouhá, sklopená čtyřmi klouby, tkvěla nečinně ve vzduchoprázdném prostoru. Když všechno půjde dobře, za půl hodiny popadne Hlídacího psa za límec a vtáhne ho do prostoru určeného pro náklad.

V pilotním křesle trůnil Colin Zappa. Ani on, ani nikdo jiný nečekal, že bude třeba stanici ručně řídit. Předpisy však byly v tomto punktu formulovány jednoznačně: Při setkání musí být kosmická loď připravená na manévr. O komunikaci se staral Brian Tevis. Měl na příjmu Sapporo, kosmodrom Lingga a také ústředí Slona na Maltě, které projekt Hlídací pes řídilo.

V řídicí sekci vládla pohoda jako málokdy. David Langhammer konejšivě promlouval k Hlídacímu psu, jako by to bylo živoucí zvíře, skutečný psík, a on ho lákal buřtíkem do boudy. Družice byla poněkud vzadu, přiblížil se k Diamondu ze záďové strany. Tento manévr bude výhodný proto, že při manipulaci umělou rukou nehrozí ani to minimální nebezpečí nežádoucího kontaktu družice s čelem lodi. Zelený plastický ještěř pověšený pro štěstí nad komunikačním pultem na dlouhé pružince se potěšeně natřásal.

"Tak pojd', malá, pojd'," lákal David Langhammer kosmického psíka.

"Už ho vidím!" vzkřikl Martin Lings. "Vidím ho! Já to věděl, že budu první!"

A Tevis? Ten myslel na program ČUTORA, zašifrovaný v systému Diamondu, i na onu fyzickou Čutoru, ukrytou jako blecha v kožiše Hlídacího psa. Teď dokonce zalitoval, že ji nikdy na vlastní oči nespatří.

Lings tiskl k očím zaměřovací dalekohled, div si jeho okuláry nevymáčkl bulvy. Doufal, že se neblamuje, že světélko, které spatřil, je skutečně Hlídací pes. Od té doby, kdy družice nemávají kolem sebe velkoplošnými solárními panely, jsou hůř vidět.

A právě v této chvíli bdělý voják osmé horské divize paňdžábské armády spatřil útočníky a vyvolal poplach.

Siréna se ozvala i v řídicí sekci Diamondu.

"Co je?" zvolal Martin Lings.

"Válka," odpověděl Colin Zappa lakonicky.

Martin Lings si pomyslel, co že to je za nesmysl, jakápak válka, proč válka, vždyť Hlídací pes je tady, Martin Lings ho vidí i prostým okem jako docela maličkou hvězdičku, brzy bude větší a ještě větší a bude tady a Langhammer ho popadne mechanickou rukou a vtáhne ho do nákladového prostoru a pak ho spolu připraví k odeslání na stacionární dráhu, je to všechno tak jednoduché, proč tedy Zappa žvaní nějaké nesmysly o válce?

Také Tevis se vylekal. Teď bude třeba aktivovat Pointer. ČUTORA je rezidentní program... Jak se snese s Pointerem? Rezidentní programy se rády mezi sebou perou o místo v paměti. Multitasking je pěkná věc, ale ne vždycky funguje, jak by měl. Tevis měl najednou pocit jako před akcí. Jako by měl v mířidlech raketometu luxusní limuzínu nějakého hlavouna odsouzeného k smrti. Jako kdyby kladl pumu do baru důstojnického klubu. Jako kdyby tiskl spoušť samopalů, když cíl kryjí těla pěti nevinných lidí...

Poklop třískl o podlahu a Orlando Singh a Hirokazu Kazanawa doslova vletěli do řídicí sekce. Japonec se dovedl v beztlížném stavu lépe pohybovat a rychleji dospěl k zadní konzoli.

"Vypadni," řekl Lingsovi a položil mu dlaň na rameno.

"Co to povídáš?" zabreptal Lings a hned nato vykřikl. Japonec dlaň sevřel. Langhammer beze slova rozeplnul spony a uvolnil křeslo Orlando Singhovi. Ten jediným nedbale štěknutým povelům zametl skříně, doposud plné údajů o blížícím se Hlídacím psu, a na obrazovce se na bílém pozadí zaklikatil známý trojúhelníkový tvar paňdžábských hranic. Na jednom místě hořel červený bod. Tam vznikl konflikt, tam se bojovalo.

V jistém slova smyslu se bojovalo i zde, v řídicí sekci Diamondu.

Kazanawa zle zhmoždil Lingsovi rameno, ale nedosáhl jiného výsledku než zoufalého úpění. Maličký ekolog se chytil okraje konzole, nohama objal tlustý dřík křesla a byl odhodlán třeba zemřít, než aby popustil svoje místo surovému Japonci.

Japonec však nebyl ani tak surový, jako měl sílu. Jediným hmatem odepnul sponu, potom sevřel prsty do štipce a klovl jimi do Lingsových rukou na přesně zacílená místa. Ekolog znovu zanařikal. Bolest ho ochromila, takže se musel konzole pustit. Nu a pak to bylo jednoduché. Kazanawa se jednou rukou chopil opěradla křesla, aby měl v beztlížném stavu oporu, a volnou rukou popadl Lingse za límec skoro takovým hmatem, jakým měl Langhammer popadnout Hlídacího psa.

Langhammer v tuto chvíli soukal trup do průlezu, a když viděl, co se děje, mrskl sebou a hbitě jako zlatá rybička v bazénku vplul do střední, ohybné sekce lodi. Tím uvolnil průlez.

Japonec vzápětí hodil Martina Lingse do úzkého otvoru tak přesně a tak ledabyle, jako by to byl ohryzek hrušky. Atmosféra pohody byla rázem ta tam. Plastický ještěr se sice stále ještě třásl nad komunikační konzoli, ale teď už by nikoho nenapadlo interpretovat ten třas jako potěšené poskakování.

"Jak to vypadá?" otázal se Singha, když zaujal své místo.

"Máme pátý stupeň. Bojové nasazení," odpověděl za Singha velitel lodi.

Na skříně se objevil široký obličej pana Macuoky, prezidenta Macušity.

"Je to tady, mládenci," děl Japonec dokonalou angličtinou beze stopy cizího přízvuku. Brian ho podezíral, že si při telekomunikaci vypomáhá syntetizátorem. "Ta pakáž nás přepadla a my jsme měli kalhoty spuštěné na půl žerdi. Víím, co si myslíte. Od vás to vypadá jinak. První vzletly naše stíhačky. Jenže začali oni. Nasadili do první vlny miniplány nové generace. Chlapci z osmé horské se snaží zjistit, v čem je ten fígl. Nejspíš se jim podařilo vyrobit miniaturní keramické motory. Radar do poslední chvíle nezaregistroval vůbec nic. To říkám pro váš klid, nic vám nevyčítám. I polní radary byly slepé. Vy, tam shora, jste nemohli vidět vůbec nic."

Zappa zafuněl.

Znal tyhle řeči. Šéf jim maže med kolem huby, aby neznervózněli a nezačali jankovatět. Až všechno přejde, začne se shánět po obětních beráncích. Nemusí je hledat dlouho. Stačí aby vztáhl ruku sem, na nízkou oběžnou dráhu.

Keramické motory a plastické palné zbraně, jak jinak. Svinstvo.

"Matra-Messerschmitt je na tom v poslední době špatně, v uplynulém týdnu klesá denně o pět bodů," řekl Macuoka. "Potřebovala ukázat, že má ještě zuby. Jenže my je máme taky, a ostřejší. Dávejte pozor, mládenci, potřebujeme vaši maximální součinnost. Vyhlášuji program Pointer. Opakuji, vyhlášuji program Pointer," povykoval velký šéf.

Zappa mechanicky vztáhl ruku přímo před sebe. Čidlo na čelní straně zásuvky zkontrolovalo, zda ruka patří veliteli, nebo jeho zástupci – nikdo jiný než Zappa a Langhammer nesměl zásuvku otevřít. Vyjmul svazek plastických destiček, našel tu s nápisem POINTER, ostatní vrátil na místo a zásuvku zavřel. Plastikovou destičku rozlomil a vysvobodil tak kovovou známku ne větší než elektronický klíč. Bez otálení ji vsadil do červené orámované štěrbiny.

"Tak," řekl šéf šéfů spokojeně. Po celou tu dobu, po kterou Zappa pracoval, hleděl kamsi stranou. Na své konzoli zřejmě pozoroval velitelovo počínání. "Tak," opakoval. "Teď je veškerá kapacita vašeho palubního počítače podřízena programu Pointer."

Z otevřené šachty se ozvalo zavytí. Byl to zvuk tak silný, že ho zachytily i mikrofony a uslyšel jej pan direktor.

"Co to bylo?"

"Chystali jsme se na příjem Hlídacího psa, pane prezidente," osmělil se Tevis. Velitel neměl na komunikaci s šéfem šéfů monopol. Otázka se týkala komunikační záležitosti a proto měl on, komunikační důstojník, právo na odpověď.

"Toho nechte plavat," děl prezident žoviálně. "Čekal dva dny, počká pár hodin."

"Jsme ve smlouvě," namítl Brian Tevis. To už byla opovázlivost tak strašná, že se ani Zappa neodvážil vstoupit do rozhovoru. Upřeně pozoroval na svém skrínu, jak nabíhá program Pointer: mikronavádění osobních zbraní na bodové cíle. Piloti paňdžábských letounů si mohou založit ruce na prsou. Pohyb letadel i palbu zbraní bude řídit sapporský velepočítač. Je to úkol nesmírně náročný na kapacitu počítačové inteligence. Svědčí o tom fakt, že i na sám přenos dat je třeba využít veškeré (a věru nemalé) kapacity palubního počítače Diamondu.

"Jsme ve válce!" houkl prezident říše Macušita. Pak dodal mírněji, ale ještě pořád zle: "Oceňuji, že vám leží na srdci blaho firmy. Nemějte ale obavy, pane Tevisi. Necháme Slona, ať nás žaluje pro nesplnění smlouvy. Však on se v té smlouvě už najde nějaký ten nedostatek. Kdyby Slon naléhal, navrhneme soudu, že ji předložíme jako důkaz doličný. To by asi WES srazilo na kolena. Chudáci sloni... Asi by z toho pochápali. Všichni do jednoho. Jenže," znovu začal hrozivým hlasem, "teď nechcípají sloni, teď chcípají naši vojáci, které napadla ta svinská sebranka od Matra-Messerschmittu!"

"Pointer iniciován, pane prezidente," řekl Zappa pevně.

"Vidím. Jedeme!"

Program Pointer vyžadoval naprosté soustředění od všech pracovníků kontroly. O to větší, o kolik usnadňoval práci pilotů stíhacích letounů – ti mohli převzít manuální kontrolu jen v krajním případě. Každý takový zásah do programu Pointer by však museli později odůvodnit vyšetřovací komisi.

Tak tedy je všechno v hajzlu, pomyslel si Brian.

V hajzlu je termín vypuštění družice Hlídací pes a s ním i družice Čutora. Nedělal si iluze. Macušita se dokáže ze smlouvy vykrotit, ale on má svoji malou, soukromou smlouvu. A tu nedokáže dodržet ve smluveném termínu, takže v hajzlu je odměna, a možná, že Draskarová splní svoji hrozbu a Tevise udá. Takové jsou zásady branže. Jak to říkala, když ho najímala metodou cukrátky a biče? Ti, kdo jsou v pozadí, se starají jenom o výsledek.

Nezajímají je příčiny subjektivní ani objektivní, nezajímají je okolnosti, nezajímají je záměry ani náhody. Chtějí mít Čutoru na orbitě a to tak, že včas. Je to unikátní vědecký projekt, přesně časovaný. Každá hodina hraje roli. Ve správném čase na správném místě je Čutora k nezaplacení, o něco později nemá žádnou cenu. Že vypukla válka? Že počítačovou kapacitu sežral program Pointer? To nás ale vůbec nezajímá, pane Tevis. My chtěli Čutoru mít včas na orbitě. A protože ji tam nemáme, musíte zaplatit. Jak to, že nemáte čím? Ještě žijete, pane Tevisi, a život je i v tomhle světě pořád ještě nějaká hodnota. My už budeme vedet, jak ji využít.

Jak žhavá láva se v něm vzedmula nenávisť. Ve zlomku vteřiny byl schopen pohlížet sám na sebe jako na muzeální exponát, jako na skleněného člověka, ve kterém je vidět krevní oběh i nervový systém. Náhle pochopil, jak se mohlo stát, že kladl časované bomby a střílel ze samopalu na docela cizí nevinné lidi, kteří kryli svými těly cíl. Jeho schopnost nenávidět převládala všechny ostatní vlastnosti. Bylo to pro něho osvobozující poznání. Já jsem spravedlnost a vše ostatní je tudíž nespravedlivé. Ve smyslu vlastní spravedlnosti by byl ochoten i schopen zničit celý svět.

"Hergot, Tevis!" vytrhl ho z úvah Zappa.

Vteřinová nepozornost měla osudné následky. Tevis mel regulovat prediktivní subprogram Pointeru, který eliminoval časová zpoždění, jež nezbytně nastávají při každém přenosu informace složitými simulacemi vývoje událostí v bezprostřední budoucnosti. Prediktivní program bylo možno řídit i automaticky, ale při zkouškách se prokázalo, že lidský intelekt, nadaný schopností intuice, je stále výkonnější než počítače páté generace.

Pokud ovšem je lidský intelekt při věci.

Pokud se nezabývá něčím jiným. Například myšlenkami na zkázu světa.

Tevisovou vinou kulometná dávka vypálená levým krajníkem útočné formace Macušity nezasáhla cíl. Francouzsko-německý jaguár vzápětí zaujal výhodné palebné postavení, krátce po sobě vypálil tři rakety vzduch-vzduch a dvě z nich smetly část formace Macušity z oblohy.

Tevis zazmatkoval a uvědomil si, že blankytně modré křivky časových koordinátorů plynou kamsi stranou od nitkového kříže, ve kterém se měly protínat. Přitiskl levou ruku na senzor, ale v pohybu byla určitá míra setrvačnosti a chvilku trvalo, než se křivky začaly vracet. Centrum v Sapporu se naštěstí rozhodlo k palbě v okamžiku, kdy křivky procházely křížem, a to znamenalo konec jednoho z jaguárů bránících území Matra-Messerschmitt, na mapách stále ještě označované jako Svobodná republika Kašmír. Ale nezastavily se, pluly dál a vzdálily se od ideálního bodu ještě více než prve!

Zappa už nespílal. Jednak si uvědomil, že by tím nepřispěl k uklidnění komunikátora, jednak měl vlastní úkoly a musel se jim plně věnovat. Byl ale pevně rozhodnutý s Tevisem zatočit, až tahle šlamastyka skončí. A skončí brzy.

Podivil se, kdyby mohl nahlédnout do Tevisovy psychiky. Zněla v ní triumfální symfonie opojení mocí: stačilo pomyslet, a někde dole umírali lidé.

Letouny rozvinuté v bojovém seskupení o šíři desítek kilometrů už narušily vzdušný prostor snad všech sousedních států. Indický subkontinent, rozdělený na větší počet států než kdykoli ve své minulosti, v jistém slova smyslu připomínal hrozen vosích hnízd – a všechna hnízda už hrozivě bzučela a rozlícený hmyz vylétal ven. Zappa monitoroval mezinárodní ohlas konfliktu. Neměl rozhodovací právo, a nemohl tedy bojové operace zastavit, jeho poradní hlas však hodně platil. Věděl, že střetnutí je třeba ukončit dříve, než do něho vstoupí nežádoucí síly, které mohou trvale narušit politické uspořádání celé oblasti, ale zase ne příliš brzy, především ne za situace, kdy Matra-Messerschmitt získává výhody. Blýskl očima stranou na Tevisův skřín, a když spatřil opile rozkolísané křivky, hlučně ze sebe vyrazil vzduch. Bylo to jakési zvířecí heknutí. Ani povzdech, ani zafunění.

K dovršení všeho zlého se rozezněla siréna. Žluté varovné světlo upozorňovalo na narušení hermetizace.

Co to mělo znamenat?

Jaguáry poslední generace jsou schopné stoupat až do výšky šedesáti kilometrů, a jejich rakety tedy mohly, čistě teoreticky, Diamond zasáhnout. Stanice se však momentálně nalézá na druhé straně zeměkoule, takže od skutečného bojiště ji dělí masa planety, stále ještě neprostupná i pro ty nejmodernější nástroje smrti. Vysvětlení podal Langhammer:

"Lings jde na EVA!"

Přeloženo do běžné hovorové řeči to znamenalo:

Lings podniká kosmickou procházku. Natáhl na sebe skafandr a otevřel průlez.

3.

Martina Lingse každý považoval za prototyp člověka nekňuby. Groteskně plachý človíček, drobný, s nezapamatovatelnou tváří. Nikdo by nevěřil, jaký fanatismus žhne v jeho kuřecích prsíčkách. Důkazem mesiášského zánícení byla ostatně i jeho přítomnost na palubě Diamondu. Přestože už dávno neplatila zásada, že do kosmu se dostanou jen lidé s fyzickou výbavou atleta, pidimužíky tu přece jen neradi viděli – už proto, že ti, kteří výběr kandidátů řídili a ovlivňovali, byli obvykle sami kosmonauty první a druhé vlny, tudíž atleti.

Lings se stal ekologem – jako statisíce dalších lidí – teprve v průběhu posledních dvou, tří let, kdy ekologická kampaň nabyla doposud neslýchaných rozměrů. Člověk aby se za své lidství styděl. Planeta patří zvířatům a některá – jako především ještěři – tu mají domovské právo vyhrazené už desítky, ba stovky miliónů let. Je třeba vlídnosti člověka k člověku, člověka ke zvířeti a zvířete k člověku, tato hesla duněla z miliónů reproduktorů v radiopřijímačích i televizorech, sálala ze stránek novin a časopisů. Drobný mužík si však přes veškerou kampaň ještěry hnusil a když už ho tedy přesvědčili k ekologické víře, upnul se na největší suchozemské savce. A objevil jejich nepřátele. Znenáviděl pytláky stejně vřele, jako miloval chobotnatá zvířata. Kdyby někdo před jeho očima stáhnul pytláka z kůže, ani by nemrkl a lidskou účast by projevil leda v tom případě, že by se nějaký ubožák broučinek přilepil krovkami ke zkrvavenému masu.

Jakmile vypukla ta nesmyslná válka, Martin Lings se odebral do střední sekce lodi na stanoviště, jež mu bylo předpisy vyhrazeno, tedy do své ubikace. Byl zoufalý. Nevadilo mu, že kdesi nad nějakými směšnými hranicemi umírají lidé.

Myslel jenom na bezprizornou družici Hlídací pes, která už je skoro na dosah ruky. Kapacita jejích plazmových motorů není nevyčerpatelná. Brzy nastane konec, družice bude neovladatelná a inspekční satelity WASA ji zlikvidují výstřely rentgenového laseru jakožto nebezpečné, provoz ohrožující kosmické smetí.

A dole v Serengeti budou pytláci dál střílet nosorožce a jemenští šviháci budou nadále nakupovat za tisíce dolarů medikamenty vyrobené z nosorožcích rohů, údajně schopné navrátit rohovkou tvrdost jejich pohlavním údům, nyní splihlým vinou nezřízeného života a požívání drog. A Masajové budou likvidovat slony kvůli klům, ze kterých pak holandští a rumunští řemeslníci vyzbrojení vysokofrekvenčními frézkami budou podle šablon vyřezávat umělecké originály soch rovníkové Afriky k výzdobě středostavovských příbytků.

Na dosah ruky... Jak to říkala Draskarová? Vynesla by družici v zubech na orbitu. Družice na orbitě je, ale na nízké parkovací dráze. Aby mohla fungovat, musí se dostat do výšky šestatřicet tisíc kilometrů nad zemský povrch, na dráhu stacionární. Diamond jí k tomu pomůže... pokud se dostane na jeho palubu.

Já ji tam dostanu.

Čekat? Tak nějak to říkal ten Japonec. Jenže já čekat nechci a nebudu, rozhodl se ten drobný zavilý mužík.

Proč by nemohl vystoupit do kosmického prostoru a vlastníma rukama přivléci Hlídacího psa do nákladového prostoru lodi?

Srdce se mu div nezastavilo v okamžiku, kdy se myšlenka zrodila. Zaplavil ho pocit úžasu i bázně, jako by v sobě objevil doposud skrývanou schopnost procházet zdí anebo telepaticky číst myšlenky cizích lidí.

Samozřejmě že věděl o všech protiargumentech a dovedl by sám sobě dokázat, proč není možné vlastníma rukama dotlačit Hlídacího psa do nákladového prostoru. A proč je lepší počkat. Jak dlouho může ta válka trvat? Moderní technologické konflikty jsou otázka dnů, někdy i hodin.

Ne. Uvažovat bude až tam venku.

Když vyjímal ze skladové sekce svůj skafandr, byl úplně klidný. Věděl přesně, co učiní. Nebude improvizovat. Kosmická procházka patřila k základním disciplínám výcviku a veškeré nutné procedury si ověřil v tréninkovém centru na Okinavě v hlubokém vodním bazénu, na jehož dně spočívala funkční maketa raketoplánu.

Oblékl si skafandr a v duchu blahořečil důmyslným lidem, kteří zkonstruovali kosmické oděvy nové generace, do nichž lze vstoupit bez cizí pomoci. Zkontroloval hermetiku. Svítící diody v límci ho ujistily, že zásoby vzduchu vystačí na patnáct hodin, elektrické energie nezbytné k vyhřívání skafandru a k radiokomunikaci je také dost.

Vešel do přechodové komory, utěsnil vnitřní poklop a otočil uzávěrem poklopu vnějšího.

Kdyby někdo měl možnost pohlédnout mu do tváře, podivil by se: Martin Lings se smál. Uvědomil si totiž paradoxnost situace. Veškerá kapacita řídicího počítače Diamondu je soustředěna na ten zatracený program Pointer. Počítač tedy nemůže ani zablokovat vnější poklop! Za normálních okolností nebylo totiž možné poklop manuálně otevřít bez předběžného souhlasu a pokynu velitele směny.

Ted' jej Lings otevřel bez zábran. Kolem něho vyletěl obláček bleskurychle kapalnějšího vzduchu. Přerušený elektrický obvod aktivoval výstražnou sirénu a žluté varovné světlo.

Visel na držadle umístěném vedle poklopu. Hrdlo se mu sevřelo bázní. Trénink v bazénu je jedna věc, a skutečná kosmická procházka je věc druhá. Masa Země mu visela nad hlavou. Zmocnila se ho nesmyslná představa: Pustím se a spadnu – tam nahoru! Uvědomil si, že se mu zvedá žaludek. Silou vůle odtrhl oči od nebezpečné podívané a zafixoval pohled do prostoru před sebou.

Nákladní sekce byla prázdná, mechanická ruka na čtyřikrát složená se klikatila na dva sáhy od něho. A zde, na opačné straně poklopu, byl ke stěně připevněn kosmický skútr.

Přeručkoval k němu, zahákl karabinku pojistného lana do oka na jeho stěně a potom poněkud neohrabaně – instruktor na Okinavě by ho pokáral – vklouzl do objetí přístroje, připomínajícího křížence mezi šatní skříní a zubařským křeslem. Propojil konektory skútru a skafandru a další sada kontrol v okruží přilby souhlasně zamrkala zeleným světlem.

Uvolnil skútr z objímky a zažehl motorky.

Udělal to samozřejmě špatně, takže skútr se chvilku třel o stěnu nákladního prostoru. Lings to skřípění a rány sotva slyšel, zato v řídicí sekci to bylo jasně slyšet a všichni čtyři muži, Singha a Kazanawu nevyjímaje, se pořádně vyděsili. Konečně se Lingsovi podařilo správně nastavit ovládací páky a vyrazil směrem k hvězdě podobnému světélku, o němž byl přesvědčen, že je to družice Hlídací pes.

4.

Šestadvacetiletý profesionál Heinrich Wolf, přidělený k osmé horské divizi armády státu Paňdžáb/Macušita, prodělal celý zápas za "nezávislost a udržení samostatnosti Paňdžábu" od

samotného počátku, pokud ovšem za počátek seriózního úsilí budeme považovat chvíli, kdy se na scéně, či vlastně v zákulisí, ocitla Macušita. Tím skončila romantická éra teroru a atentátů, těžiště bojů se přeneslo do pohodlných úřadoven diplomatických, politických a hospodářských činitelů a rozhodující úlohu v závěrečných bitvách nesehrály ruční samonaváděcí rakety, nýbrž macušitské miliardy. Ne snad, že by se boj za samostatnost konal jenom v kancelářích, ne snad, že by se vůbec neprolévala krev. Naopak, střílelo se častěji a účinněji než za dob bojů proti Indiře Gándhiové, a muži jako byl Heinrich Wolf, se přičinili o to, aby úder protivníka co nejvíce bolely. Wolf sloužil v paňdžábských ozbrojených silách už pět let. Byl bohatý a unavený, a pokud měl před sebou nějaký cíl, dal se vyjádřit jediným slovem: přežít.

Ve chvíli útoku jednotky miniplánů spal na polním lůžku ve stanu, jež sdílel s ostatními členy týmu B střeleckého družstva. Byl okamžitě na nohou a bez dlouhého rozmýšlení na sebe natáhl neprůstřelnou vestu, hlavu sevřel do skořápky anatomické přilby, spustil motory gyroskopů své karabiny, a zatímco svítilo výstražné červené světlo, spojil karabinu s přilbou spojovacím kabelem.

To vše netrvalo déle než dvacet vteřin.

Ve sluchátkách se mu ozval poručík Szeged.

"Je to tady, mládenci, těšení skončilo, tancovačka začíná. Jdou na nás shora. Tým A se přesune na stanoviště delta, tým B chci vidět na stanovišti kappa, opakuji, stanoviště kappa. Máte na to dvě minuty, koukejte sebou hodit."

Venku byla pořádná zima, pára šla od úst a ozbrojenci neutíkali jenom proto, aby se poručíkovi Szegedovi zavděčili, ale i proto, aby se zahřáli. Wolf vklouzl do předem vybudovaného okopu a karabinu položil na předprseň. Ztěžkla mu v ruce. Neklamné znamení, že gyroskopy se už otáčejí nominální rychlostí pětadvaceti tisíc otáček za vteřinu. Však také červená kontrolka zhasla. Wolf věděl, že nezhasla jenom na jeho karabině, ale i na konzoli velitelského stanoviště. Hajzl Szeged už ví, že Wolfík je k palbě připraven.

Sklopil skríny před oči, transfokaci nastavil na nejdelší ohnisko, ale ať se díval sebezpozorněji, neviděl nic.

Sakra, napadlo ho, že to bude zase cvičení? To by teda byla hajzlovina jak se patří, a mohla se vylíhnout jen v tak vylízané hlavě, jako má ten Maďar...

Vtom je spatřil.

"Máte je před sebou jako na střelnici. Dávejte pozor, udávám cíle..."

Szeged teď přidělí každému střelci potravu pro ústí hlavně. Na skrínu se objevila červená tečka, chvilku těkala v zorném poli, ale brzy se ustálila na temné postavičce pilota miniplánů, zasunutého kamsi do druhé vlny. Wolf stiskl pažbičku karabiny. Servozaměrovač se tichouče rozbzučel, karabina v rukách střelce ožila. Jasně žlutý záměrný kříž rozčísl skrín na čtvrtky. Průsečík se blížil červenému bodu. Ted'!

Wolf čekal, že karabina sebou škubne, což se také skutečně stalo, ale nebylo to ono správné škubnutí zpětného rázu.

Zasekl se náboj, rána nevyšla.

"Krucinál fagot," zaláteřil, zaklopil skrín do záložní polohy a navyklým hmatem vyjmul zásobník. Mládenci vlevo i vpravo se činili, krátké dávky se ozývaly po celé délce palebné čáry a z nebe začaly pršet první šedé mûry zasažené olovem.

A nejen to.

Jako rudé blesky začaly miniaturní rakety bít do okopů. Nálože ultimitu vyvolaly malé zemětřesení. Wolf strnul. Co to mělo znamenat? Odkdy se samonaváděcí rakety vzduch – země používají proti jednotlivcům?

Ode dneška, Heinrichu, ode dneška.

Kde vystřelila karabina, tam vznikl cíl. A kde vznikl cíl, tam směřovala maličká, ale pekelně chytrá a účinná raketa, vypálená nyní už nejspíš mrtvým střelcem.

Wolf cítil, jak mu na čele vytryskl pot a vtéká mu do očních důlků. Ježíšmaria, opakoval si, Ježíšmaria, kdyby se mi nezasekla hylzna, prásknul bych a kvůli tomu jsem mohl zakokrhát zrovna jako Tony a Emilio a Josef a Dodo. Ježíšmaria.

"Wolf! Slyšíš mě, Wolf?"

"Jo," odpověděl stísněným hlasem.

"Co je s tebou, chlape..."

"Žiju," řekl Wolf.

"Sakra, chlape, jak to, že nestřílíš, sakra, chlape..."

"Co je s klukama?"

"Jsou v hajzlu, sakra, co čumíš," blekotal Szeged. Zřejmě mu nedošlo, o co tu jde.

"Drž hubu, idiote," zařval Wolf do mikrofonu. A jeden z létajících střelců jeho prosbě vyhověl. Detektor ultrakrátkých vln už vyhodnotil situaci, zaměřil umístění velitelského stanoviště a v následujícím okamžiku exploze ultimitu přeměnila vysoce organizovaný systém Szegedova postu v homogenní masu molekul organického i anorganického původu.

Wolf na bojišti osaměl. Podle předpisů pro vojína v poli se měl nyní řídit vlastní úvahou.

Ta byla založena na již zmíněném ultimativním přání přežít.

Protivník použil doposud neznámého zbrojního systému. Žádná vyšetřovací komise ho nebude kárat za to, že nespáchal sebevraždu tím, že by proti takové přesile pozvedl zbraň. Naopak, přežití je jeho povinnost. Musí přežít, aby nadřízeným mohl podat objektivní a kvalifikovanou zprávu.

Zůstal tedy v okopu, rukama si přikryl obličej a v duchu se modlil, aby zaměřovací aparatura miniraketového systému odpovídala jen na výstřely a nikoli třeba na teplotu lidského těla, na magnetické pole gyroskopických stabilizátorů anebo, kdo ví, i na smrad vojenských fuseklí.

Útočníci přehučeli nad Wolfovou hlavou ve výšce nějakých třiceti pětaticeti metrů a pokračovali v leteckém vpádu do nitra svatého území firmy Macušita.

Wolf opatrně zvedl hlavu.

Po první skupině miniletounů mohla v cestě pokračovat druhá, ale jak se zdálo, vzduch byl čistý.

Wolf sebral se země karabinu a vypnul gyroskopickou stabilizaci. Teď, když ho neměl kdo řídit a zaměřovat, byla nejen zbytečná, ale i na škodu, protože se stabilizovanou zbraní se za pochodu manipulovalo prachmizerně. Opustil okop na stanovišti kappa a vrátil se tam, odkud přišel, kde byl stan jeho týmu a kde měl být podzemní kryt velitele a jeho zástupce.

Přesvědčil se, že věci se mají tak, jak čekal, že totiž místo krytu tu zeje jáma o průměru pěti a hloubce dvou metrů. Povzdech, usedl a začal přemýšlet, co dál.

O další průběh bojování se už nemusel starat. Sejmul prilbu právě včas, aby shůry zaslechl ryk reaktivních motorů. Ať patřily našim nebo vašim, všechno jedno, boj se přenesl na docela jinou úroveň.

Prošel po celé palebné čáře, ale nenašel nic, co by mu mohlo udělat radost. Kamarádů mu bylo líto, ale i na smrt těch ostatních si zvykl.

Měl jsem kliku, ježíšmaria, to jsem měl kliku, že se ta zasraná hylzna kousla... Jednotvárný refrén mu koloval myslí. Ale protože byl řádný voják, ukázněný, ale v případě potřeby iniciativní, rozhodl se, že přece jenom udělá něco pro dobro věci. Kamarádi, před tím než zakokrhali, sundali pár těch fešáků od messerů z nebe. Firmu bude jistě zajímat, co s sebou na vzdušný výlet vezli. Za neporušený exemplář zaměřovacího zařízení jistě dostane pěknou prémii.

Vypravil se tedy do okolí.

Znal to tu dobře, v uplynulých týdnech prodělali i noční cvičení v pruniku na nepřátelské území. Ubíral se nenápadnou cestičkou, která se vinula mezi balvany a zkroucenými trsy horské kleče. Uvědomil si, že tudy poprvé kráčí sám, že široko daleko není živáčka a že se

proti své vůli dostal do role ztraceného turistu, který, až ho najdou, dostane od pana průvodce pořádné vyhubováno.

Ta představa ho pobavila, ale neukonejšila ho natolik, aby ztratil ostražitost. Některý z pilotů totiž mohl být jenom raněný po nouzovém přistání mezi balvany a jeho pistole může zhasnout Heinrichovu svíčku osudu snadno jako nálož ultimitu.

Ukázalo se, že uvažoval správně.

Wolf vklouzl na nevelkou skalní plošinku, ze které, jak věděl, byl dobrý výhled na půl kilometru kupředu. Pod plošinkou následoval mírný svah, porostlý klečí. Střelec si podvědomě představoval, že kdyby on byl pilotem miniletadla a měl někde přistát s poškozeným letounem, udělal by to právě v těchto místech.

A skutečně, pěkně ve středu zeleného pole ležela sestřelená šedivá mūra. Povrch křídel byl pitvorně zkrabatělý, jak se o tkaninu zespodu opíraly polámané větve borovic. Nicméně ani ten nejostřejší pahýl nedokázal tkaninu protrhnout. To Wolfa nepřekvapilo, věděl, že monomolekulární karbonitovou tkaninu neprobodne ani nůž.

Opodál seděl pilot a omotával si obinadlem poraněnou ruku.

Wolf znovu aktivoval svůj zaměřovač.

Nejdřív pátral po zbrani. Ano, ležela pilotovi na dosah. Muž je tedy raněný, ale ne vážně. Může bojovat a jistě to dovede. Další pohled patřil zaměřovacímu zařízení. Vypadalo jako neprůstřelná vesta, až na nepravidelné žebrování a na několika místech vystupující obdélníkové krabicové výrůstky. Wolf soudil, že v nich jsou bezpochyby uloženy miniaturní inerciální vyhodnocovače okamžité polohy. A ten objektiv na prsou, to je oko celého systému. Pěkná věcička. Kde ale má ten fešák rampu pro svoje rakety? Nejspíš bude připevněna ke spodní části miniplánů.

Potom zahlédl protivníkovu tvář.

Poznal ji. Zaprunder, Chorvátsko, třiadevadesátej rok, můj ty bože, je to jako včera, byli jsme mladý kluci, Jo Zaprunder byl ten zběhlej student, co ho vyhodili kvůli drogám a chlastu, nechal se nalejt, aby vydělal prachy a mohl se vrátit na studia, a teď, po pěti letech, tady sedí a ovazuje si pazouru.

Chtěl na něho zavolat, ale vtom si všiml, že Zaprunder s někým hovoří.

Jak by ne, zůstal na příjmu.

Není to Jo Zaprunder, je to součást bojového systému, součást vyhlízející jako Zaprunder, toť vše. Nelze k něčemu přistoupit s otevřenou náručí a zahlaholit: "Nazdar, opičáku jeden ožralá, kdo tě sem prsk, já vím, naši kluci to udělali, však to taky jaksepatří vodsrali, ale my jsme klikaři, my projdem bosí i po rozpálené plotně."

A on řekne: "Wolfiku, co dělají děvky, pamatuješ na ten masérskéj salón v Limě...?"

Ne. Jo Zaprunder je na příjmu, Jo Zaprunder je zbraň, Jo Zaprunder je smrt.

Já jsem taky smrt, třebaže nejsem na příjmu.

Wolf zvedl zbraň, počkal, až Zaprunderova klidná, třebaže bolestí poznamenaná tvář vpluje do průsečíku zaměřovacího kříže, a dotkl se senzoru.

Ve stejný okamžik zavřel oči, ale i tak svým vnitřním zrakem viděl, co jeho výstřel způsobil.

Nebylo to pěkné podívání.

Snad by i začal uvažovat sám nad sebou, nad smyslem svého života, nad vztahem k jiným lidem, snad by se i zapletl do klíčků nesmyslných úvah, jakými se tak rádi zaobírají posraní civilisté, snad...

Otevřel oči a to, co spatřil, ho přimělo k pohybové aktivitě tak čilé, že jenom nášlápná mina by ho dokázala vymrštít ze země rychleji.

Miniplán, ještě před chvilenkou bezmocně rozplácly na povrchu keřovité koruny rozsáhlého pole kosodřeviny, náhle ožil. Nějaký vztekloun se pod ním probudil, děsně zařval a kopal vzhůru.

Jenže Wolf věděl i bez dlouhého přemýšlení, že to není vztekloun. To se probudila raketa. Odpalovací rampa miniaturních raket vzduch – země byla skutečně upevněna na spodním závěsu křídla. Zaměřovací zařízení na prsou teď už mrtvého Zaprundera stále ještě fungovalo. Jak jinak – proč by nemělo fungovat? Wolf vystřelil, optická i akustická čidla předala počítači data, počítač určil polohu Wolfovy zbraně a odpálil raketu, to vše je prostinké jako malá násobilka války.

Wolf ale neměl příležitost k hlubokomyslným úvahám. Letěl střemhlav do údolí, a pokud o něčem přemýšlel, tak jen o tom, jak dlouho to raketě bude trvat, než se vyprostí zpod křídel miniplánů, a jak velký je akční rádius smrtícího účinku ultimitové nálože.

Dopadl na kamenitý jazyk, stočil se do klubíčka parakoloulu, odrazil se nohama a pokračoval v letu. Ještě jeden odraz – a pak už se propadl do tůně větví kosodřeviny. Ostře to kolem něho zapraskalo. Doufal, že to jsou větve, a nikoli jeho kosti. Omamná pryskyřičná vůně ho udeřila do tváře. To už nad jeho hlavou přeletěla raketa. Zakryl si tvář pažemi. Přílba mu ochrání ušní bubínky.

Ozval se výbuch a rázová vlna ho zamáčkla hlouběji mezi větve. Vědomí ale neztratil. Sebral všechny síly a zašátral kolem sebe rukama.

Pak začaly padat kameny. Jeden ho udeřil do ruky, bolestivě, ale kost zůstala snad – celá. Zato ten druhý, který mu dopadl na záda, z něho vyrazil dech.

Překulil se. Plíce ho nesnesitelně rozbolely, před očima vyvstávala žlutavá mlha, zorné pole se zužovalo a nakonec v něm zůstal jen ten balvan, zpoza něhož před chvilkou pozoroval Zaprundera.

Ztrácel vědomí, obraz před očima se mu povážlivě houpal.

Ne! Kámen se skutečně houpe! Detonace ho uvolnila, otřesy půdy ho posunuly z lože, na němž staletí, ne-li po tisíciletí spočíval, teď se loučíš ostatními kameny a chystá se na cestu do údolí. Kudy povede trasa jeho procházky, kam se vydá?

Nejspíš do míst, kde se teď rozvaluje mladý muž jménem Heinrich Wolf.

Ozvěna vracela zahřmění výbuchu, protilehlé skály si pohazovaly zvukovým mekem, ale hra je přestala brzy bavit, hluk slábl.

Wolf zaskučel, zachytil se nejbližší větve, prudce se přitáhl, kopl nohama a takto se plazil po korunách zakrslých borovic vpřed. Za zády mu hřměly padající kameny. Sápál se dál, neviděl, neslyšel, nevnímál dřevěné nože polámaných větví, jež mu rozdíraly obličej, heslo "přežít" ho mělo plně ve své moci. Ještě metr, ještě dva, ruka se chápe větve, přitáhne se, větev praská, ale trup se posunul o dobrých dvacet čísel kupředu, aspoň to, propast mezi životem a smrtí bývá někdy až překvapivě úzká.

Pak něco nahmátl, nebyla to větev, ale trup lidského těla. V tom okamžiku ho opustily síly a ztratil vědomí.

Když se probral, shledal, že po pravici mu leží Zaprunder-Zappy, ne už ten starý kamarád, ožraly Zappy, nýbrž nepřítel, mrtvý Zappy. Nu a po jeho levici trůnil ten velký balvan a chystal se, že zde stráví další staletí, ne-li tisíciletí svého života, na události tak chudého.

Wolf pozvedl trup a rozhlédl se kolem sebe. Nikde nebylo ani živáčka, jen nějací ptáci rozhněvaně křičeli, zavěšeni na silonech pod blankytně modrým nebem.

Obrátil se k Zaprunderovi.

Zásah mu utrl levou část spodní čelisti.

"Ty hajzle," oslovil Wolf mrtvého, "málem jsi mě zabil."

Zappyho zuby se smály v krvavém bifteku: To je komický, říkal ten úsměv, že mi to říkáš zrovna ty.

Zappy měl v tuto chvíli rozhodně víc smyslu pro humor než Wolf.

Ten se posadil v rozsoše pokroucených větví. Přesvědčil se, že vyvázl z té šlamastyky jen s několika boulemi a oděrkami, rozdrápaným obličejem a modřinou na ruce a zádech. S

ohledem na okolnosti to bylo větší štěstí, než miliónová výhra v loterii. A koneckonců, připomněl si, i na nějaké ty peníze si přijdu.

Naklonil se k mrtvole a na jejích ramenou nahmatl spony zaměřovacího zařízení. Opatrně sejmul přístroj, vytáhl konektor propojovacího kabelu, položil zaměřovač s něhou téměř láskyplnou na šesulku obzvlášť hustého keře kosodřeviny a chystal se přesunout k troskám miniplánů, aby si je prohlédl a aby zjistil, zda by nešlo odmontovat odpalovací zařízení – dost možná, že v závěsu vězí ještě raketa, a to by pak bylo pravé terno.

Na Zaprunderově hrudi se cosi zablýsklo.

Byla to kovová schránka ne větší než pouzdro na cigarety. Vysílačka... pomyslí si Wolf. Tak velká? OKIDA 600, bylo na ní napsáno.

Wolf propadl zvědavosti. Chvilku pouzdrům manipuloval, než se mu podařilo odklopit kryt. Objevil se nevelký displej.

Transmission completed, stálo za ním. Přenos skončil. Jaký přenos?

Že by starý Zappy byl spojař skupiny? Nesmysl. Tohle nebyla standardní výzbroj...

Probudil se v něm šestý smysl. Ne, tohle nebyl normální přístroj, Zaprunder neplnil normální úkol. Že by špionáž? Že by to bylo monitorovací zařízení?

Neměl žádné iluze a věděl, oč v téhle kratičké válce šlo. Zkouška zbraňových systémů. Kamarádi byli pokusní králíci, cvičné terče na střelnici, o tom nepochyboval ani vteřinu. I sám Zappy posloužil jako terč. Pokud to bylo monitorovací zařízení, patří do rukou expertů.

Sevřel přístroj v dlani. Jakou může mít cenu?

Nápis na displeji zmizel.

June 26, 1998, objevilo se tam, ale jen na chvilku. A pak čtyřciferné číslo, uprostřed rozseknuté desetinnou tečkou. Nechápatě na tu proměnu hleděl.

Trojciferné číslo... Na poslední pozici se cifry měnily tak rychle, že je nestačil sledovat.

Vteřiny, desetiny, setiny.

Krucinál, tohle je countdown, uvědomil si Wolf. Pět vteřin, čtyři, tři... a pak? Rozmáchl se, ale bylo pozdě. Paprsky slunce blýskly na lesklém krytu a pak už spatřil jen světlo semaforu uvolňujícího cestu na onen svět.

Nebylo zelené, jako světlo na křižovatce, a už vůbec ne zelené, jak o něm píše Tibetská kniha mrtvých.

Bylo to bílé světlo exploze samodestrukčního zařízení, poslední vjem zraků šestadvacetiletého profesionála Heinricha Wolfa, přiděleného k osmé horské divizi armády státu Paňdžáb/Macušita do funkce pokusného králíka. Monitorovací zařízení OKIDA 600 proměněné v pumu se roztrhlo ve zlomku vteřiny na tisíce úlomků.

Náhoda, ta imaginární bytost, kterou pisatelé románu nemají rádi, avšak v životě hraje velkou roli, si zažertovala. Jeden z mikročipů transponderu se utrhl, zasekl se Wolfovi do čela a zůstal v něm vězet. Trefil se do míst, do jakých pražský rabín Jehuda ben Low vkládal svému hliněnému sluhovi Golemovi mýtický šém.

5.

Hlídací pes byl deset patnáct metrů daleko.

Třímetrový, kónicky zakončený válec, metr široký. Antény, žaluziové kryty objektivů. Lings znal technické parametry každického agregátu této moudré družice, která bude přijímat automatická hlášení ze Země, vyhodnocovat je a kontaktovat velitelská stanoviště

protipytláckých komand, jakmile se někdo pokusí jen trochu zvířatům ublížit. Technika, která div nevyhubila divoká zvířata, teď splácí svůj dluh a postará se o jejich záchranu.

Ekolog řídil svůj skútr tak jemně, že by instruktor tam dole na Okinavě řičel blažeností. Několika slaboučkými zážehy upravil rychlost na relativní nulu vůči družici a potom se beze spěchu, s trpělivostí očního chirurga k Hlídacímu psu přiblížil.

Při této operaci se otočil o sto osmdesát stupňů, tak aby viděl na mateřský přístav, na Diamond.

Optický zaměřovač vestavěný do přilby jeho skafandru ho poučil o tom, že přístav je vzdálen tři kilometry. Je to blízko a současně nekonečně daleko, záleží na okolnostech. Je třeba urychlit půldruhatunovou masu družice pomocí malých chemických motorků skútru. Je to vůbec technicky možné? Teprve teď si Martin Lings připustil tuto – nikoli bezvýznamnou – otázku.

Přimkl se rukama a hrudí k povrchu družice.

Kdyby ho viděl Langhammer nebo Zappa, asi by poznamenali, že prcek leze na vrbu anebo že ten pitomec se válí po družici, jako by to byla ženská. V panické mysli Martina Lingse se nemohla podobná myšlenka vůbec zrodit.

V prvních okamžicích Lings rukama svíral plášť družice. Bylo to opravdu objetí především milostné. Lings div neplakal štěstím, že se k objektu své lásky konečně dostal i přesto, že na Zemi vypukla nějaká prachpitomá válka a že Zappa a ti ostatní jsou jako zločinci, které je třeba postřílet, protože jsou zrovna takoví jako pytláci, možná snad, že ještě horší. S nenávistí hleděl na jasný obrys Diamondu, na toho maličkého stříbrného broučka před sebou. Jen počkejte, vy smradi, spílal Lings v duchu posádky.

Postupně obnovoval síly a nabýval rozvahy.

Na účtování je ještě brzy. Nejdřív je třeba dostat Hlídacího psa na stanici, pak se uvidí, co bude dál.

V podstatě věděl, co má dělat. Rozmyslel si to cestou k družici: použije motorků skútru k nezbytným manévřům, jež dopraví Hlídacího psa do nákladního prostoru Diamondu. Nyní nastal čas praktické realizace toho plánu.

Dokáže udržet pouhýma rukama půldruhatunový objekt? – tak zněla otázka.

Lings nebyl profesionálním kosmonautem, a neměl proto v krvi onu prostinkou pravdu, že půldruhatunová masa má půldruhý tuny v takzvaném beztlákovém stavu na oběžné dráze, stejně jako je má dole na Zemi, a že tedy k sebemenší změně její polohy je třeba vynaložit náležitou sílu. Neměl ten poznatek v krvi, ale v hlavě ano. Rozumem ho dobře chápal.

Nyní oba, družice i on sám, s tělesem skútru na zádech, tvořili jeden jediný vztažný systém, jeden jediný hmotný útvar – z hlediska kosmické mechaniky. Spojení je však slabé. Jakmile Lings zapne motory skútru, spojení – jeho dlaně – povolí.

Chytnu se antén, rozhodl se.

Vzápětí se zhrozil svého úmyslu.

Jsou snad antény konstruované tak, aby odolaly mechanickému zatížení? Dozajista nejsou. Odolnost proti zatížení se z konstrukčního hlediska rovná robustnosti, masívnosti. Konstrukteři proto kalkulují s únosným minimem. Při konstrukci Hlídacího psa jistě nepočítali s tím, že někdo potáhne za sebou družici za anténu po oběžné dráze, jako když se žebřík táhne za voj do stodoly!

Zkusmo se dotkl jedné z antén. Byl to proutek ani ne deset centimetrů dlouhý. Pružně se pohyboval v průchodce složitě tvarované z jemných kovových segmentů, ne nepodobných cloně fotografického objektivu.

Snad bych ji neutrl, uvažoval Lings, ale rozhodně bych ji zničil. A bez svých antén není družice k ničemu dobrá.

Už se rozhodl, že ji bude tlačit zezadu, že si ji položí na ramena jako Atlas břímě celé Země, když tu si všiml dvou masivně vyhlížejících ok.

Jak na ně mohl zapomenout!

Byla to oka transportního závěsu. Družice se nepřepravuje z výrobního závodu v bedně vycpané dřevitou vlnou! Musí být pečlivě upevněná do špice nosné rakety. Závěsy jsou konstruovány tak, aby snesly útrapy přepravy a přetížení při startu raketového nosiče.

Lings se zaradoval, že našel toto kolumbovsky prosté řešení, ale vzápětí ho přepadly další pochyby: Dokáže udržet závěsy rukama?

Pojistné lano, blesklo mu hlavou.

On sám je ve skútru připevněn pomocí popruhů, a navíc ho k němu poutá pojistné lano. Popruhů a lanka by mohl použít k pevnému spojení skútru a družice.

To by ovšem znamenalo, že se on sám bude muset vzdát jejich služeb.

Dlouho neváhal. Bude riskovat cokoli, jen aby družici dopravil do bezpečí. Rozepnul spony na prsou. Popruhy se líně rozvinuly do stran. V lesklé puklici spony se mihla modř Země. Stále ještě byl ke skútru připoután lanem. Chvilku zaváhal, později se za ten okamžik nerozhodnosti bude jistě tvrdě stydět, ale překonal strach a karabinu uvolnil. Jednou rukou se zachytil závěsného oka a pomocí druhé ruky a obou nohou otočil skútr tak, aby zadní stranou své plochy dolehl družici k boku.

Hlídací pes teď připomínal bábu s nůši na zádech. Anebo maminku s dětskou sedačkou na hřbetě, sedačkou, ze které dítě vypadlo, ale drží se za ručičku a mrská kolem sebe nohama, maminka to nevidí a kráčí dál pohroužena v přemýšlení, co uvaří k obědu.

Lings stabilizoval svoji polohu, připoutal skútr nejdříve jedním popruhem k oku, uzel utáhl co nejpevněji a pak přeručkoval na druhou stranu, udělal další smyčku a pak uzel. Řekl si, že spojení je dosti pevné, a že by se tedy mohl znovu připoutat k lanku. Neudělal to. Snad se chtěl potrestat za tu trapnou chvíli váhání.

Koneckonců, ještě tu byl ten propojovací kabel. Nebyl sice stavěný na tah, a neměl tedy pevnost záchranného lanka, ale ve chvíli nouze mohl – snad – zabránit nejhoršímu.

Co dál?

V následující fázi musí Lings zvýšit rychlost Hlídacího psa, aby Diamond dostihla.

Přeručkoval po skútru a obemkl družici nohama. Ruce položil na madla skútru a nahmatl ovládací páky. Diamond měl teď za zády. Zatnul zuby a stiskl páky. Z trysek a raketových motorků vystříkly dlouhé bílé plameny. Kondenzované plyny utkvěly ve vzduchoprázdnu jako poněkud průhledné kolejnice. Bude dost dlouho trvat, než se rozplynou vlivem tlaku slunečních paprsků.

Ohlédl se.

Co se děje s obrazem Diamondu? Zvětšuje se?

Podle zaměřovače je teď vzdálen dva a půl kilometru. Skvělé! Ted' nezbývá, než čekat. První korekce byla snad úspěšná. Těmi dalšími Lings musí upravit nejen rychlost, ale i směr letu. Ale na to je ještě brzy, druhou korekci provede, až se dostane na vzdálenost jednoho sta metrů. Do té doby musí čekat.

Otočil se, aby seděl tvář po směru pohybu. Hlídací pes se stočil tak, že měli Zemi po pravém boku, jako by to byla obrovitá modravá hora.

Co se děje tam, ukryto pod příkrovem mraků?

Lidé tam kácejí panenské pralesy a zbavují Zemi jejích plic? Otravují oceány? Vraždí se ve válkách, sice drobných, ale neméně krutých, jako bývaly ty velké? Umírají hladem? Náklady spojené s vypuštěním Hlídacího psa by dokázaly na jeden den nasytit všechny děti v celé Africe. Pak by umíraly dál.

Na toto všechno Lings nemyslel.

Představoval si pytláka zalezlého v houštině. Opodál se vážně ubírá stádo slonů, jde k vodě. Pytlák zvedá k rameni pušku opatřenou zaměřovačem. Gyroskopický stabilizátor bzučí v břichatém těžišti zbraně. Prásk, vůdčí samec se zastavuje, explozivní střela mu vniká do lebky tou bránou smrti za uchem, kterou vyhledával před sto lety už i arcivévoda Ferdinand,

vyhlášený vrah zvířat, obrovitou hmotou jeho těla putují vlny třasu, klesá na přední nohy, zvíře naposledy zatroubí, zoufalý zvuk vyplaší hejno plameňáků, samci se podlamují i zadní nohy, tělo při pádu zaduní. Zbytek stáda prchá. Pytlák běží k mrtvému zvířeti. Z batohu vyjímá akumulátorovou pilku. Odřízne zvířeti kly. Na smluveném místě čeká maskovaný automobil. Překupník vymění kly za několik masových konzerv, které na nějakou (krátkou) dobu oddálí pytlákovu rodinu od smrti hladem. Proč nesní sloní maso? Za půl hodiny tu bude vrtulník strážců rezervace, to už pytlák musí být pryč.

Až bude Hlídací pes na své dráze, vrtulník bude na místě vraždy ne za půl hodiny, ale za pět minut. Jeho kulomety udělají krátký proces, rozsekají je na kusy, svazky olova obaleného mědí rozporcují na kusy lidská těla nakažená virem HIV. Mezi pytláky se to rozkřikne. Najdou si jinou práci. Nebo umřou hladem a AIDS i s rodinami.

Tak hezky si to představoval Martin Lings, sedě obkročmo na družici Hlídací pes, a věru, že to byly představy radostné. Bílomodré těleso Země se mu pomaličku, nepostřehnutelně, sunulo po pravici. Dunění padajících stromů a nárek hladovějících dětí nebylo sem nahoru slyšet, natož aby tu byl cítit naftový puch umírajících oceánů.